

ВЛАДИМИР ДИМИТРИЈЕВИЋ
ХОМИНТЕРНА И ГЕЈСТАПО
ОГЛЕДИ О ПОЛИТИЧКОМ ХОМОСЕКСУАЛИЗМУ

ВЛАДИМИР ДИМИТРИЈЕВИЋ

ХОМИНТЕРНА И ГЕЈСТАПО

ОГЛЕДИ О ПОЛИТИЧКОМ
ХОМОСЕКСУАЛИЗМУ

Лино,
2015.

САДРЖАЈ

1. УМЕСТО УВОДА

2. ПРЕД ЛИЦЕМ ПОТОЊЕГ ЗЛА

- Борба за породичне вредности у противпородичном свету

3. УЧЕЊЕ ЦРКВЕ О ГРЕХУ И ИСЦЕЛЕЊУ

- Руска Црква у борби за људска права

- Грех или полна оријентација /

Учење Цркве о хомосексуализму

- Петиција у одбрану патријарха, септембра 2014.

- Глас разума

- Православље и грађански законик:

коначна дехристијанизација Србије

- Да ли ће антихрист бити содомит?

3. ИЗ ИСТОРИЈЕ ПАРАДЕРА

- Прво ломаче, па геј парада /

Тоталитарни Запад и Исток који се брани

- Ружичасти кукасти крст /

Хомосексуалци у нацистичкој партији

- Да ли у Србији цвета хиљаду цветова?

4. ПАРАДА У НОВОМ СОДОМУ

- Овертонов прозор и како га разбити

- Америчко сутра Србије

- Европско сутра Србије

- Пољска у борби за породичне вредности

- Удри по Русији!

- Европа и одузимање деце

- „Мајке лезбејке” хоће да устроје дечака

- Ге(ј)ополитика

5. СОДОМИЗАЦИЈА СРБИЈЕ

- Хронологија ЛГБТ марша

- Нови сексуални поредак
 - После Косова и Војводине, одузимаће и вашу децу
 - Парада поноса: последњи покушај да се чује глас разума
 - Навођење на самоубиство
 - Орвеловска Србија
 - Хоће у уџбенике
 - Књига будућности Србије
 - Геј парада, опет/ Изазови и одговори
 - Будућност „ЛГБТ Београда”
 - Хоминтерна и Гејстапо
 - Политички хомосексуализам, данас и овде
 - Русија и Србија пред ЛГБТ марширањем
 - Марш на Дрину и „парада поноса”
- УМЕСТО ЕПИЛОГА
- Маркиз де Сад као учитељ глобализма

УМЕСТО УВОДА

О ЧЕМУ ЈЕ ОВА КЊИГА?

Ово је књига о рак-рани савременог човечанства: о наметању содомизма као мере и провере „демократије&људских права” у целом свету. Када је један од врховника Империје САД, Џозеф Бајден, 2014. године изјавио да се Америке не тиче какве су традиције разних народа и држава кад су права „ЛГБТ популације” у питању, и да ће Империја учинити све да ЛГБТ „вредности” наметне свима, било ми је јасно: треба, док се још може, и док Велики Брат није забранио издаваштво слободних људи, рећи коју реч о овом антихристовском лудилу наших дана. И тако сам решио да читаоцима понудим књигу „Хоминтерна и Гејстапо/ Огледи и политичком хомосексуализму”. Чланци објављени у књизи појављивали су се у часописима „Печат”, „Геополитика”, на Интернету. Испод сваког је, ради оријентације, дата година објављивања.

У тренутку док ово пишем, у школе широм Србије стиже допис политичких лезбејки из организације „Лабрис”, у коме пише: „Поштовани/а, Позивамо Вас да учествујете на тренингу ИСТОПОЛНА ОРИЈЕНТАЦИЈА У НАСТАВНОМ И САВЕТОДАВНОМ РАДУ који ће се одржати 21. и 22. марта 2015. године у Београду/ Хотел Парк. Тренинг је пре свега намењен наставницама/ наставницима и стручним сарадницама/ сарадницима, који су запослени у средњим школама. Учешће на тренингу је бесплатно, трошкови пута, смештаја и хране су покривени. Пријаву за тренинг и више информација можете наћи у прилогу mail-а”.

Нико не одговара на питање да ли овакву врсту комуникације „активистичка – лабрисовки” са средњим школама у нас одобрава

Министарство просвете, коме је четрдесет хиљада наставника у штрајку, и које нема пара за плате просветара.

За то време, Словенија је легализовала „педерске” бракове, изменила дефиницију брака, и дала истима право да усвајају децу.

Власт у Србији, која корацима од седам миља маршира ка ЕУ понору, спремна је, колико сутра, да учини то исто.

Зато сам и радио ову књигу; да не буде после: „Нисмо знали!”

ТУРЦИ КАО АВАНГАРДА ЛГБТ БУДУЋНОСТИ БАЛКАНА

У свом огледу „Турски порок”, Џонатан Дрејк пише о томе да су за време окупације Балкана Грци, Бугари и Срби могли, по први пут у својој „заосталој” хришћанској историји, да се суоче са авангардизмом „нестандардне” сексуалне оријентације. Наиме, Турци, стари хедонисти, уживали су у коришћењу дечака поробљене раје за своја „нестандардна” задовољства. Тако је Мехмед Други, под зидинама Цариграда, војницима описивао не само количину плена за пљачку, него и лепе дечаке којих има доста за све. Сам Мехмед је за себе одабрао двеста дечака од осам до шеснаест година који су били његов мушки харем. Каснији „данак у крви” није имао за циљ само јаничаре. Бајрон, који се придружио грчким устаницима, сведочио је о Али – паши Јањинском, који је имао дечји харем, и који је, да би изворе свог задовољства држао „покорним, бледим и лепим” деци редовно пуштао крв. У турским школама за припрему дечака за хареме постојале су специјалне клупе за проширивање ануса, да би се задовољили будући господари. Дакле, што се тиче ЛГБТ техника, Турци беху претече савремених тенденција на Балкану.

А САДА?

ЕУ моћник и људскоправашки делатник, Заштитник Велики

и Силни Саша Јанковић, опет је решио да усрећи Србију, овог пута предлажући нови Закон о родној равноправности. У сарадњи са Бојаном Пајтићем, у чијем покрајинском парламенту је провукао расправу о том закону, одлучио је да хомосексуалцима, трансвеститима и сличним „нестандардно оријентисаним” ЕУ-пожељним ликовима омогући усвајање деце. Војводина је изабрана као ЕУ авангарда; у њој су већ наметали предмет и уџбеник „Здравствено васпитање о репродуктивном здрављу”, чији је циљ био ширење идеологије „политичког хомосексуализма” (израз Наталије Нарочницеке) и развијање институције породице.

Шта нас чека ако Јанковићев модел будућности победи у Србији која се суновраћује у демографски бездан? Члан 53, који дефинише усвајање деце, гласи: „Свако лице у генеративном добу има могућност да под истим условима поднесе захтев за усвојење детета, без обзира на пол и на брачно стање.”

Дакле, у разграђивању породице се увек иде постепено: у Србији је прво брачна и ванбрачна заједница изједначена пред законом, а сада ће и хомосексуалци, трансвестити (у најнапреднијој будућности, и педофили) имати право да усвајају децу.

Члан 56, који се бави родном равноправношћу у образовању – наставним планом и програмом, између осталог, говори и следеће: „... обавезно стицање знања из области сексуалног образовања и репродуктивног здравља, промовишу многострукости и вишеслојности људских идентитета и тачан приказ истополне сексуално-емотивне оријентације, трансродности, трансполности и интерсексуалности...”

А какав је то „тачан приказ истополне сексуално – емотивне оријентације”? Па то је стара лаж Алфреда Кинсија, из педесетих година 20. века, да десет посто свих мушкараца и

жена јесу хомосексуалци, лезбејке, транссексуалци, и остали „нестандардни”, и да је то нешто сасвим нормално, и да, као у ЕУ Литванији, у оквиру програма „gender loops” сва деца, од вртића, морају да слушају предавња ЛГБТ чика и тета о красотама свог „life style”. Уместо да деца у школама дубље усвајају породични систем вредности, она ће бити жртве политичког хомосексуализма Јанковића, Пајтића и осталих.

Крајње је време да се Саша Јанковић и њему слични ЕУ батинаши, који машу тешким бриселским батинама испред носа сваке власти у Србији ако се не усвоји вашингтонско - бриселски систем „вредности” оду, што рекла бивша браћа Хрвати, у „ропотарницу повијести”. Само тамо неће моћи да наносе штету коју наносе српској демократији, претварајући је из власти већине у власт мањина, између осталог и – сексуалних.

У ОДБРАНУ ПОРОДИЦЕ

Дана 26. фебруара 2015, када Српска Црква слави Светог Симеона Мироточивог, оца Србије, и када се обележава годишњица смрти великог србског родољуба, књижевника Јована Стерије Поповића, у његовом родном граду локална подружница „Друштва српских домаћина”, која је обележила годишњицу свог оснивања, је, са благословом владике банатског Никанора, организовала трибину „Да ли нам треба нови закон о породици”, на којој су учествовали др Миша Ђурковић, са Института за европске студије, Зоран Миливојевић, психотерапеут и публициста мр Владимир Димитријевић, који је говорио о хришћанском схватању данашње породичне кризе. Тема, више него актуелна, покушај да се кроз неколико законских аката, од новог Грађанског законика, преко измене Закона о породици, до Закона о родној равноправности, насрне

на нашу породицу кроз лишавање родитеља њихових основних права, привукла је у салу Народног позоришта више од четиристо посетилаца. У уводној беседи, владика Никанор је истакао да је породица мала Црква, и да ниједан закон, па макар се он звао грађански, не може да буде изнад закона Божијег.

Миша Ђурковић је истакао да је сигурност породице црвена линија коју фанатици евроунијатства у нас не могу и не смеју прећи. Он је указао да је породично законодавство у Србији после 5. октобра 2000. године већ унакажено: почев од тога да је верност супружника једно другом избачена као категорија битна за брак, чије кршење има законске, па и материјалне последице, до тога да је члан породице дефинисан као неко са којом је особа „у трајној сексуалној или емотивној вези”, па би тако и извесна проститутка, коју посећује неверни муж дуже време, могла да се сматра чланом породице. Покушај да се уведе нови Грађански законик креће од средине прве деценије овог века, а заступници антипородичних ставова, попут оног који педагошко кажњавање детета изједначава са злостављањем, су Сорош правници и Сорош психолози. Ђурковић је истакао да је код нас пад прираштаја огроман, и да смо од пописа 2002. до пописа 2011. имали огроман губитак становништва, па ће накардно законодавство још више допринети паду прираштаја. Од Вршца до Пирота у Србији постоји нека врста „белог појаса” где је, за свега девет година петина становништва мање. Главни термин за манипулацију, плод домаћих сорошоида је „породично насиље” – смишљен да би ставио до знања како је породица средина у којој је насиље свакодневица.

Психотерапеут Зоран Миливојевић је, на крајње једноставан и свима доступан начин, показао да се деца васпитавају љубављу и дисциплином. Мала деца сматрају да је корисно само оно што је пријатно, а родитељи их васпитавају тако што

показују да корисно није увек пријатно. Одредница „Ово мораш” код детета формира радне навике; „ово не смеш” поставља му границе слободе у понашању; а казна је начин на који родитељ понекад показује свој ауторитет да би дете из „биологије” превео у „социологију”. Родитељска надређеност није целатска, него педагошка, јер сама реч „надређеност” потиче од „ред”. Наше традиционално васпитање подразумева спој љубави и дисциплине, док је на Западу васпитање вековима било дисциплина без љубави, због чега су они, од средине 20. века, кренули у другу крајност – љубав без дисциплине. Од 1979. у Шведској је донета забрана физичког кажњавања, зато што је тамо био огроман број крвничких премлаћивања непослушне деце, кога код нас није било. Још увек нема разлога да се поводимо за западним законским моделима кад у нашем друштву никад није било таквог односа према деци. Миливојевић је истакао да телесно кажњавање није злостављање, и да је оно дозвољено, између осталог, у преко 150 земаља, међу којима су САД, Канада и Швајцарска. Тамо је дозвољено да се деца од 2 до 12 године кажњавају ударцима отвореном шаком по задњици.

Родитељ НЕ МОРА да физички кажњава дете, али мора да има могућност да га, ако затреба, казни. Ако држава уведе закон о забрани кажњавања, деца ће постати цинкароши својих родитеља, а родитељи сасвим немоћни. Тако ће у нашем друштву, као и на Западу, расти патолошки нарциси. Биће довољна комшијска сумња да се покрене државни механизам мешања у породицу. Државни службеници ће, начелно, родитељу приступати као кривцу. Развиће се огроман антипородични бизнис и паралелни тоталитарни „правни систем”: од разних агенција и НВО до хранитељских породица сви ће бити против оца и мајке, а тобож на страни детета. Ако

се свему томе дода и потенцијална опасност од „ЛГБТ бракова” и њиховог усвајања деце, све постаје више него јасно.

„Друштво српских домаћина” решило је да, на нивоу Србије, крене у кампању за потписивање петиције која ће породицу бранити и одбранити од насртаја новог тоталитаризма.

ЗА КРАЈ

Потписник овох редова је православни Србин који се не мири са злом, и који поручује свима: ако дозволимо да противпородично зло триумфује у земљи Светог Саве, неће нас бити. Зато, док нас има, прегнимо у борбу за одбрану Божијег и људског у нама. Сви под стег!

АУТОР

О Великом посту 2015.

ПРЕД ЛИЦЕМ ПОТОЊЕГ ЗЛА

БОРБА ЗА ПОРОДИЧНЕ ВРЕДНОСТИ У ПРОТИВПОРОДИЧНОМ СВЕТУ

Алексеј Комов, један од челника Светског конгреса породица и представник ове организације у Уједињеним нацијама, делатник руског добротворног фонда Светог Василија Великог, члан савета Московске патријаршије за бригу о породици, посетио је, у организацији Покрета Двери, средином августа ове године, Србију, и одржао предавања у Чачку и Краљеву, упознавајући присутне како са темом заштите породице, тако и са великим догађајем који се припрема 10. и 11. септембра 2014. у Москви. Тада ће се, наиме, одржати Осми светски породични конгрес. Био је то повод за разговор са господином Комовим, који се веома радо одазвао да говори за „Геополитику”.

ПОРОДИЧНИ КОНГРЕС У МОСКВИ

ПИТАЊЕ(П): Господине Комов, шта је то Светски конгрес породица и какав се скуп припрема ове године у главном граду Русије?

ОДГОВОР(О): Светски конгрес породица је најрепрезентативнији савез организација за одбрану традиционалних породичних вредности и покрета за заштиту живота и породице (Pro – Life, Pro – Family) у читавом свету. Он се бори за јачање природне породице, поштовање очинства и мајчинства, за заштиту права родитеља, неприкосновеност породичног живота, против наркотика, абортуса, еутаназије, ширења и пропаганде идеологије хомосексуализма и других облика аморалног понашања, против неоснованог мешања државе у живот

породице. Веома је симболично да је сама идеја о периодичној организацији Породичних конгреса настала у Москви 1995. године за време сусрета председника Светског конгреса породица, Алена Карлсона, са познатим научником који се у нас бавио питањима породице, А. И. Антоновим, професорима и студентима Социолошког факултета Универзитета Ломоносов. Све здраве друштвене снаге с надом гледају у Русију, јер им је позната наша историјска приврженост традиционалним и моралним вредностима.

На Осмом конгресу очекујемо учешће преко пет хиљада гостију из осамдесетак држава света, као и из Србије, у којој сарађујемо са Покретом Двери у чијој смо Породичној шетњи и борби против организовања геј параде у Београду 2013. учествовали - колеге из САД, Француске и ја. Што се тиче московског сабрања, у конгресној сали Кремља биће пленарни сусрет, политичари који штите породицу ће после ићи на разговоре у Думу, а остали ће радити у просторијама храма Христа Спаситеља. Очекујемо квалитетан рад и добар одјек овог скупа.

РАТ ПРОТИВ ПОРОДИЦЕ

П: Откуда планетарно организовање за заштиту породице? Зар њено функционисање није нешто што се подразумева, без обзира на извесне слабости?

О: Верујем да је питање реторско, јер и Ви и ја и читаоци знамо да је породица данас врло угрожена, нарочито у земљама које су некад биле хришћанске. Шта су узроци? Има их, наравно, више, али ћемо истаћи оне најважније. Пре свега, реч је о губитку вере у Бога Који је Животодавац. И то је најозбиљнији узрок. Зна се да су породице са највише деце оне које су религиозне, јер децу сматрају даром Божјим. Ако је вера

извор самопожртвовања, без кога нема рађања и одгајања нових људи, онда је атеизам, тако масовно раширен, узрок егоизма и хедонизма. То води атомизацији која има централно место у савременој идеологији потрошачког друштва. Атомизација значи разарање брака и породице.

Живимо у свету у коме је све ускомешано, лишено смисла, при чему масе упадају у хаотично стање свести; деци се у школама Запада пропагира хомосексуализам као „нормално” понашање; ниво образовања је свуда пао; пијанство, наркоманија и слични „стилови живота” постали су уобичајени, а моћници попут Сороша раде на легализацији дрога... Огромна имиграција разара националне идентитете европских земаља... Створен је правни систем који нема поверење грађана, и у коме је жртва насиља мање заштићена од насилника (све у име „људских права”)... Ако се томе додају појаве какве су контрола масовних медија, зависност све већег броја људи од државне социјалне помоћи, као и потпуно рушење хришћанске вере и морала, јасно нам је зашто се породица разграђује тако великом брзином. Глобалистичке елите су направиле ПРОТИВ-ПОРОДИЧНИ СВЕТ. То је свет у коме, као у САД, деца до 17 године потроше 63 000 часова на медије, 11 000 сати на школу, 2000 сати на разговоре с родитељима и 900 сати на одлазак у цркву. То је свет у коме се тргује људима, у коме има више од 27 милиона робова, више него икад у историји. То је свет у коме трговина дрогом, која се налази под влашћу глобалистичке врхушке, доноси приход од 360 милијарди долара годишње.

ПОСЛЕДИЦЕ ДА СЕ СЛЕДИШ

П: Какве су последице разбијања брака и породице?

О: Доказано је да деца из непотпуних породица, без оца и са мајкама које су запослене, много лошије уче. Слабљење

породице води ка смањивању свести о грађанској одговорности, као и повећању притиска „социјалних случајева” на државу. Наркоманија и алкохолизам су раширенији код омладине из непотпуних породица, као и склоност криминалу, суицидално понашање...

Све то продубљује демографску кризу. Да би се становништво неке земље само просто репродуковало, потребно је да свака жена рађа барем по 2, 1 дете. У преко сто држава света, тај број је мањи, а последице се већ осећају у многим областима. Смањивање становништва води и ка економским проблемима: криза 2007-2008. почела је на стамбеном тржишту у САД јер је поколење бејби – бумера отишло у пензију.

ПОЧЕЦИ РЕВОЛУЦИЈЕ

П: Из овога следи закључак да државне власти морају да размишљају о побољшању демографских трендова. Ипак, примећује се нешто сасвим друго – у земљама Запада из званичних докумената уклањају речи „отац” и „мајка”, а стављају „родитељ 1” и „родитељ 2”. У шведским вртићима избацили су заменице „он” и „она”, јер деца, наводно, сама треба да одлуче шта ће бити кад порасту. У Калифорнији су укинули поделе на мушке и женске тоалете у школама – из истих разлога. Какво је ту лудило у питању?

О: Као што рече Шекспир, у том лудилу има система. Јер, у последњих двадесетак година не само у ЕУ, него и Уједињеним нацијама и УНИЦЕФ-у ојачале су радикалне идеје, чији је циљ да се сасвим разгради традиционална природна породица. Колико год то чудно звучало, али трагови садашњег радикализма могу се наћи у марксизму, прилагођени нашој епохи.

Двадесетих година прошлог века у Москви је одржан скуп на коме се расправљало о томе зашто пролетери Запада нису

прихватили бољшевичку револуцију. Утврђено је да је то зато што је пролетаријат хипнотисан буржоаском културом и хришћанским моралом, па не схвата своје класне интересе. Речено је да култура има репресивни карактер и да је треба бацити на сметлиште историје. Овакав став се одразио на стратешко мишљење таквих марксиста какав је био Антонио Грамши, који је рекао да комунисти не треба више да јуришају на Зимски дворца, него да крену у „дуги марш кроз институције”.

КО ЈЕ ПРВИ УВЕО „СЕКС-ОБРАЗОВАЊЕ”?

П: Шта је то конкретно значило?

О: Циљ тог марша је био да радикалне револуционарне идеје продру у умове стваралачке интелигенције, Министарство просвете, Министарство здравља, међу универзитетске професоре. Важан је Холивуд, важни су филмови, књиге. Тек после тога је могуће да из званичних докумената нестану „отац” и „мајка”, а појаве се „родитељ 1 и 2”.

Рецимо, марксиста Ђерђ Лукач, био је, кад је накратко победила мађарска комунистичка револуција, министар образовања у влади Беле Куна. Он је био први који је увео сексуално образовање у мађарске школе, управо да би срушио хришћански, традиционални породични морал, што ће довести до револуције. Ипак, експлозивну смесу за разарање породице направила је тзв. „Франкфуртска школа” неомарксиста.

ФРАНКФУРТСКА ШКОЛА

П: Зар Адорно, Хоркхајмер, Маркузе, Фром нису били хуманистички мислиоци?

О: Сви велики злочини од Француске револуције наовамо прављени су у име хуманизма и прогреса. Једна од основних

идеја Франкфуртске школе је спајање марксизма са фројдистичким пансексуализмом, који подразумева хедонизам као основу понашања. Сви „нагони” (хришћанска традиција их назива „греховним страстима”) морају да буду ослобођени из области онога што фројдисти зову „подсвесно”, и да им се да пуна власт над човеком, чиме ће се постићи индивидуална и колективна срећа. Што је у друштву „пролетаријат” кога тлачи „буржоазија”, то је у човеку „нагон” кога тлачи „репресивни патријархални морал”. О томе је нарочито писао Маркузе, један од идеолога шездесетосмашког покрета и сарадник америчких обавештајних служби. Идеолози Франкфуртске школе су се залагали за рушење очинског ауторитета, порицање традиционалних улога оца и мајке, лишавања права родитеља да буду кључни васпитачи своје деце, укидање разлике у начинима васпитања дечака и девојчица, укидање традиционалних „мушких” занимања, која воде доминацији (одатле жене у војсци), проглашавање жена „угњетеном класом”, а мушкараца „угњетачима”. Франкфуртски неомарксисти су, преко својих глобалистичких следбеника, успели да наметну свој пројекат „културне револуције” и у међународним организацијама.

УЈЕДИЊЕНЕ НАЦИЈЕ И ДЕЧЈЕ „ЕРОГЕНЕ ЗОНЕ”

П: Као активиста Светског конгреса породица, шта мислите – колико је утицај потивпородичне идеологије присутан, на пример, у Уједињеним нацијама?

О: У званичним документима УН и УНИЦЕФ-а препоручује се да се четворогодишњој деци прича о томе како је њихово тело једна велика ерогена зона, с којом се може експериментисати. На Западу тврде да се било кад може променити пол, јер то није биолошко одређење, него друштвена конструкција, „гендер”.

Ако у осмој години дечак пожели да буде девојчица, нико не сме да га одговара од тога. Чак и обичан разговор родитеља с њим на ту тему може се сматрати психолошким притиском и „насиљем”, па дечак може да позове надлежне и да пријави своје родитеље. И тај дечак – девојчица уђе у пубертет, па опет реши да мења пол. Опет нико не сме да га спречава. То је ДЕЧЈЕ ПРАВО НА СОПСТВЕНИ ИДЕНТИТЕТ. Кад ово слушаш, диже ти се коса на глави. А ја сам то слушао, као делегат Светског конгреса породица у УН, на озбиљним скуповима.

ТЕОРИЈА ЗАВЕРЕ ИЛИ ЗАВЕРА У ПРАКСИ?

П: Колико је, по Вама, овај пројекат координиран из једног центра? Да Вас не оптуже за „теорију завере”?

О: Наравно да на глобалном нивоу постоји координација, са циљем да се смањи становништво на планети и оствари оно о чему, од Малтуса наовамо, сања крупни капитал, и што се данас зове „златна милијарда”. Нема ту никакве теорије, реч је о пракси. Ево примера. Група швајцарских научника из области тзв. „комплексне теорије система” из Швајцарског федералног технолошког института у Цириху, под руководством Џејмса Глатфелдера, обавила је математичку анализу веза између 43 060 транснационалних корпорација, и објавила резултате у часопису „New Scientist”. Закључак: релативно мала група компанија, углавном банака, држи диспропорционално велику власт над светском економијом. Група од 1318 компанија непосредно контролише 20% светског богатства. Они су открили и скривену супер – групу од 147 корпорација које су узајамно повезане и контролишу 40% светског богатства. 75% компанија те супер-групе су банке и финансијске институције: Њујоршка банка, Дојче Банка, Barclays Bank, JP Morgan Chase, Meryll Lynch, Goldman Sachs. Оне, као што знате, контролишу америчку Банку

федералних резерви, и штампају долар.

МЕДИЈСКИ МОГУЛИ

П: А како је у другим областима? Има ли тамо такве централије моћи?

О: Узмите пример из области медија: од осамдесетих година 20. века до данас број светски утицајних медијских компанија свео се са педесет на пет. Тако „Vivendi Universal” држи Interscope, Island, Def Jam, MCA, Mercury and Universal, Universal Studios, Studio Cahanal, Polygram Films; Viacom има MTV, MTV2, VH 1, TNN, CBS, UPN, Nickelodeon, Comedy Central, Paramount Pictures, MTV Films, Blockbuster videos; Волт Дизни, између осталог, поседује Disney TV Channel, ESPN, ABC, Touchstone Pictures, Hollywood Pictures, Miramax, Buena Vista. Познати AOL Time Warner држи CNN, HBO, Cinemax, Cartoon Network, Warner Bros, New Line, Fine Line, Atlantic, Elektra, као и Time и Life, а Sony поседује Epic, Arista, RCA Records, Columbia Pictures, итд. Дакле, није реч ни о каквој теорији завере, него о чињеницама. И, на крају крајева, ако се хоће увид у савремена светска збивања, довољно је погледати идеологију оних који имају моћ и новац (уосталом, новац је моћ). А она је дубоко антихришћанска.

ИДЕОЛОГИЈА СВЕТСКИХ МОЋНИКА

П: Шта то конкретно значи?

О: То значи да се они залажу за обнову паганизма. Стари паганизам је значео „религиозни плурализам”, хомосексуализам и педофилију (Атина и Спарта, на пример), храмовну проституцију (Вавилон), канибализам (Маје и Астеци), као и отворени сатанизам (у Пергаму у Малој Азији, пише у Откривењу Јовановом, био је олтар посвећен сатани).

Неопаганизам данас значи морални релативизам, право на абортус, еутаназију (у Белгији је озакоњена еутаназија деце), „мултикултурализам” као уништење хришћанске културе, „људска права” на изопачености, репресивну „толеранцију” и „политичку коректност”, склапање истополоних „бракова” и њихово право да усвајају децу. Иза свега стоји рат против Христа, Бога Који је постао Човек, и донео спасење свим људима. Тај рат се нарочито разбеснео у 20. веку.

РАТ ПРОТИВ ХРИСТА У 20. ВЕКУ: КОМУНИЗАМ

П: Можете ли нам укратко изнети своје виђење тог рата против хришћанске цивилизације?

О: Узмите само окултну позадину комунизма: он је био сурогатна религија. Уместо Десет заповести, имали смо партијски програм, уместо Свете Тројице Маркса, Енгелса и Лењина, уместо свештеника комесаре, уместо Царства Небеског – светлу будућност на земљи, уместо крста – петокраку и пионирску мараму, уместо икона Лењинове бисте, уместо крштења пријем у пионире, комсомолце, партију, уместо светаца – хероје социјалистичког рада, уместо Васкрслог Христа – Лењинову мумију. Петрокрака је вишезначни окултни симбол – у јудаизму то је звезда Соломона, у масонским ложама кључно знамење ове тајне организације, у средњовековним јересима, попут катарске, застава мржње према традиционалним облицима живота и сан о хиљадугодишњем царству човеком на земљи. Срп је симбол неизбежне смрти, који је био у рукама Плутона, цара подземног света. У Средњем веку смрт је, ако се сећате, представљана са српом у руци. Чекић је масонски инструмент изградње Соломоновог храма и симбол власти над друштвом. Лењинов маузолеј, у који је смештена злокобна мумија, грађен је по узору на степенасте пирамиде

Месопотамије и Мексика, а тамо су, зна се, приношене и људске жртве.

Да ли је случајно да су, у име „светле будућности”, после 1917. побијени милиони: царска породица Романових, грађански слој, козаци, сељаци, дворјанство, а најпре људи хришћанске вере? Рецимо, само 1937. ухапшено је 162 500 делатника Руске Православне Цркве, а стрељано њих 89 600. Русија је пре доласка бољшевика имала 80 хиљада храмова и капела, да би их уочи Другог светског рата остало стотинак. Имала је хиљаду манастира, да би сви до једног били затворени. Кад је Стаљин решио да се обрати Цркви ради помоћи у Великом отаџбинском рату, само тројица епископа су били на слободи.

НАЦИЗАМ И ОКУЛТИЗАМ

П: А нацизам?

О: Идеолошки корени нацизма су окултизам и хомосексуализам. Немачка је, пре доласка Хитлера на власт, била европско средиште бављења риталном магијом, као и хомосексуализма, о чему сјајно пише саборац Светског конгреса породица Скот Лајвли у својој књизи „Ружичасти кукасти крст”, коју преводимо и на руски. Многи нацистички лидери, попут Геринга, били су хомосексуалци. Ернст Рем, вођа СА одреда, свој ред је замислио као обнову спартанског идеала борбености засноване на мушким хомосексуалним везама (Хитлер га је уклонио плашећи се његове моћи, а не зато што је био против Ремове „полне оријентације”). Тоталитаризам је у Немачкој био повезан са садистичком хипермаскулинизацијом, а обрачун је извршен са „пасивним”, „мирољубивим” хомосексуалцима окупљеним око сексолога Магнуса Хиршфилда, који су били, политички гледано, левичари, и који су имали пуно компромитујећег материјала о сексуалном понашању

нацистичке врхушке. Да и не говоримо о СС реду Хајнриха Химлера, заснованом као окултни витешки орден са седиштем у замку Вевлсбург, који је требало да буде Нови Камелот (мит о Граалу је, преко Вагнера, био веома важан нацистима). Ту је и чувена организација Аненербе, „Наслеђе предака”, која је бавила окултним истраживањима, итд. Други светски рат, који су покренули нацисти, човечанство је коштао 50 милиона људских живота.

ГЛОБАЛИСТИЧКИ РАТ ПРОТИВ ХРИСТА

П: Где су ту данашњи глобалисти, који маштају о томе да од човечанства треба да остане само „златна милијарда”?

О: Они се служе и резултатима нацизма и резултатима комунизма, зато што су њихове претече из илуминатских ложа луциферијанаца стајале иза идеја дарвинизма, еугенике, малтузијанства, као и иза марксизма. Дакле, глобалисти су нацисти кад причају злочиначку причу о „златној милијарди”, нудећи нам еутаназију, ГМО, смртоносне вакцине, сурогатно материнство, итд, а комунисти су кад се служе методама које су пропагирани неомарксисти – фројдисти, попут Вилхелма Рајха и Франкфуртске школе; и у једном и у другом случају ратују против Христа и хришћанства. Уз то, они стално манипулишу свешћу човечанства.

Не заборавимо, Гебелсове идеје о значају пропаганде развијали су типови попут Валтера Липмана (1889 – 1974), који је саздао концепцију „прављења сагласности” – управљања јавним мњењем ради прихватања идеја елите. Обични људи, по њему, нису кадри да „стручно” мисле, па им мишљење нуде професионални манипулатори. Не заборавимо Едварда Бернејса (1891 – 1995), Фројдовога сестрића, заточника конзумеризма, идеолога рекламе и масовне културе, који је јасно и гласно

рекао: „Свесно и умешно манипулисање навикама и мњењима масе веома је важно у демократском друштву. Ко управља овим невидљивим друштвеним механизмом, управља самим друштвом”. Резултат? Од 1920. до 1960. број становника планете порастао је три пута, али се ПОТРОШЊА повећала 18 пута! Додајмо томе и покрет Њу Ејџ, приметак сурогатне религије глобализма, на чијим почецима видимо такве лумене какав је био психо-окултиста Карл Густав Јунг, и слика је потпуна.

У ШТА ВЕРУЈЕ ГЛОБАЛНА ЕЛИТА?

П: Може ли се, на основу свега реченог, закључити каква је религија глобалне елите?

О: Наравно. Реч је о паганизму и луциферијанству, маскираном у причу о хуманизму, прогресу, људским правима, итд. И они то не крију. Америка се поноси таквим симболима. На куполи вашингтонског Капитола имате Џорџа Вашингтона који седи на облацима, окружен паганским боговима. Паганска богиња Колумбија (Иштар, Изиде, Венера) је Кип слободе, а јавна места у САД, попут аеродрома у Денверу, не крију сатанистичку симболику: коња апокалипсе, египатског бога смрти Анубиса, демонске њушке попут оних са Нотр Дама. На доларској новчаници, коју је дизајнирао руски окултиста Николај Рерих, стоји пирамида с илуминатским оком Луциферовим у троуглу. Ту лепо пише: „Ово је најавна Новог светског поретка”, који је рођен 1. маја 1776, када је Адам Вајсхаупт, бивши језуита из Баварске, основао илуминате (и тај датум је на доларској новчаници). Зашто бисмо се онда чудили кад видимо да је зграда Европског парламента обликована као недовршена Вавилонска кула са Бројгелове слике? Или кад у Торину угледамо зграду – симбол овог града „Море Антонелијана”, високу 167, 5 метара? То је званично Филмски

музеј, у чијем средишту је пагански идол Молоха, коме су пагани на Блиском Истоку некад жртвовали децу (наводно, Молох је у музеју као реквизит са снимања предратног италијанског филмског спектакла „Кабирија“).

Није необично ни што су Ротшилди, у једном од својих замкова у Француској, правили сатанистичку журку 1972, чији снимци се могу наћи и на Интернету. Зашто бисмо се чудили Рокфелер центру у Њујорку, пуном окултистичке симболике, којом је Луцифер маскиран у Прометеја (јер Човек треба да победи Бога путем илуминатског, „просветитељског” знања које му је даровао пали анђеолош у Едему)? Или чињеница да знак Уједињених нација, чија је зграда подигнута на земљишту Рокфелера, има 33 сектора, по броју степена масонских ложа? Ту је и је сала за седнице Савета безбедности, пуна магијске симболике, почев од птице феникса. Тзв. Соба за медитацију у Уједињеним нацијама дело је Lucis Trust, иза које је стајала оснивачица Њу Ејџа Алиса Бејли.

Да ли вам је сад јасно зашто је отварање Олимпијаде у Лондону 2012. имало толико луциферијанских елемената, све са оком у троуглу које је било приказано и на маскоти? Упоредите то отварање са отварањем Олимпијаде у Сочију 2014, па ће вам вредносни системи светова у сукобу бити сасвим уочљиви! Кад видите Лујзу Чиконе маскирану у Иштар на концертима, на којима се руга Крсту Христовом, или гледате холивудске филмове, од „Харија Потера” до серије „Сумрак”, кад размотрите видео – игрице и играчке наше деце, популарне романе од Паола Коелџа до Дена Брауна, зар није очито какве је религија глобалне елите? Зар није јасно зашто близак сарадник Рокфелера, Бжежински, отворено каже: „У прошлости, било је лакше надzirати милион људи него их побити. Данас је много лакше побити милион људи него их надzirати”. То је оно о чему

је говорио Џон Д. Рокфелер: „Трудим се да сваку катастрофу претворим у шансу”, или његов потомак, Дејвид: „Све што нам треба је једна велика светска криза, и народи ће прихватити Нови светски поредак”.

РУСИЈА СЕ ДИЖЕ

П: Дакле, агресивна пропаганда противпородичних идеологија није нимало случајна. Глобална врхушка ратује против човечанства у име тзв. „златне милијарде”. Какве то везе има са Русијом данас? Са ужасним грађанским ратом на Украјини? Ви сте светски човек, али сте, на првом месту, руски православни хришћанин. Шта видите са своје осмарачнице? Куда идемо?

О: Јасно је чему стреми глобалистичка елита луциферијанаца, који мисле да је моћ – право (MIGHT IS RIGHT), и да ће уништити све припаднике људског рода који одбијају да им служе, а које називају „бескорисним изелицама”. Али, од пре неколико година, свему томе постављена је препрека. И та препрека се зове Русија. Још 2009, Русија је у УН тражила да се људска права тумаче у контексту традиционалних моралних норми, у чему су је подржале многе земље света. У Русији се води одлучна борба за заштиту породичних вредности, почев од државне подршке рађању, која је имала утицаја на поправку демографске слике наше земље. Рецимо, за свако друго дете добија се родитељски додатак у противвредности десет хиљада долара, а за свако треће дете држава даје бесплатно земљиште за изградњу стамбеног објекта. Такође, 2013. донет је закон о забрани рекламирања абортуса, као и закон о забрани пропаганде хомосексуализма малолетницима.

РУСИЈА СЕ БРАНИ

П: Овај закон је на Западу оштро осуђен као „нарушавање људских права”, као „прогон хомосексуалаца”...

О: И не само то – због тог закона амерички председник Обама и британски премијер Камерон бојкотовали су отварање Олимпијаде у Сочију 2014. Прво, наравно, није реч ни о каквом прогону хомосексуалаца, јер код нас је ова врста девијантног понашања декриминализована одавно. Реч је само о томе да они своје ставове не могу да пропагирају међу МАЛОЛЕТНИЦИМА, као што се то ради у САД и ЕУ. Агресивност идеологије хомосексуализма огледа се, између осталог, и у томе што тзв. „ЛГБТ” популације нигде у свету нема више од 2-3%, а они покушавају да свој начин понашања силом наметну већинској популацији. Друго, ако је Олимпијада спорт, а спорт је један од здравих стилова живота, какве то везе има са нездравим стилем живота какав је хомосексуални, јер објективне научне студије показују да они који живе на тај начин много чешће него људи нормалне полне оријентације оболевају од сексуално преносивих болести, укључујући и СИДУ, да су склонији болестима зависности и самоубиству?

СА НАМА ЈЕ БОГ

П: Ипак, Запад не признаје став Русије да свака земља може да људска права „најновије генерације” (попут „ЛГБТ права на брак”) прихвата или одбије у складу са својом цивилизацијском традицијом. Познати глобалистички политичар, Карл Билт, рекао је чак да је православље, нарочито руско, опасније од исламског фундаментализма.

О: Јасно је зашто је тако. Савремени Запад је антихришћански, а нови руски закони се окрећу нашим хришћанским темељима, устајући у одбрану природне породице

и традиционалних вредности. Русија се заиста враћа Богу. Од пада комунизма, подигнуто је 30 хиљада нових храмова, а само у Москви се планира да их у наредном периоду изграде још двеста. Недавно је председник Путин предложио обнову два православна манастира у оквиру Кремља.

Када је у Русију 2011. из светогорског манастира Ватопеда стигао Појас Пресвете Богородице, поклонило му се неколико милиона људи. Тако је било и ове, 2014, када је фонд Василија Великог, чији сам сарадник, организовао да се са Свете Горе у Русију донесу на поклонење Дарови Витлејемских Мудраца Христу. Бес антихришћанских сила се зато усмерава ка Русији, и рат на Украјини то јасно сведочи. Сетимо се: 2013. године власти у Кијеву су разматрале закон о забрани пропаганде хомосексуализма малолетницима, да би кијевска хунта данас у Кијеву, мајци руских градова, тамо где је Русија крштена, организовале геј параду, показујући газдама из Вашингтона и Брисела да покорно слушају. Сада борба за породичне вредности има непосредне геополитичке последице: Доњецка и Луганска република дефинисале су, својим уставима, да брак може бити само заједица мушкарца и жене. И сав притисак Запада против Русије има корен у антихришћанској мржњи глобалиста према духовној обнови наше земље. Али, како каже Свето Писмо и како пева Православна Црква: „С нама је Бог”. Више је на планети нас, нормалних, моралних, породичних људи него оних који породицу и морал руше, ма како били моћни. И зато ћемо, с Божјом помоћи, победити.

УЧЕЊЕ ЦРКВЕ О ГРЕХУ И ИСЦЕЛЕЊУ

РУСКА ЦРКВА У БОРБИ ЗА ЉУДСКА ПРАВА

На Св. Архијерејском Сабору, одржаном у јуну месецу 2009. године, Руска Православна Црква усвојила је документ „Основе учења Руске Православне Цркве о достојанству, слободама и правима човека”. Тај документ се наслања на „Основе социјалне концепције Руске Православне Цркве”, усвојене на јубиларном Сабору у Храму Христа Спаситеља 2000. године. Значај документа је велики: он је канонским структурама, свештенству и вернима дат као руководство у јавним иступањима и акцијама; изучава се у богословским школама Московске патријаршије и понуђен је братској пажњи других Православних Цркава, да би се „узрасло у једномислију и да би се помогло у координацији практичних акција”. И друге конфесије и религије, као и државни органи и друштвене организације разних земаља, позване су да овај проуче и о њему суде.

Документ почиње богословским уводом који даје основу за разраду основних поставки. У том уводу се каже:

„У току целокупне историје човека његово схватање о томе шта је човек суштински је утицало на устројство личног и друштвеног живота људи. Без обзира на дубоке разлике између појединих цивилизација и култура, у свакој од њих постоје извесне представе о човековим правима и дужностима.

У савременом свету значајно је раширено уверење да установа људских права може да на најбољи начин потпомогне развој људске сличности и организовање друштва. Притом, у пракси се, с позивањем на заштиту људских права, често остварују таква схватања која се до сржи разликују од

хришћанског учења. Хришћани се налазе у условима када их друштвене и државне структуре могу приморавати, а често их већ и приморавају, да мисле и поступају супротно заповестима Божјим, што је препрека за достизање најважнијег циља у животу човековом - избављења од греха и стицања спасења.

У таквој ситуацији, Црква, ослањајући се на Свето Писмо и Свето Предање, јесте призвана да подсети на основне поставке хришћанског учења о човеку и да оцени теорију људских права и њено остварење у животу.

I Достојанство човека као религиозно - морална категорија

I. 1. Основни појам на који се ослања теорија људских права је појам човековог достојанства. Зато је неопходно да се изложи поглед Цркве на достојанство човека.

Према библијском откровењу, Бог није само створио људску природу, него ју је обдарио својствима по Својој икони (лику) и подобију (сличности) (види Пост. 1, 26). Само се на том темељу може тврдити да људска природа поседује неодоумљиво достојанство. Свети Григорије Богослов, повезујући човеково достојанство, са чином Божјег стварања, писао је: „Бог је тако штедро обдарио људе надасве зато да би подједнаким раздељивањем Својих дарова показао и једнако достојанство наше природе, и богатство Своје доброте” (Беседа 14, „О љубави према сиромашнима”).

Ваплоћење Бога Речи посведочило је да људска природа после грехопада није изгубила своје достојанство, јер је у њој остао неразориви лик Божји, а самим тим и могућност воспостављања човековог живота у пуности његовог првобитног савршенства. То је трајно изложено у богослужбеним текстовима Православне Цркве: „Икона сам неизрециве славе Твоје, иако носим ране грехове... Ти, Који си ме у древно доба

сздао, (призвавши ме) из непостојања и почасвовао Својим божаственим ликом, због преступања заповести поново си ме вратио у земљу, од које сам узет, али Те молим да ме узведеш ка подобију (сличности са Богом, нап. прев.), да опет будем пресаздан у првотну красоту” (тропари на непорочне из чина опела). То што је Господ Исус Христос примио људску природу ОСИМ ГРЕХА (Јеврејима 4, 15) показује да се достојанство (човека) не простира на изопачења која су у његовој природи настала као последица грехопада.

I. 2. Ако се у Православљу из лика Божјег изводи неодоумљиво, онтолошко достојанство сваке људске личности, њена највиша вредност, живот који приличи том достојанству повезан је са појмом подобија Божјег (сличности Богу), који се, благодаћу Божјом, достиже путем победе над грехом, стицањем моралне чистоте и врлина. Зато човек, који у себи носи лик Божји, не сме да се горди тим високим достојанством, јер то није његова лична заслуга, него дар Божји. То поготово не значи да њиме (ликом Божјим, нап. прев.) он може да оправдава своје слабости и поразе, него, напротив, мора да буде свестан одговорности за усмерење и начин свог живљења. Очито је да се у самом појму достојанства, неодоумљиво присутна, налази и идеја одговорности.

На тај начин, у истинској хришћанској традицији појам „достојанство” има пре свега етички смисао, а представа о томе шта је достојно, а шта недостојно, снажно је повезана са моралним или неморалним човековим поступцима и унутарњим стањем његове душе. Важно је јасно разликовати оно што је достојно и оно што је недостојно у човековом животу, не занемарујући грехом помрачено стање људске природе.

I. 3. Достојан је онај живот који је у сагласности са изворним призвањем усађеним у људску природу, саздану зарад учешћа у

добром животу Божјем. Свети Григорије Нисијски тврди: „Ако је Бог пунота добара, а човек - Његов лик, онда је лик и сличан (подобан) прволику по томе што треба да буде творитељ сваког добра” („О устројству човека”, глава 16). Зато се човеков живот и састоји у „уподобљењу Богу по врлини, онолико колико је то човеку могуће” („Тачно излагање православне вере”), како учача преподобни Јован Дамаскин. У светоотачкој традицији ово раскривање лика Божјег назива се обожењем.

Богом дано достојанство потврђује присуство, у сваком човеку, моралног начела, које се препознаје у гласу савести. О томе пише Свети апостол Павле у Посланици Римљанима: „Они доказују да је у срцима њиховим написано оно што је по закону, пошто свједочи савјест њихова, и пошто се мисли њихове међусобно оптужују или оправдавају” (Рим. 2, 15). Управо зато моралне норме својствене људском бићу, као и моралне норме које се налазе у Божаственом открићењу, раскривају замисао Божју о човеку и његовом назначењу. Оне су путокази за добро живљење достојно богосаздане човекове природе. Најузвише-нији узор таквог живота свету је открио Господ Исус Христос.

I. 4. За човека је недостојан живот у греху, јер он разара самога човека, а наноси штету и другим људима и околном свету. Грех изопачава јерархију односа у људској природи. Уместо да дух влада над телом, у греху се он потчињава плоти, на шта скреће пажњу Свети Јован Златоусти: „Ми смо изопачили поредак и зло је ојачало толико да приморавамо душу да следи телесне похоте” (Беседа 12 на Књигу постања). Живот по закону плоти противан је заповестима Божјим и не одговара моралном начелу које је Бог поставио у човекову природу. У односу према другим људима човек делује као егоиста који брине о томе да своје потребе задовољи на рачун ближњих. Такав живот је опасан за личност, друштво и околну природу,

јер нарушава склад битија, има за последицу телесна и душевна страдања, болест, рањивост због последица разарања животне средине. Морално недостојан живот онтолошки не разара Богом дато достојанство, али га помрачује толико да оно постаје неприметно. Управо зато је потребан огроман напор воље да би се видело, а камоли признало, природно достојанство тешког злочинца или тиранина.

I. 5. Да би се човек воспоставио у сагласности са својим достојанством, нарочито значење има покајање, у чијем темељу је свест о греху и жеља да се промени свој живот. Кајући се, човек признаје да су његове мисли, речи или поступци несагласни са Богом му датим достојанством и пред Богом и Црквом сведочи о својој недостојности. Покајање не понижава човека, него му даје снажни подстицај за духовни рад над собом, за стваралачку измену свог живота, за очување чистоте богоугодног достојанства и узрастања у њему.

Управо зато светоотачка и аскетска мисао и литургијска традиција Цркве више говоре о човековој недостојности, условљености грехом, него о његовом достојанству. Тако се у молитви Св. Василија Великог, коју православни хришћанин чита пред Причешће, каже: „Зато и ја, мада недостојан небеса и земље, па и овога привременог живота, целог себе потчинивши греху и сластима заробивши, и Твој оскрнавивши лик, не очајавам, кукавни, за своје спасење, него као твоје створење и саздање, приступам, уздајући се у безмерно Твоје милосрђе.” /.../”

У поглављу овог документа Руске Цркве, под насловом „Слобода избора и слобода од зла” истиче се да од човековог избора зависи хоће ли се лик Божји у њему помрачити или заблистати. Зато црква поштује слободу човека као Божји дар, и осуђује сваку манипулацију и насиље која ту слободу одузима,

зарад циљева неког „спољашњег ауторитета”.

Слобода избора није апсолутна вредност. Она не сме да наноси зло човеку и његовом окружењу, него да служи добру људи, што је у стању наше огреховљености, немогуће без блиске сарадње с Богом. Само ако Син Божји ослободи људе од власти греха, смрти и ђавола, они ће заиста бити слободни (Јн. 8, 36). Ово ослобођење се даје у Св. Тајни Крштења и наставља благодатним животом у Цркви, као Телу Христовом (Ком. 1, 24).

Свечи Цркве су доказ да је слобода могућа кроз Христа (Гал. 5, 1), у подвигу самопревазилажења благодаћу Божјом; но коначну слободу добићемо тек свеопштим васкрсењем, када се саобразимо Васкрелом Господу (Флп. 3, 21).

Христос је рекао да ће нас познање истине ослободити (Јн. 8, 32), али и да је свако ко чини грех, роб греха (Јн. 8, 34). Слободан је само онај ко живи у заједници с Богом, Који је извор и Добра и Истине. Ко своју слободу неће да употреби у борби за добро, предаје је ђаволу - непријатељу Божјем, извору зла и ропства. Руска Црква зато каже: „Признајући вредност слободе избора, Црква тврди да ће она неизбежно нестати кад се избор чини у корист зла. Зло и слобода су непремостиве супротности.”

Црква учи и о овоме: „У историји је избор који су људи и заједнице чинили у корист зла неизбежно је водио губитку слободе и огромним људским жртвама. И сад човечанство може да крене тим путем ако такве, безусловно лоше појаве, какве су абортус, самоубиство, разврат, изопачености, разарање породице, култ похлепе и насиља, престану да буду на прави начин морално оцењиване и буду оправдаване уз позивање на наопако схватање људских права”.

У поглављу „Људска права у хришћанском погледу на свет и друштвеном животу”, Црква истиче да морал и закон не треба да противурече једно другом, јер закон произилази из морала,

због чега се законитост руши кад еродира морал.

Зато „права човека не могу бити изнад вредности духовног света”. Хришћанину је сопствени живот мање важан од заједнице са Богом. Зато идеологија људских права не сме бити схваћена као универзална основа друштвеног живота којој треба да се потчине религиозни погледи на свет и пракса; то јест, „никаква позивања на слободу говора и стваралаштва не могу да оправдају јавно изругивање предметима, симболима и појмовима које поштују религиозни људи.”

Људска права нису Божје Откровење, и у већини земаља хришћанског света „од идеје личне слободе није мање важна категорија вероучења и моралне традиције, с којом човек мора да усклади своју слободу”. У многим државама, за људе нису толико битни секуларизовани стандарди људских права, колико вероучење и традиција.

Не постоји никакав људски начин (па ни друштвено - политичко уређење) који би, сами по себи, учинили живот моралнијим и бољим, уклањајући зло и патњу. Држава и друштво могу да искорењују социјалне пројаве зла, али не могу уклонити корен зла - огреховљеност, с којом се борба води у религиозном животу човека, у дубинама његове душе (Еф. 6, 12).

Божји закон мора бити основа и земне правде, јер ће Бог по том закону судити људима и народима (Откр. 20, 12).

У поглављу „Разрада и примена концепта људских права морају се усагласити с моралним нормама и етичким начелима, која Бог усадио у људску природу и која се препознају у гласу савести”, Руска Црква истиче да „људска права не могу бити темељ за приморавање хришћанина да крше закон Божји.” То значи да Православна Црква сматра недопустивим сваки покушај да се верујућим људима наметне безрелигиозни поглед на живот и свет, јер је праведније слушати Бога, него људе (Д.

Ап. 4, 19).

Црква каже: „Недопустиво је да се у област људских права уведе норме које замагљују или укидају како еванђелски, тако и природни морал. Црква види огромну опасност у законодавној и друштвеној подршци различитим пороцима - на пример, полној распусности и изопачености, култу похлепе и насиља. Такође, недопустива је нормативизација неморалних и нечовечних поступака према човеку, попут абортуса, еутаназije, коришћења људских ембриона у медицини, огледа који мењају природу човека и слично.

На жалост, у друштву се јављају законодавне норме и политичка пракса која не само да то допушта, него се стварају и претпоставке наметања истих читавом друштву, преко средстава масовног информисања, система образовања и здравствене заштите, рекламе, сфере трговине и услуга. Штавише, верујуће људе, који те појаве сматрају грешним, приморавају да признају допуштеност греха или их подвргавају дискриминацији и прогонима”.

Закон тренутно кажњава наношење штете другоме, али и наношење штете самом себи посредан је удар по другом (родбини, пријатељима, комшијама, колегама на послу, суграђанима). Човеков грех утиче на ближње и творевину, јер је људско биће призвано да чини добро, и, ако тај призив не испуњава, последице су трајне.

У поглављу „Људска права не смеју да противрече љубави према Отаџбини и ближњима”, истиче се да је Бог човека створио као дружевно биће (Пост. 2, 18). Љубав према породици и блиским људима природно се шири и на земљу у којој човек живи, па, по Христовим речима, нема веће љубави од давања живота за ближње (Јн. 15, 13). Крајности индивидуализма и колективизма не воде здравом друштву, него „деградацији

личности, моралном и правном нихилизму, порасту криминала, губитку грађанског активизма, узајамном отуђењу.”

Зато се напетост између појединачних и заједничких интереса могу решити само подвргавањем слобода и права моралним вредностима, а надасве љубави. У љубави човек потпуно остварује своју слободу, али и брине о ближњима и Отаџбини.

Делање у корист људских права биће неуспешно „ако се игноришу духовне и културне традиције земаља и народа”.

Ниједна цивилизација нема право да, под видом „људских права”, намеће другим земљама свој начин живота, нити делатност у области заштите људских права сме да служи политичким интересима било које државе. „Борба за људска права је плодотворна само онда кад служи духовном и материјалном добру људи и народа”, каже Руска Црква.

Такође, Црква истиче да „остварење људских права не сме да води деградацији животне средине и уништавању природних ресурса”. Кад се човек одрекне Богом даних оријентира, он улази у сукоб не само с људима, него и са творевином коју му је Творац поверио (Пост. 1, 28). Неограничена похлепа за задовољавањем материјалних, често вештачких, потреба греховна је у у суштини јер води сиромашењу људске душе и животне средине, која је земља Господња (Пс. 23, 9). Руска Црква истиче: „Достојанство човека неодвојиво је од његовог призива да се стара о Божјем свету (Пост. 2, 15), да буде умерено у задовољавању својих потреба, да брижљиво чува богатство, разноликост и лепоту природе.” Друштво мора да води рачуна о томе кад планира социјално - економски и материјално - технолошки развој. Природна богатства морају да буду доступна не само садашњим, него и будућим поколењима.

У IV одељку, под називом „Достојанство и слобода у систему

људских права”, Руска Црква истиче да „у свету не постоји општеприхваћена класификација права и слобода”, и да Црква, по свом призиву, „на права и слободу гледа из перспективе њихове могуће улоге у стварању погодних спољашњих услова за усавршавање личности на путу спасења.”

Зато Црква брани:

1. ПРАВО НА ЖИВОТ, као дар Божји човеку (Јн. 10, 10,). Заповест „Не убиј” дата је пророку Мојсију, па стога Црква осуђује тероризам, оружану агресију, криминално насиље, итд. Ипак, земаљски живот није највиша вредност, како се намеће кроз идеологију секуларизма. Земаљски живот дат је зато да се душа припреми за вечност. Давање живота ради Христа и Еванђеља (Мк. 8, 35) и ради других људи не штети човековом спасењу, него га уводи у Царство Небеско (Јн. 15, 13): „Црква поштује подвиг мученика, који су до смрти служили Господу, и исповедника, који Га се нису одрекли ни у доба прогона и претњи. Православни хришћани такође поштују херојство оних који су на бојном пољу дали живот за Отаџбину и ближње. У исто време, Црква осуђује самоубиство јер починилац истог не приноси себе на жртву, него одбацује живот као дар Божји. Зато је неприхватљива тзв. еутаназија „помоћ” при одласку из живота људи, која је спој убиства и самоубиства”.

Право на живот, чијим признавањем друштво штити дете, одраслог и старца, мора бити проширено на живот човека од зачећа до рођења, док је човек у стању фетуса. Јер, Бог људе изаткава у утроби њихових мајки (Пс. 138, 13, 15-16).

Смртна казна није укинута ни у Старом, ни у Новом Завету, али се Црква стара о душама осуђених на смрт, и залаже се за њихово помиловање.

Што се слободе савести тиче, она се, пре свега, огледа у

могућности бирања орјентира погледа на свет. Човек мора да има своју интимну сферу слободе, да би могао да бира, и то нико нема права да му одузме.”

У секуларној држави, право на слободу савести утврђено законом омогућује Цркви да сачува своју самобитност и независност од државе, као и могућност јавног сведочења вере. Па ипак, секуларна верзија принципа слободе савести сведочи о томе да друштво губи религиозне циљеве и вредности.

Нека тумачења слободе савести намећу религиозни индиферентизам као меру понашања државе према цркви; чак се од Цркве тражи и признавање подједнаке вредности свих религија. За Цркву је таква идеологија неприхватљива: она мора да сведочи о Истини коју чува и да разобличава заблуде (I Тим. 3, 15). Руска Црква тврди и следеће: „Друштво има право да дефинише садржај и обим сарадње државе с различитим верским заједницама у зависности од њиховог броја, традиционалности за дату земљу или регион, доприноса историји и култури, грађанске позиције. Уз то се мора чувати једнакост грађана пред законом без обзира на њихов однос према религији. Принцип слободе савести није препрека за партнерске односе Цркве и државе у областима социјалне, хуманитарне, образовне и других друштвено корисних делатности. Не сме се, позивањем на слободу савести, изопачавајући саму бит тог начела, успостављати тотални надзор над човековим животом и убеђењима, нити разарати лични, породични и друштвени морал, вређати религиозна осећања, насртати на светиње, нити наносити штета духовно - културној самобитности народа.”

Што се слободе говора тиче, она проистиче из слободе избора погледа на свет. Реч је основно средство општења с Богом и ближњима, и зато човек има нарочиту одговорност за

своју реч, што ће се видети и на Суду Божјем (Мт. 12, 37).

Јавна реч не треба да служи ширењу греха, нити да изазива сукобе у друштву, него да ствара и подржава добро. Одговорност за реч је нарочито велика у доба бурног развоја информационих технологија, па зато је „нарочито опасно вређати нечије религиозна и национална осећања, фалсификовати информацију о животу ових или оних верских заједница, народа, социјалних група, личности.”

Слобода стваралаштва пројављује лик Божји у човеку, и Црква благосиља оно стваралаштво које помаже човеком духовном узрастању и познању творевине. Али, стваралаштво не треба да буде нихилистично према култури, вери и моралу, то јест „право на самоизражавање појединца или групе, не сме се остваривати у формама увредљивим за убеђења и начин живота осталих чланова друштва /... / Изругивање светињама не може се правдати позивањем на права уметника, писца, новинара. Савремено законодавство углавном не штити само живот и имовину људи, него и симболичке вредности, попут сећања на покојнике, гробаља, споменика историје и културе, државних симбола. Такву заштиту треба проширити на веру и светиње драге религиозним људима”.

Што се права на образовање тиче, Црква подсећа да је његов циљ не само стицање знања и социјализација, него и „васпитање личности у складу с Творчевом замишљу”: „Право на образовање претпоставља стицање знања уз обраћање пажње на културну традицију одређеног друштва и поглед на свет породицама и личности. У темељу највећег броја култура је религија, па зато свестрано образовање и васпитање човека мора да у себе укључи предавање знања о религији што је саздала културу у којој човек живи, при чему треба уважавати слободу савести”.

Што се тиче грађанских и политичких права, Свето Писмо указује да је извршење породичних и друштвено важних обавеза послушност самом Христу (Лк. 3, 10-14; Еф. 5, 23-33; Тит. 3, 1). Свети Павле је користио своје право римског грађанства ради проповеди речи Божје. Користећи грађанска и политичка права, човек може чинити много добра. Црква истиче да употреба тих права не сме водити друштвеним поделама и мржњи, јер „православна традиција саборности претпоставља чување јединства друштва на основу непролазних моралних вредности.”

У историји народа којима је пастирствовала Руска Црква, власт и друштво су настајали да плодотворно сарађују. Политичка права данас могу томе да служе, због чега је „неопходно реално заступање интереса грађана на различитим нивоима власти и омогућавање грађанских иницијатива.”

Веома је важна борба Руске Цркве против тоталитарне контроле над грађанима: „Лични живот, поглед на свет и воља људи не смеју бити подвргнути тоталном надзору. За друштво су опасне манипулације избором и свешћу људи од стране структура власти, политичких снага, електронских и информационих елита. Такође, недопустиво је сакупљање, концентрација и коришћење информација о било каквим странама људи без њихове сагласности.

У случајевима када то захтева заштита Отаџбине, очување морала и здравља, права и законитости интереса грађана, као и спречавање или откривање злочина и спровођење правосуђа, скупљање података о човеку може се обавити без његове сагласности. Па ипак, и у тим случајевима скупљање и коришћење информација мора се обавити у складу с постављеним циљевима и уз очување законитости. Методи скупљања и обраде информација о људима не смеју да

понижавају човеково достојанство, да ограничавају слободу и претварају човека из субјекта друштвених односа у предмет механизованог управљања. Још опаснијим за човекову слободу биће увођење техничких средстава која стално прате човека или су неодвојива од његовог тела, ако их буде могуће користити ради контроле над личношћу и управљања њоме.”

Што се тиче социјално - економских права, човек не може да живи без задовољавања својих материјалних потреба. Ранохришћанска заједница се неуморно старала о својим потребитим члановима (Д. Ап. 4, 32-37; 6, 1-6). Правилно коришћење материјалних добара саставни је део подвига спасења човековог. Зато Црква позива да се води рачуна о моралној димензији права на својину, на рад, на заштиту од самовоље послодавца, слободе предузетништва и права на достојан ниво живљења.

Остварење економских права не сме да води стварању друштва чији је једини циљ коришћење материјалних добара. Социјално - економска права морају да спрече „конфронтативно раслојавање друштва”, које је супротно заповести и љубави према ближњима. Раслојавање води моралном разграђивању личности и друштва, отуђењу, нарушавању начела праведности. Друштво се мора старати о онима који не могу да себе обезбеде материјално, а образовање и медицинска помоћ не смеју да зависе од социјално - економског положаја човека.

Кад су у питању колективна права, Црква истиче да индивидуална права не смеју бити разорена за јединити начин живота и традиције породице, као ни за разне религијозне, националне и социјалне заједнице. Човек је биће заједнице, а пуунота живота у заједници дата је у богочовечанском Телу Цркве. Зато Црква, пре свега, брани породицу: „Почетак друштвеног живота је породица. Апостол Павле нимало

случајно говори о томе да је породица причасна Тајни Цркве (Еф. 5, 23-33). У породици човек стиче искуство љубави према Богу и ближњем. Преко породице се преносе религиозне традиције, социјално устројство и национална култура. Савремено право породицу мора да схвата као законити савез мушкарца и жене, у коме се стварају природни услови за нормално васпитање деце. Закон такође треба да поштује породицу као целовит организам и да је штити од разарања које изазива пад морала. Штитећи права детета, правни систем не сме да пориче нарочиту улогу родитеља у васпитању истог, која је неодвојива од светопогледног и религиозног искуства.

Црква такође тражи уважавање и низа других колективних права: права на мир, животну средину, очување културног наслеђа и унутрашњих норми које регулишу животе разних заједница.

У поглављу „Начела и правци делатности Руске Православне Цркве у области заштите људских права” Црква истиче да се она од најранијих времена за људска права борила: заступајући неправедно осуђене, понижене, обесправљене, експлоатисане, она је своје милосрђе показивала и према праведно осуђенима. Борила се за прекид насиља и умекшања злих срдаца у доба сурових сукоба, када су гажена права на живот, здравље, слободу и имање. У годинама прогона од богоборца, Црква је бранила право на слободу савести и учешће верних у животу друштва.

Данас људска права не гази само државна власт, него и транснационалне структуре, субјекти привреде, псевдо-религиозне и терористичке групе. Та права изложена су порицању и кроз „разорну информатичку агресију”.

Зато Црква учествује у следећим областима борбе за људска права:

- брани право људи на слободу вероисповести, обављање молитава и богослужења, очување духовно - културне традиције, живот по религиозним принципима не само у приватној, него и у јавној сфери;

- бори се против злочина из религиозне и националне мржње;

- чува личност од самовоље власти и послодавца, као и од насиља у породици и колективу;

- бори се за очување живота, слободе избора и имовине људи у току међунационалних, политичких, економских и социјалних сукоба;

- брине се пастирски о војницима у рату и миру;

- стара се о очувању достојанства и права људи који се налазе у социјалним установама и затворима; с нарочитом пажњом према положају инвалида, сирочади, старца и других беспомоћних лица;

- заступа право нација на њихову религију, језик и културу;

- стара се о онима чија су права, слобода и здравље угрожени због деловања деструктивних секти;

- подржава традиционално схваћену породицу, очинство, мајчинство и детињство;

- бори се против увлачења људи у корупцију и друге видове криминала, као и у проституцију, наркоманију, лудоманију (зависност од разних врста игара, нап. В. Д.);

- брине се о праведном правосудном и социјалном друштвеном уређењу;

- „бори се против тоталне контроле над људском личношћу, њеним светопогледним избором и личним животом која се остварује коришћењем савремених технологија и политичке манипулације”;

- васпитава уважавање према законитости и шири позитивно искуство о остваривању и заштити људских права;

- „врши експертизу правних аката, законских иницијатива и деловање органа власти с циљем да спречи кршење људских права и човековог достојанства и погоршање моралне ситуације у друштву”;

- учествује у јавном надзору над испуњавањем закона који регулишу црквено - државне односе, и прати извршење праведних судских решења.

Чеда Руске Цркве могу да се за људска права боре на општецрквеном нивоу, с благословом јерархије, или преко друштвених организација лаика (члановаи лаоса, народа Божјег.) У тој области, Црква настоји да сарађује с државом и друштвом, држећи се начела реченог Христом: „Ко није против вас, са вама је” (Мк. 9, 40).

Социјално деловање Цркве је морално утемељено, и остварује се преко сведочења пред влашћу, интелектуалног рада, кроз кампање угрожених.

Сарађујући с друштвом и другим традиционалним конфесијама, Руска Црква истиче да „не стреми револуционарној промени друштва и признаје право другим друштвеним групама на учешће у друштвеним променама на основу њиховог погледа на свет”, али исто тако тврди да „православни хришћани себи дају за право да учествују у таквој изградњи живота друштва које не би противуречило њиховој вери и моралним начелима”

Укратко изложено схватање Руске Цркве о људским правима изгледа овако:

„Према православном предању, човек чува Богом му дано достојанство и у њему узраста под условом да живи у складу с моралним нормама, јер те норме изражавају првоздану, то јест истинску природу човека, непомрачену грехом. Зато постоји непосредна повезаност између човековог достојанства и

етичности. Штавише, признати достојанство личности значи установити њену моралну одговорност/... / Признајући вредност слободе избора, Црква тврди да она неизбежно нестаје кад се чини избор у корист зла. Зло и слобода су неспојиви /... / Слабост установа људских права је у томе што она, штитећи слободу избора/... /, све мање и мање рачунају на моралну димензију живота и слободу од греха/... / Друштвено уређење мора се оријентисати према обе врсте слободе, хармонизујући њихово остварење у јавној сфери. Не сме се штитити једна слобода, а заборављати друга. Слободно пребивање у добру и истини немогуће је без слободе избора, али и слободни избор губи вредност и смисао, ако се окреће злу. /... / Права човека не могу бити изнад вредности духовног света/... / Разраду и примену концепције људских права неопходно је усагласити са нормама етике, с моралним начелом које је Бог усадио у људску природу, и које се препознаје у гласу савести/... / Људска права не смеју да противурече љубави према Отаџбини и ближњима. /... / Из перспективе Православне Цркве, политичко - правна установа људског права може да служи исправном циљу заштите људског достојанства и да помаже духовно - моралном развоју личности. Да би се то постигло, остварење људских права не сме да се сукобљава с Богом установљеним моралним нормама и на њима заснованом традиционалном моралу. Индивидуална људска права не смеју се стављати изнад вредности и интереса Отаџбине, друштва, породице.

Остварење људских права не сме бити оправдање за насртај на религиозне светиње, културне вредности, самобитност народа. Права човека не могу бити изговор за nanoшење непоправљиве штете природним ресурсима/.../”

Овај драгоцени документ Руске Православне Цркве право је оријентир свима који хоће да се за људска права боре на

2009.

ГРЕХ ИЛИ ПОЛНА ОРИЈЕНТАЦИЈА /
УЧЕЊЕ ЦРКВЕ О ХОМОСЕКСУАЛИЗМУ

*ПИСМО ЖЕЉКУ ЦВИЈАНОВИЋУ,
УРЕДНИКУ „НОВОГ СТАНДАРДА”*

Уважени господине Цвијановићу,

као што смо у среду, 3. октобра 2012. могли да видимо, поглавар СПЦ, архиепископ пећки, митрополит београдско – карловачки и патријарх српски, господин Иринеј, упутио је писмо председнику Владе Србије и Министру унутрашњих послова, г. Ивици Дачићу, тражећи да се, поред геј параде, забрани и богохулна изложба у Центру за културну деконтаминацију, у којој се, у име наводне борбе за „геј права”, вређају најдубља осећања православних хришћана, али и муслимана Србије (што се дало видети по реакцији Мешихата у Београду, јер ислам Христа сматра за пророка), с обзиром да се Христос и Пресвета Богородица стваљају у контекст „солидарисања”, па и поистовећења с нечим што је, у плуралистичком друштву, „полна оријентација”, а из перспективе учења Цркве – грех. Изложба је отворена у присуству 2000 полицајаца (од којих би, по Резолуцији 1244 Савета безбедности УН, бар 1200 њих требало да буду на Косову и Метохији), при чему се од јавности прикрива чињеница да је ова изложба забрањена за приказивање и у Европском парламенту 1999. године (управо због вређања хришћана – ЕУ парламентарца).

Такође, пошто се на Вашем цењеном сајту захуктава полемика о мом чланку „Борба против породичних вредности и питање геј параде”, при чему неки од читалаца, сасвим у складу са својом слободом мишљења, износе ставове који су опречни мом ставу (што је више него легитимно), али при томе показују и непознавање учења Православне Цркве о питању хомосексуалности, слободан сам да Вам доставим овај прегледни чланак, који је објављен у часопису „Нова српска политичка мисао” посвећеном, између осталог, и хомосексуалности (часопис је изашао с пролећа 2012.) Јасно је да својим претходним текстом, објављеним на „Новом Стандарду”, ником нисам ускратио право да мисли, говори, пише шта год хоће, али исто тако поричем право појединцима који не познају учење Цркве о овом предмету да буду тако самоуверени у свом богословском незнању. (Да се разумемо: не поричем да у земаљској Цркви има оних који су, као тешки грешници – педофили, насртали на децу, или то чине и сада. То је био и остаје ОГРОМАН ГРЕХ, против кога се треба борити како црквеним, тако и свим правним средствима. Сваки случај педофилије и напада на невиност и чистоту детета вапије Богу и људима за правдом, али, да би се то признало, није неопходно бити антитеиста и црквомрзац – оштра осуда педофилије и других изопачења потиче управо из учења Цркве.) Човек о ставу Цркве може мислити шта год хоће – да је он пећински, дивљачки, средњовековни, овакав или онакав, али не може да га мења по свом нахођењу.

Молио бих Вас да, ако се решите да овај чланак објавите, уз њега, као увод, приложите и ово моје писмо. Читаоцима ће онда бити јасније зашто се Христос не може доводити у везу са непокајаним грешницима, како је учињено на богохулној изложби, отвореној у Центру за културну деконтаминацију

Борке Павићевић, познате по томе што је противнике изложбе назвала „фарисејима”, укључивши се у богословску полемику са истим оним жаром са којим је њен отац бранио Титов социјалистички морал, и са којим је она, већ годинама, „одрађивала” задатке што их јој је, на овом терену, доделила Империја. ДА ПОНОВИМ: ОВО НИЈЕ ТЕКСТ СА „ЉУДСКО-ПРАВАШКОМ” ТЕМАТИКОМ, НЕГО ТЕКСТ КОЈИ ОБЈАШЊАВА СТАВ ЦРКВЕ КАО РЕЛИГИОЗНЕ УСТАНОВЕ, КОЈОЈ, ПО ПОПИСНОМ ИЗЈАШЊАВАЊУ, У СРБИЈИ ПРИПАДА ПРЕКО 90% ГРАЂАНА СРПСКЕ НАЦИОНАЛНОСТИ. Религиозни поглед на свет се ником не намеће, али он постоји, и, ко жели, може да га упозна. Улога овог чланка је, бар ће добронамерни то уочити, крајње информативна, а помаже читаоцу да се оријентише у догађајима који се око нас збивају.

ГРЕХ ИЛИ ПОЛНА ОРИЈЕНТАЦИЈА?

(Учење Православне Цркве о хомосексуализму)

О овом тексту

Текст који читалац има у рукама састоји се од два дела: у првом су дати званични ставови појединих Помесних Цркава о хомосексуализму, а у другом је понуђено неколико ставова свештеника који су се са овим проблемом суочавали у пастирској пракси. Потписник ових редова се трудио да свој глас утиша до саме границе чујности да би читалац пред собом имао аутентичне ставове и тумачења саборне пуноте Цркве од Истока. Он је настојао да понуди само кратке коментаре, ради лакше читаочеве оријентације.

Знамо да се хомосексуализам данас, у хипер секуларном друштву глобализације, тумачи као једна од тзв. „полних оријентација”, која треба да буде не само ослобођена стигме

морално погрешног понашања, него и снажно афирмисана (кроз законодавство, медије, образовни систем). За православне хришћане, међутим, хомосексуалност је била, јесте и биће – грех. Али, шта је грех, не као социолошка, него као онтолошка појава? Руски филозоф Андреј Анисин, у свом тексту „Грех као онтолошка девијација”, каже:

„Ако је човеков живот ЗАДАТАК који он решава, онда се у рубрици „дато” налази човекова природа (његова прирођена својства) и услови у којима се одвија његов живот, а у рубрици „наћи”, под знаком питања, налази се његова суштина. А онај који је призван да тај задатак решава, онај који је призван да, прошавши животни пут, нађе своју суштину - тај „КО” означава се речју „личност”.

Зато је верност призиву одозго верност управо себи, јер баш на тај начин човек налази, гради сопствену суштину, човек ПОСТАЈЕ он сам. Човекова природа мора да се обделава, она је основа која даје живот, али она у себи не садржи руководно начело које би тај живот организовало. Ако, дакле, човекова личност уместо обделавања, култивисања својих природних каквота и задатака, уместо РУКОВОЂЕЊА својом природом, слепо иде вођена игром својих природних сила, она самим тим човеков живот потчињава овој игри. У том случају, човекова природа, лишена целовитог устројства, лишена организационог принципа, бива подвргнута распаду. То није апстрактни закључак, него животна чињеница и искуство.

Руководећи саму себе, руководећи човековим животом, људска природа не може себе да сачува. Та чудна чињеница говори о рањености природе човека. Човекова природа у себи садржи неки неуклониви раздор, који се у традиционалном језику назива ГРЕХОМ. Грех (погрешност, грчки АМАРТИА) - то је промашај циља, то је најдубљи ниво онтолошке девијације,

то је девијација у правом смислу речи. Тачније речено, грех као повређеност људске природе, и јесте плод, али и израз, најдубље човекове девијантности.

Првоздана, богоздана природа човека била је, наравно, без греха, без погрешности и опогањености, и да је човек живео у складу са својом природом не би било тих несрећа и безумља којима његов живот сада обилује. Па ипак, човеку је као највиши дар богосличности била дата и слобода, човек је био призван да у слободном самоопредељењу себе ка Богу узраста у свом људском достојанству, па и преко граница тог достојанства - према богоподобју и обожењу. Али такву бесконачну перспективу узрастања могла је да пружи само бесконачна, безгранична слобода, она слобода за коју ни бескрај није граница - слобода да се прими или одбаци САМО СВОЈЕ ПОСТОЈАЊЕ, штавише - да се прими или одбаци сам Творац. Човек је имао могућност да, слободно поверивши себе Богу, живи по закону своје богоздане природе, али имао је и могућност да слободно одступи од тог закона, да ОКУСИ небитије, да искуси зло и смрт на себи самом. И човек је изабрао да ОКУСИ.

Тајна човекове слободе је у њеној неукорењености у нечему, у томе што она почива НИ НА ЧЕМУ, па ипак поседује стварну моћ која је кадра да превазиђе сваку другу силу, што утиче на живот човеков. За овај или онај слободни избор нема објективних узрока, слобода је самоузрокована. Али за слободу није свеједно у ком се правцу остварује. Она ЗЛОУПОТРЕБА слободе, која се састојала у избору искуства зла, у насиљу над природним законом Богом сазданог битија, не само да је развратила грехом људску природу, него је и ранило саму слободу, РАСЛАБИЛА ЈЕ. Није реч о томе да је људска слобода изгубила своју свенадилазећу моћ ПРЕД ЛИЦЕМ свих

околности и утицаја, способност да самовласно руководи људски живот, него се показала као необезбеђена „с леђа”.

Није ослабљен фронт, него позадина слободе: она природа повређена грехом, која је таквом постала због неправилне употребе слободе, она се јавља НАСЛЕЂЕМ личности, јер управо природни задаци, каквоте, силе и способности омогућавају самоостварење човека у поступцима, и од тог материјала човек саздава своју суштину. Управо у том смислу апостол Павле сведочи да добро, које хоће, не чини, него чини зло које неће, и да то не чини човек, него грех у њему (Рим. 7, 19-20).

У контексту философских размишљања, дакле, девијантност не означава само неуобичајено понашање на спољашњем, друштвеном нивоу - него, пре свега, одступање човека од пуноте своје човечности. И у најдубљем смислу девијантност човека означава одступање од „Пута, Истине и Живота”, одступање од лика Божијег, који је чинилац што конституише људско постојање, унакажавање тог лика. Одступање конкретног човека од свог животног призива је облик изражавања те темељне девијације - то је одрицање од пуноте личносног постојања у корист безличних стереотипова масовне свести и потчињавање разногласју своје, изнутра повређене, природе.

Норма у том најдубљем смислу је светост, то јест сабирање и просветлење човекове личности и способности његове природе путем верности призиву одозго, путем усклађивања свог живота с Божјим замислом о њему, проналажење себе путем остварења те замисли. У том темељном смислу појмљена норма није чињеница, него чин, није стање, него кретање: **КРЕТАЊЕ КА САМОМ СЕБИ**. То и јесте ОНТОЛОШКА норма, у односу на коју се и гради људско постојање. Одступање од те норме и јесте ОНТОЛОШКА девијација, која је извор и смисао

свеукупне људске девијантности.”

Дакле, из такве превасходно религиозне перспективе, хомосексуализам је девијација – скретање с пута којим човек стреми Творцу. То је ЦРКВЕНО становиште; јер, у Цркви, етика увек извире из догматике, а морал није пука друштвена обичајност, него битијна норма која је човеку откривена Христом, Богом Који је постао Човек. Док у друштву моралност може да се мења под дејством различитих спољашњих утицаја, у Цркви је она, управо због своје богочовечанске заснованости на Љубави Која је Истина (Христос), непроменљива.

ЗВАНИЧНИ СТАВОВИ ПОМЕСНИХ ЦРКАВА

Уводна напомена

Пред нама су званични ставови помесних Православних Цркава – Православне Цркве у Америци, Московске патријаршије и Србске Православне Цркве. Прва два су изражена у саборски усвојеним документима, а трећи је изнет у саопштењу Патријарха србског г. Иринеја поводом „геј параде” у Београду најављене за 2. октобар 2011. Као такви, они су обавезујући за православну пуноту, јер изражавају саборно учење Цркве од Истока, при чему је та саборност како у простору (савремене екумене, васељене, света у коме обитавамо), тако и у времену (јер је ово непромењиво учење примљено из два главна извора Откривења Божјег – Св. Писма Старог и Новог Завета и Св. Предања, израженог у канонском поретку Цркве и у гласовима Св. Отаца).

Зато је реинтерпретација таквог става Цркве немогућа, јер би се њоме насрнуло на битијне темеље „вере једанпут предане светима” (Јуд. 3). За разлику од либералних протестантских деноминација, у којима је хомосексуализам постао дозвољен (обављају се чак и „црквена венчања”, а особе са оваквим

опредељењима постају пастори и пасторине, бискупи и бискупине) у Цркви од Истока тако нешто је незамисливо (осим у контексту радикалног екуменизма, својеврсног „религиозног глобализма” наших дана).

Став Православне Цркве у Америци

Јула 1992. године одржан је Десети Свеамерички Сабор Православне Цркве у Америци, на коме су донете Одлуке о браку, породици, полности и светости живота. О хомосексуализму је, том приликом, речено:

„Човек је створен да би познао Божију Божанскост и силу кроз твар, али човек је одбио да позна Бога, да Га поштује и да Му благодари, и да буде послушан Божијем учењу. Људи су, кроз ову побуну, „залудели у својим умовањима, и потамнело је неразумно срце њихово” (Римљ. 1, 21). Стога их је, како Св. ап. Павле наставља да поучава, „предао Бог у срамне страсти. Јер и жене њихове претворише природно употребљавање у противприродно. А исто тако и мушкарци, оставивши природно употребљавање жена, распалише се жељом својом један на другога, мушкарци са мушкарцима чинећи срам, примајући на себе одговарајућу плату за своју заблуду” (Римљ. 1, 26-27).

Мојсејев Закон је осуђивао све хомосексуалне чинове, исто као и прељубу и инцест... (Левит. 18, 6-23; 20, 10-21).

(...)По Св. ап. Павлу они који узимају учешћа у хомосексуалним чиновима (мужеложници) неће наследити Царство Небеско, заједно са блудницима, прељубницима, идолопоклоницима, рукоблудницима, похлепницима, лоповима, пијаницама, клеветницима и отимачима (1. Кор. 6, 9-19). Хришћани долазе из свих ових категорија људи који чине зло, тј. који су, вољно или невољно, ухваћени у мреже греха овога света. Али, Хришћани су они који су се - кроз лично покајање и веру у Христа, кроз Крштење и Миропомагање и учешће у

Светом Причешћу - „опрали и посветили и оправдали Именом Господа Исуса Христа и Духом Бога нашега” (1. Кор. 6, 11).

Исус Христос учи да треба бити милостив и праштати грешницима, али Господ нигде не оправдава грех. Када Син Божији објављује Божански опроштај онима који су се уплели у мреже греха, Он увек грешника коме су опроштени греси отпушта речима „иди и више не греши” (Јн. 8, 11).

Убеђени у ове Богом откривене истине, објављујемо следеће тврдње и савете за руковођење верних:

1. Хомосексуалност треба схватати као резултат човекове побуне против Бога и, такође, против његове сопствене природе и благостања. Хомосексуалност не треба схватати као начин живота, нити као начин понашања за мушкарце и жене који су створени по Божијем образу и подобију.

2. Према мушкарцима и женама са хомосексуалним осећањима и емоцијама треба поступати са разумевањем, прихватањем, љубављу, праведношћу и самилошћу коју треба указивати свим људима.

3. Људима са хомосексуалним склоностима треба помоћи да сами пред себом признају те склоности, а другима треба помоћи да те људе не одбаце и да им не нашкоде. Људи са хомосексуалним склоностима треба да траже помоћ да би открили конкретне узроке своје хомосексуалне оријентације, као и да би се трудили да превладају штетне учинке те оријентације у сопственом животу.

4. Особе које се боре против хомосексуалности у себи а које прихватају православну веру и које се труде да живе православним начином живота могу да приступају Светом Причешћу Цркве заједно са свима другима који верују и који се боре. Оне особе (са хомосексуалним склоностима) које - после увођења у веру (катехизације) и примања поуке о православном

хришћанском учењу и подвижничком животу - и даље желе да оправдавају своје (хомосексуално, лезбијско) понашање не могу да учествују у Светим Тајнама Цркве, будући да им то не би било од помоћи, већ би им само шкодило.

5. Треба пружити помоћ онима који имају посла са особама хомосексуалне оријентације, да би им се помогло на плану њиховог става, осећања и поступака у погледу хомосексуалности.

Таква помоћ је нарочито неопходна родитељима, рођацима и пријатељима особа са хомосексуалним склоностима и осећањима. Таква помоћ је, сасвим сигурно, неопходна и свештеницима-пастирима и црквеним делатницима.”

По учењу Цркве, израженом у ставу Православне Цркве у Америци, хомосексуализам је последица заборављања Богом назначеног циља човековог постојања; такав начин живота, ако га човек покајањем не промени, спречава га да оствари заједницу с Богом у вечности и отуђује га од живота који је у Христу. Реч „грех” потиче од старосрбског глагола „грести”, што значи „ићи”; „огрех” (грех) је промашај циља кретања. Као и остали преступи Божјег закона, хомосексуализам је промашај у кретању ка Богу. Зато се он, из перспективе православне етике, никад и ничим не може оправдати.

Хомосексуалност је израз човековог слепог егоцентризма, самопотврђивања твари насупрот Творцу, и он не може бити „начин живота”. Хомосексуалци (мушки и женски) јесу грешници који заслужују пажњу и трпељивост; треба им помоћи да се своје склоности ослободе, и омогућити учешће у животу Цркве (и примање Св. Причешћа) под условом да се боре против сопствених слабости. Ако то не желе, него слабост сматрају ИСПРАВНИМ начином понашања, они не могу бити чланови Цркве, то јест примати Св. Причешће, јер би им Тело и

Крв Христова били на осуду. Свима који имају додира са хомосексуалцима, од родбине до свештеника, треба помоћи у суочавању с тим проблемом, истакли су делатници америчког православља.

ОСНОВИ СОЦИЈАЛНЕ КОНЦЕПЦИЈЕ РУСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ

Један од најзначајних званичних докумената савремене Православне Цркве су „Основи социјалне концепције” које је Руска Црква усвојила на свом јубиларном заседању 2000. године у Москви, под предстојатељством патријарха московског и све Русије, Алексеја Другог. Довољно је погледати списак тема којима се овај документ бави, па схватити његов значај за разумевање улоге Цркве у доба, углавном антихришћанске, глобализације (Црква и држава; Црква и нација; Хришћанска етика и световно право; Црква и политика; Рад и његови плодови; Својина; Рат и мир; Злочин, казна и поправљање; Питање личности, породичног и друштвеног морала, Здравље личности и народа, Проблеми биоетике, Црква и еколошки проблеми, Световна наука, култура и образовање, Црква и световна средства масовног информисања, Међународни односи, Проблеми глобализације и секуларизма).

Пре него што погледамо став Руске Цркве о хомосексуализму, треба да видимо какав је њен став о односу међу половима. У поглављу о питањима личног, породичног и друштвеног морала, о томе се каже следеће:

„Разлика међу половима представља посебан дар, који су људи добили од свог Творца: И створи Бог човека по образу Својему, по образу Божијем створи га; мушко и женско створи их (1. Мојс. 1; 27). Будући да су у истом степену носиоци образа

Божијег и људског достојанства, мушкарац и жена су створени зато да би се у љубави целовито сјединили једно са другим: Зато ће човек оставити оца својега и матер своју и прилепиће се к жени својој, и биће двоје једно тело (1. Мојс. 2; 24). Ваплотивши првобитну вољу Господњу о творевини, брачни савез који је Он благословио постаје средство продужетка и умножавања људског рода: Рађајте се и множите се, и напуните земљу, и владајте њоме (1. Мојс. 1; 28). Особености полова не свде се само на разлике у телесној грађи. Мушкарац и жена појављују се као два начина постојања у једној људској природи. Њима је неопходно општење и узајамно допуњавање. Међутим, у палом свету односи међу половима могу да се изопаче и да престану да буду израз богодане љубави, изродивши се у испољавање грешне пристрасности палог човека према сопственом „ја”.

Високо ценећи подвиг добровољне целомудрене безбрачности, прихваћене ради Христа и Еванђељаи признајући посебну улогу монаштва у својој историји и савременом животу, Црква никада није била немарна према браку и осуђивала је оне, који су из погрешно схваћене тежње ка чистоти унижавали (презрели) брачни однос.”

Ако је учење Цркве о односима полова такво какво јесте, онда је и сасвим јасно зашто у „Основима социјалне концепције” о хомосексуализму пише следеће:

„Свето Писмо и учење Цркве недвосмислено осуђују хомосексуалне полне везе, будући да у њима виде порочно изопачење од Бога створене човекове природе. Ко би мушкарца облежао као жену, учинише гадну ствар обојица (3. Мојс. 20; 13). Библија сведочи о тешкој казни коју је, како тумаче Свети Оци, управо због греха мужелаштва Бог послао на житеље Содоме (в. 1. Мојс. 19; 1-29). Карактеришући морално стање паганског света, апостол Павле убраја хомосексуалне односе

међу „најсрамније страсти” и „развратности” које скрнавe људско тело: И жене њихове претворише природно употребљавање у противприродно. А исто тако и мушкарци оставивши природно употребљавање жена, распалише се жељом својом један на другога, мушкарци са мушкарцима чинећи срам, примајући на себи одговарајућу плату за своју заблуду (Римљ. 1; 26-27). Не варајте се... ни рукоблудници ни мужеложници... неће наследити Царство Божије, писао је апостол житељима развратног Коринта (1. Кор. 6; 9-10). Светоотачко предање јасно и одређено осуђује свако испољавање хомосексуализма. „Учење Дванаесторице апостола”, дела св. Василија Великог, Јована Златоустог, Григорија из Нисе, блаженог Августина и канони св. Јована Посника изражавају непоколебиво учење Цркве: хомосексуалне везе су грешне и подлежу осуди. Људи који су у њих уплетени немају право да буду међу црквеним клиром (7. правило св. Василија Великог, 4. правило св. Григорија из Нисе, 30. правило св. Јована Посника). Обраћајући се онима, који су се уплели у грех содомије, преподобни Максим Грк је говорио: „Познајте, несрећници, каквој сте се нечистој наслади предали! Потрудите се да што пре одустанете од те најнечистије и најсрамније насладе и да је омрзнете. Онога, који тврди да је она безазлена, предајте вечној анатеми као противника Еванђеља Христа Спаситеља и као онога који га изопачује. Очистите се искреним покајањем, топлим сузама, молитвом и давањем милостиње колико год је то у вашој моћи. Свом својом душом омрзните то безбожништво, да не бисте били синови проклетства и вечно пропасти.”

У савременом друштву, дискусије о положају такозованих „полних мањина” показују тенденцију да хомосексуализам схвате не као полну изопаченост него као једну од „сексуалних

оријентација”, која има једнака права на јавно изражавање и уважавање. Православна Црква полази од непоколебивог становишта да богоустановљени брачни савез мушкарца и жене не може ни да се упореди с изопаченим испољавањима сексуалности. Она хомосексуализам сматра греховном позлеђеношћу људске природе, а што се превазилази духовним напором који води ка исцелењу и личносном узрастању човека. Хомосексуалне тежње се лече, као и остале страсти које муче палог човека. Оне се лече Светим Тајнама, молитвом, постом, покајањем, читањем Светог Писма и светоотачких дела, као и хришћанским општењем с верујућим људима, спремнима да пруже духовну подршку.

Односећи се с пастирском пажњом према људима који имају хомосексуалне склоности, Црква се истовремено одлучно противи покушајима да се грешна тенденција представи као „норма”, а утолико пре да се представи као предмет гордости и пример за подражавање. Управо због тога, Црква осуђује сваку пропаганду хомосексуализма. Не оспоравајући никоме лична права на живот, на уважавање личног достојанства и учешће у друштвеним делима, Црква, међутим, сматра да лицима, која пропагирају хомосексуални начин живота, не би требало допустити да се баве предавачким, васпитачким или неким сличним послом везаним за децу и омладину (адолесценте), као што не би требало ни да заузимају старешинске положаје у војсци или у поправним установама.

Повремено се изопачења људске сексуалности испољавају у форми болесног осећања припадности супротном полу, чији је резултат покушај да се промени пол (трансексуализам). Тежња за одрицањем од припадности оном полу који је Творац подарио човеку може да има искључиво погубне последице за даљи развој личности. „Промена пола” посредством хормонског

дејства и спровођење хируршког захвата у највећем броју случајева не доводи до решавања психолошких проблема него до њиховог удвостручења, рађајући дубоку унутрашњу кризу. Црква не може да одобри ту врсту „побуне против Творца” и да за стварну призна вештачки измењену полну припадност. Ако је човек извршио „промену пола” пре крштења, он може приступити овој Св. Тајни као и сваки други грешник. Међутим, Црква га крсти као припадника оног пола, у којем је рођен. Рукоположење таквог човека и његово ступање у црквени брак су недопустиви.

Требало би, међутим, правити разлику између транссексуализма и неправилне идентификације полне припадности у раном детињству, која је резултат лекарске грешке и повезана је с патологијом развоја полних обележја. У датом случају, хируршка корекција нема карактер промене пола.”

Поред уобичајеног (теолошког) образложења свог става о греховној основи хомосексуализма, Црква се одлучно противи нормативизацији ове појаве као „полне оријентације”, а сматра да хомосексуалцима треба ограничити приступ пословима везаним за децу и омладину, као и раду у војсци и поправним установама, управо из бојазни да они своју „оријентацију” не би могли да користе ради саблажњавања оних који су им поверени или потчињени (саблазнити значи навести другог на греховни поступак).

Црква одлучно осуђује и тзв. „промену пола” као побуну против Творца, не дозвољавајући „транссексуалцу” рукоположење за свештенство и ступање у црквени брак. Од самовољног транссексуализма она, пак, разликује погрешну полну идентификацију у раном детињству, која се може хируршки кориговати у складу с реалним стањем нечијег полног

идентитета.

С обзиром да се право на „полну оријентацију” у последњих две деценије све више намеће као једно од неприкосновених „људских права”, Руска Црква је, у свом документу „Основи учења РПЦ о достојанству, слободи и људским правима” истакла да је Бог човеку дао високо достојанство саздавши га по Свом лику (разум, љубав, слобода), из чега проистиче црквено признавање права на живот, слободу савести, слободу изражавања, слободу стваралаштва, права на образовање, као и грађанско – политичких, социјално – економских и колективних права. Ипак, људска права се не могу апсолутизовати идеологизацијом „сведопуштености”, јер, како пише у овом документу:

„У складу с православном традицијом, очување Богом датог достојанства и узрастања у њему условљено је животом у складу са моралним нормама, јер ове норме изражавају првостворену, а значи и истинску природу човека која није помрачена грехом. Због тога, између људског достојанства и моралности постоји директна веза. Још више од тога, признање достојанства личности означава потврду њене моралне одговорности.”

Пошто се заговорници потпуне друштвене легитимизације хомосексуализма позивају на, малтене апсолутну слободу да буду „то што јесу”, вредело би сагледати и став о слободи исказан у документу Руске Цркве о правима и слободама:

„Господ Исус Христос каже: „И познаћете истину и истина ће вас ослободити... сваки који чини гријех роб је гријеху” (Јн 8, 32, 34). То значи да је истински слободан онај ко иде путем праведног живота и тражи заједницу с Богом, извором апсолутне истине. Супротно, злоупотреба слободе, избор лажног, неморалног начина живота разара саму слободу избора

јер води вољу у поробљавање грехом. Само Бог, који је извор слободе, може да је одржава у човеку. Они који не желе да се растану с грехом дају своју слободу ђаволу – противнику Бога, оцу зла и неслободе.

Признајући вредност слободе избора, Црква тврди да она неизбежно ишчезава када се избор чини у корист зла. Зло и слобода су неспојиви.

У људској историји избор људи и друштава у корист зла доводио је до губитка слободе и огромних људских жртава. И данас човечанство може да стане на исти тај пут уколико такве апсолутно порочне манифестације, као што су: абортус, самоубиство, разврат, изопаченост, разарање породице и култ грубости и насиља, престану да буду исправно морално оцењиване и почну да буду оправдавране с ослонцем на изопачено схватање људске слободе.

Слабост институције људских права је у томе што она, штитећи слободу избора (αὐτεξουσίον), све мање и мање узима у обзир моралну димензију живота и слободу од греха (ἔλευθερία). Друштвено уређење треба да се оријентише на обе слободе, хармонизујући њихово остварење у јавној сфери. Не може се штитити једна слобода, а да се превиђа друга. Слободно стајање у добру и истини немогуће је без слободе избора. Исто тако, и слободни избор губи своју вредност и смисао, уколико се окреће злу.”

Агресивно ширење идеологије хомосексуализма, којим се верујућим људима покушава одузети право на моралну оцену збивања у друштву, навело је руски епископат да упозори на кобне последице новог тоталитаризма (заклоњеног причом о „људским правима”):

„Иако нису Богом установљена, људска права не треба да буду у конфликту са Божијим Откривењем. За већи део

хришћанског света, упоредо с идејом личне слободе, није од мање важности категорија верске и моралне традиције с којима човек треба да усаглашава своју слободу. За многе људе који живе у различитим државама, нису толико секуларизовани стандарди људских права, колико верско учење и традиције, те које поседују највиши ауторитет у друштвеном животу и узајамним односима. /... /

Развој и примену концепције људских права потребно је усагласити са моралним нормама, с моралним законом кога је Бог положио у људску природу, а који се препознаје у гласу савести.

Људска права не могу бити основ за приморавање хришћана да нарушавају Божије заповести. Православна Црква сматра да су недопустиви покушаји да се став верујућих о човеку, породици, друштвеном животу и црквеној пракси потчини схватању људских права које је противно религији. На ово хришћани морају попут апостола Петра и Јована да кажу: „Је ли право пред Богом да слушамо вас више него Бога?“ (Дап 4, 19).

Недопустиво је да се у област људских права уведе норме које разводњавају или замењују како јеванђељски тако и природни морал. Црква примећује огромну опасност у законодавној и друштвеној подршци различитих порока – на пример: полне распуштености и разврата, култа гомилања новца и насиља. Исто тако, недопустиво је проглашење за норму неморалних и антихуманих дејстава у односу на човека, таквих као што су абортус, еутаназија, коришћење људских ембриона у медицини, експерименти који мењају људску природу и томе слично.

Нажалост, у друштву се појављују законодавне норме и политичка пракса, које не само да дозвољавају сличне радње него стварају и предуслове за њихово наметање читавом

друштву кроз средства јавног информисања, образовног и здравственог система, рекламу, сферу трговине и услуга. Осим тога, верујући људи који сматрају ове појаве за греховне бивају приморавани да признају допуштеност греха или се подвргавају дискриминацији и прогонима.”

ОБРАЋАЊЕ СРБСКОГ ПАТРИЈАРХА Г. ИРИНЕЈА

Поводом најављене „геј параде” (за 2. октобар 2011.), која је отказана из безбедоносних разлога, патријарх србски г. Иринеј је изјавио следеће:

„Наш град и нашу јавност и ове године потреса питање одржавања такозване „параде поноса”, наговештене за недељу, 2. октобра у Београду. Са пуно оправдања ову пошаст назвао бих не парадом поноса, већ „парадом срама” којом се благи људско достојанство и бази светиња живота и породице.

Имамо пуно разумевање и пастирску забринутост за лица са којима се поиграла пала адамовска природа, која је оно што је Створитељем створено као природно и нормално, неком чудном девијацијом претворено у неприродно и неморално, о чему тако јасно говори Апостол Павле у својој посланици Римљанима (Римљ. 1, 26-27).

У овом тешком и обремененом времену, са којим је суочен наш народ, да укажемо само на Косово и Метохију и на горуће стање у области Косовске Митровице, где народ голим животима брани своје просторе и где се ових дана пролива невина крв. Наговештеном парадом у Београду, стичемо уверење, да се жели покрити и засенити трагично стање српског народна на тужном Косову и Метохији.

Питамо се коме требају нереди, обрачуни, са свим могућим последицама острашћених страна у главном граду Србије.

Такође, питамо се, кога ће српска полиција штитити и бранити? Једну групу настраних, који своје мањинске погледе у основи неприродне, желе да наметну другој, огромној већини, која не дели и не прихвата њихово схватање смисла живота и људске слободе.

Отуда, апелујемо на све факторе од којих зависи одобрење за одржавање ове нечасне параде, да се она не одржи.

Доста нам је понижавања и испуњавања страних жеља. Ова накарадна слобода коју нам нуди „парада поноса”, страна је нашој историји, традицији и култури.

Апелујемо и на све оне, који намеравају да се супротставе овој паради, ако се она одржи, да то не чине применом силе.

Употреба силе за овакве и сличне случајеве није хришћански начин борбе. Не може се зло злом победити, већ добрим. У конкретном случају сматрамо да је најцелисходније да учесници параде буду почашћени тоталним игнорисањем. То их може отрезнити.

Молимо се Господу да на обе стране победи здрав разум.

Патријарх српски

Иринеј

[http://www. spc. rs/sr/poruka_njegove_svetosti_patrijarha_srpskog_g_irineja](http://www.spc.rs/sr/poruka_njegove_svetosti_patrijarha_srpskog_g_irineja)”

Обраћање патријарха србског, г. Иринеја (Гавриловића), јавности поводом најављене параде хомосексуалаца у недељу 2. октобра 2011. године, није било ништа друго до понављање учења Цркве о хомосексуализму, уз указивање на то да се већинска Србија противи наметању противприродних вредности.

Патријарх Иринеј је „параду поноса” назвао „парадом срама”, сасвим у складу са речима апостола Павла да је срамно

и говорити о ономе што они тајно чине.

Назвао ју је „блаћењем људског достојанства”, јер је, како смо видели, по учењу Цркве људско достојанство живљење у складу са Богом сазданом човековом природом, која је призвана да се „плоди, множи и напуни земљу” (Пост. 1, 28), као и сва остала жива бића. Породица је рајска установа: човек је створен као брачно биће, чија се двојединост пројављује у светој тајни љубави.

Црква не мрзи хомосексуалце као носиоце иконе Божје, који се налазе на путу греха; мрзети грех, а не грешника – то и јесте основа хришћанског пастирства. Мрзети значи не бити слуга Бога Љубави; зато је чак и љубав према непријатељима заповест Христова без које, по Св. Силуану Атонском, нико неће видети Христа. Са хомосексуалцима се (али, наравно, не само са њима, него и са свим осталим грешницима) „поиграла пала адамовска природа”, која је Богом саздано природно и морално (што и јесте норма битија; овде патријарх указује на онтологију хришћанске етичности) претворила у своју супротност (по познатим речима Св. Павла у посланици Римљанима 1, 26-27).

Други део посланице указује на тешке последице сукоба у Београду, изазваним провокативношћу параде хомосексуалаца, као и на мирно и ненасилно суочавање са освим изазовом.

ПРАВОСЛАВНА ПАСТИРСКА ПРАКСА

Свештеник Џозеф Парпара о хомосексуалном греху

У свом огледу „Црквено схватање хомосексуалности”, амерички протојереј Џозеф Ф. Парпара (Антиохијска Православна Црква) истиче да у савременом друштву САД међу младима постоји збуњеност кад је у питању хомосексуализам, што је последица пропаганде ове „полне оријентације” као нечег

доброг и прихватљивог. У једном од истраживања спроведеним у Америци, на које се Парпара позива, испоставља се да је конфузија, између осталог, резултат чињенице да 25% младих испитаника ни од кога (па ни од родитеља и свештеника), није чуло да је хомосексуализам морално погрешан. Зато је Црква дужна да сведочи о свом ставу.

Предањском ставу Цркве о неприродности хомосексуализма донедавно је противстављена теза да је реч о генетски условљеном понашању. Мада новија истраживања (попут оног Џорџа Рајса и колега са Универзитета Западни Онтарио у Лондону, објављеног у часопису Science 25. априла 1999.) ово поричу, чак и да у тези о извесној генетској предиспозицији има истине (или је, пак, истина у тези да на будуће хомосексуалце у детињству утичу „нездрави односи међу одраслима”), Парпара сматра да „рећи да такве особе немају контролу над својим страстима значи омаловажавати их као личности”.

Сваки човек, хетеросексуалац или хомосексуалац, дужан је да обуздава своје страсти, каже он, и додаје:

„Секс за хомосексуалну особу једнако је погрешан као и секс изван брака за хетеросексуалну особу. Тврдити да хетеросексуалци имају већу контролу над падањем у грех од хомосексуалаца значи порицати личну слободу и способност човека да у потпуности изабера како ће да поступа. То значи тврдити да хомосексуалци имају мање контроле над својим полним нагоном од хетеросексуалаца и да су хетеросексуалци слободнији од хомосексуалаца. Тврдња да хомосексуалце природно привлаче особе истога пола није ништа тачнија од тврдње да хетеросексуалну особу привлаче особе супротнога пола и да би, стога, она требало да буде слободна да изражава своје сексуалне нагоне у било које време и са било ким са ким то пожели а ко је супротнога пола.”

Тврдња о „генетици” је веома опасна: ако се неко роди са „геном” склоности ка криминалу, да ли то значи да га треба уклонити из друштва пре него што одрасте или му, као и сваком човеку, треба омогућити да својом вољом бира добро?

И Парпара наглашава да, кад је ова појава полне изопачености у питању, треба разликовати грех од грешника:

„Црква нас позива да будемо пажљиви и пуни љубави према свим људима, али то не значи да у љубави према свим људима ми морамо да прихватамо свако њихово понашање као добро. Црква вековима учи да смо призвани да волимо све људе, али не и сва људска понашања. Када Црква осуђује хомосексуално понашање, она не осуђује човека већ његово понашање. Ми смо позвани да волимо такве особе без обзира на њихов лични хомосексуални пад, да се према њима понашамо са поштовањем, као што очекујемо да се према нама понашају у свим нашим личним падовима.”

Парпара наводи угледне америчке православне теологе (такође свештенике), Стенлија Харакаса и Пола Д. О` Калахана, који хомосексуализам сврставају у све друге облике неморалног сексуалног понашања (блуд, прељуба, проституција, инцест, скотолоштво – полно општење са животињама, мастурбацију, итд.) Зашто? По О` Калахану, „ни у једном од ових чинова не може да дође до истинског остварења једности у заједницењу, зато што су они изван Богом установљеног брачног јединства”, нарушавајући га или изопачујући. Парпара додаје да, у оцени хомосексуалности, нико не осуђује само поједине хомосексуалне чинове као „неприличне, наопаке или одвратне”, него да је „сама природа хомосексуалног нагона у супротности са оним како нас је Бог створио као људска бића, по Својем Лику, као МУШКО И ЖЕНСКО”.

Одговор свештеника Теда Стилијанопулоса

Амерички православни свештеник Тед Стилијанопулос добио је питање од једног хомосексуалца да ли може бити крштен у Православној Цркви, која га веома привлачи, с обзиром на то да је „геј”. Свештеник му је одговорио:

„Црква је заједница љубави која, следећи пример Христов, радо прима у свој живот вере све оне који искрено ишту њене дарове, прима их као појединачне личности, са свим њиховим особеностима, чак и гресима. И као што је Христос усвојио човечанску природу да би исцелио и ослободио човека у складу са његовим образом и подобием, тако и Црква шири своје руке свима да би са свима делила пуноту Благодати и Истине, проповедајући Евангелије, крштавајући и учећи све како је Христос и заповедио (Мт. 28, 19-20).

Што се тиче вашег примања у Православну Цркву, кључно питање јесте следеће: да ли сте Ви спремни да схватите Цркву онако како она саму себе схвата, у светлости њене сопствене мисије, или сте, пак, спремни да је схватите искључиво на Ваш начин? Размислите о следећем: зашто Вас Православна Црква „снажно привлачи”? Да ли можда због њене древности, упечатљивог богослужења или историјског карактера? И, још, да ли сте вољни да преиспитате себе, у светлу сведочења Православне Цркве, и то у његовој свеукупности, укључујући ту и њено догматичко и етичко учење и духовност? Поменули сте да сте хомосексуалац и да се питате да ли Вас то што сте хомосексуалац онемогућава да постане члан Цркве. Вероватно знате да, по предањском православном учењу, хомосексуална активност јесте грех као што је то и прељуба, блудничење и други чинови сексуалне нечистоте. Ми не можемо да бирамо која ће искушења да нас снађу, али можемо да изаберемо какав ће да буде наш одговор на искушење. Исповест и опроштај греха

су доступни онима који се боре да се одупру греху, али намера да се настави са практиковањем хомосексуалности би Вас заиста онемогућила да будете члан Православне Цркве. Штавише, одбрана хомосексуализма као прихватљивог стила живота у Цркви би била штетна по црквену заједницу, која високо цени историјску етичку праксу коју смо наследили.

Хомосексуалац који се каје и који се бори тако што се уздржава од хомосексуалних чинова може да буде примљен у Цркву после уобичајене катихизације. Но, најбоље би било да он, односно она (лезбијка) овај свој проблем држе у оквирима Исповести, као што је то уобичајено са сваким другим грехом.”

Међутим, Стилијанополус је нагласио да Црква није само против хомосексуализма, него је против свих облика моралне распојасаности у области полног живота, које данашње, тзв. „пермисивно”, друштво одобрава. Тело је храм Духа Светога, а брак је Света Тајна; зато Црква омогућава грешницима да јој приступе кроз покајање, али, ма како „строго” то изгледало, не може се одрећи Богом откривених етичких истина, јер је призив верних да буду „царско свештенство и народ свети” (1. Петр. 2, 9).

Протојереј-ставрофор Љубодраг Петровић и пастирска брига о оболелима од греха

Угледни београдски свештеник, оснивач Православне мисионарске школе при храму Св. Александра Невског и вишедеценијски челник Верског добротворног старалаштва Архиепископије београдско-карловачке, прота Љубодраг Петровић (упокојио се 2010.) као духовник је исповедао на стотине младих, духовно их руководећи.

У свом предсмртном интервјуу („Црквени живот” 12/2010.), одговорио је и на питање пастирског руковођења онима који су

кренули путем хомосексуализма. Ево његовог искуства:

„Као свештеник могу да кажем да има људи који су чланови Цркве, а који се тако осећају. Најчешће дођу код свештеника па кажу: „Оче, јавља ми се та и та помисао, да ми се допада, да ме привлачи особа која је истог пола као и ја...” Има тога и код младића, и код девојака.

Неке људе само муче такве помисли, а некада се такве помисли развију у човеку у осећања, па и у начин понашања. То се најчешће деси под неким спољашњим утицајем: да ли неких саблажњивих ТВ-емисија или филмова, да ли часописа ипи, чак, „научних” књига; да ли у неким разговорима, или на нечији директни саблажњиви подстицај... У сваком случају, постоји неки подстицај који човека покрене да почне да мисли о томе, па онда и да осећа, и да се, потом, понаша - како би рекли Свети Оци Цркве - неприродно, тачније противприродно, чиме иступа из оног благословеног стања како га је Бог створио у почетку: мушко и женско, створи их... рађајте се и множите се...

Ми, на основу духовног увида и Предања Цркве, знамо да су такве помисли, осећања и понашања, са духовног аспекта, погубни и за душу и за тело човеково. Такве неприродне и противприродне помисли, и осећања која из њих произлазе, долазе од демонског надахнућа.

Али, ту су још неке појаве. Данас има и оних хетеросексуалних особа које постају бисексуалне од сувишка развратног живота, то јест из сексуалне разузданости, а некад, пак, и из чистог снобизма, зато што је то мода или тренд у свету естраде или популарне културе.

Има и оних који постају хомосексуалци и лезбијке због неке своје животне искомплексираности, па таквим својим опредељењем желе да привуку пажњу других, да шокирају друге, да их провоцирају и да им пркосе. Па, онда, иде такав са

својим љубавником или таква са својом љубавницом улицом и намерно се провокативно понашају, привлачећи пажњу. Сматрам да то не чине зато што им је лепо, него зато што имају пуно ружног у својој души, јер су заражени грехом и желе да ту ружноћу прошире пред другим људима, да искваре и друге, а да, притом, ни сами нису свесни колико је то ужасно за оне који их гледају, а још више за њих саме. Уз то, такви не мирују, већ се организују и у јавности нападају све оне који сматрају да је хомосексуализам - грех и да није од Бога... То су, пред Богом и пред људима, велике гадости, не може их човек другачије назвати - тако их и Свето Писмо назива (Откр. 21, 27; Рим. 1, 27; Еф. 5, 12) - а у души може само да му буде жао због таквих људи и да се моли за такве да их Бог уразуми и упути на пут спасења...

Данас се често у медијима говори о „борби против криминала”, „борби против насиља”, „борби против наркоманије”, а сматрам да би у те борбе за здравље друштва требало убројати и „борбу против наметања хомосексуализма и лезбијства”, јер је то нешто што је и неприродно и противприродно за човека, што квари живот човеков, што уништава породицу, што и личност и заједницу води ка духовним извитоперењима самог постојања, јер се ту болест представља као здравље и, чак, као норма здравља.

Нико не мрзи и не сме да мрзи болесника, нарочито не лекар који треба да га лечи, чак и ако болесник мрзи лекара. Али се морамо, са љубављу и одговорношћу пред Богом, залагати да болесник постане свестан своје болести и да се излечи. Црква не одбацује никога, а са љубављу лечи свакога ко жели да се излечи. Долазе у цркву на исповест такви млади људи, и девојке и младићи, код којих је то велики духовни и животни проблем. Велика је то душевна борба у њима, велики терет носе у души,

велика је то тегоба и тескоба човеку: зна човек да то не ваља, да је то противно Богу, а ђаво, ипак, негде нађе места у човековом уму и срцу да подгрејава такве наопаке жеље и осећања.

Има данас таквих људи, и младих и одраслих, који иду у Цркву и који се боре против те страсти и траже помоћ духовника. Долазе и код мене на исповест, и то исповедају као грех. И ја, са великом љубављу, саветујем свакога од њих да покуша, најпре, да се уздржава од таквих грешних помисли и жеља, и да их, у духовној борби, одбацује као што се одбацују било које друге зле и рђаве помисли. Да се бори као што се младићи и девојке, мушкарци и жене, уздржавајући се од природних, хетеросексуалних полних жеља и потреба, боре да победе грешне склоности и грех у себи. Да се труди да избегне да себе доводи у тешке ситуације и искушење да не би пао у грех и да би сачувао чистоту душе и тела.

Зато саветујем људима који имају такве помисли, осећања или склоности да се против тога активно боре кроз појачану духовну борбу у уму и срцу. Они не треба да се предају, већ треба храбро томе да се супротставе, да се боре најпре против таквих помисли, да не допусте да оне ухвате корена у њиховом уму и да се не развију у жељу, а ако се жеља већ развила да се против ње упорно боре и да не допусте да таква осећања овладају њима и да се остваре у животу као грешно понашање.

Колико је до мене било, ја сам се увек трудио да таквим људима помогнем. Неки су се ослободили тог греха, неки се ослобађају, неки су још увек у великим неприликама и великој борби, али у сваком случају треба се борити и не треба одустајати. Треба се борити онако како Црква учи: кроз молитву, кроз пост, кроз уздржање, кроз покајање, кроз послушност, кроз борбу против помисли. И Бог ће помоћи да и оно што некад човеку изгледа као немогуће постане могуће. Једна моја блиска

рођака је успела да помогне да се неколико девојака са таквим проблемима, уз помоћ Цркве и свештеника, извуку из једног таквог хаоса...

Питање је, сада, да ли човека који се бори против оваквога искушења, треба причешћивати или не? То само Бог зна. Ми не можемо таквога да одбацимо, него му, као свештеници, кажемо: „Синко, види, да би се причестио, треба да живиш тако и тако, у складу са Божијим заповестима, да престанеш да чиниш грех који чиниш”.

Свето Причешће је велика светиња Божија, али и средство за победу над грехом, „лек бесмртности”. Морате зато таквога саветовати да се труди, да се бори, да исповеди свој грех и да се истински покаје, да би могао да приступи Светом Причешћу и да би могао да користи светињу Причешћа за побеђивање у борби против таквог искушења и греха.

Има неких у Цркви који кажу: „Ако је такав, онда не треба да се причешћује”. А ми кажемо: „Али, он није у суштини такав, неко га је преварио, неко га је навео на тај погрешни пут, он је само на путу да постане такав, и морамо да му помогнемо да се потпуно не разболи, да не стигне до наопаког циља где га је неко други упутио, да не пређе границу неповратног изопачења”.

Свештеник Цркве је онај који мора о таквоме да води духовну бригу ако такав хоће да се излечи, и не може и не сме да га одбаци, већ мора да га лечи црквеним лековима. Такав човек је духовно болестан, али може да се излечи, једино што мора да уложи огромни напор да победи зло и грех у себи. Жао ми је много такве наше младежи која је, у данашње време, увучена у разноразне пороке и наopakости, али, хвала Богу, имамо у Цркви неупоредиво више врло честитих и побожних младића и девојака, који се уклањају далеко од свега тога, који се држе пута Божијег.”

Закључно размисљање

Црква је, по учењу Светих Отаца и сопственој самосвести, болница, у којој су људи призвани да се лече од греха, примајући причешће Христом као „лек бесмртности” (Свети Игњатије Богоносац). У њој је човек на путу очишћења, просветљења и обожења, са надом да од грумена иловаче постане усвојени син или кћи Божја. Грех је, дакле, болест, а аскетика и светотајински живот су двојединствена терапеутска метода: аскетиком човек надилази слабости своје пале природе, а Светим Тајнама прима исцељујућу благодат охристовљења.

Само у том смислу да се разумети и став православних о хомосексуализму, једној од болести богооутуђеног живљења у палом свету. Приступајући хомосексуализму на тај начин, Црква је, као и увек, кадра да се држи своје битијне етичности, која налаже да се одбаци грех, а да се грешнику указује исцелитељска љубав и пажња. Јер, грех није саставни део људске природе, него плод изопачења; а човек, сваки човек, јесте Божја икона, којој треба приступати сећајући се да је Христос умро и васкрсао за све. Одлучност у одбијању идеологије хомосексуализма, која би да свет претвори у карневал празнине, и брижна жеља да се помогне онима који би да себе открију у изворном назначењу (а налазе се на путу заблуде): ето старог, у Предању укореењеног, става Цркве; истовремено, он је и нов, као Нови Завет Бога са људима, заснован на крсној жртви и победи над смрћу.

Одбацивати грех, а с љубављу помоћи грешнику који се каје: такав је однос Цркве према хомосексуализму и хомосексуалцима. Ни више, ни мање од тога.

КОРИШЋЕНА ЛИТЕРАТУРА:

1. Основи социјалне концепције Руске Православне Цркве, Беседа, Нови Сад, 2007.
2. Људска права у хришћанској традицији, Службени гласник, Хришћански културни центар, Београд, 2009.
3. Бог је створио брак, а не хомосексуалност/ Из саборских одлука о браку, породици, полности и светости живота Десетог Свеамеричког сабора Православне Цркве у Америци јула 1992, „Црквени живот” бр. 9, 2007, стр. 71-72
4. Протојереј Цозеф Ф. Парпара: „Црквено схватање хомосексуалности”, исто, стр. 72-73
5. О. Тед Стилијанопулос: Православна Црква и хомосексуализма/ Да ли могу да postanем члан Цркве ако сам хомосексуалац?, исто, стр. 70
6. Разговор са протојерејем - ставрофором Хаци – Љубодрагом Петровићме: Вера хришћанска је божанска сила у човеку, „Црквени живот”, бр. 12/2010, стр. 7-8
7. Андреј Анисин: Грех као онтолошка девијација, у зборнику „Шта значи бити хришћанин?” (приредио Владимир Димитријевић), Легенда, Чачак, 2008, стр. 113-127

ПЕТИЦИЈА У ОДБРАНУ ПАТРИЈАРХА,
СЕПТЕМБРА 2014.

Протестујемо због агресивне кампање коју је део српских политичара и медија повео против Његове Светости патријарха српског г. Иринеја због његовог става да парада хомосексуалаца не треба да буде финансирана из државног буџета. Смисао напада којима је патријарх изложен у политичкој и медијској јавности – дотле да један политичар, декларисани атеиста, учи поглавара СПЦ хришћанском понашању – дубоко вређа не једино Цркву него и већину народа. Забрињава чињеница да је патријарх нападнут у згради српског парламента и да се томе није успротивио ниједан од 250 посланика у њему. Тако величање вредности које пропагира парада хомосексуалаца – а то никако нису људска права – насупрот традиционалним хришћанским вредностима, забрињава утолико више што показује како је идеја о промени свести у Србији већ преовладала унутар њене политичке класе. Није тешко успоставити континуитет између државног комадања Србије, пљачкашке приватизације, културног пустошења, болоњске реформе високог образовања са парадом хомосексуалаца. Повезаност није само у томе што исте личности које су подржавале наведене погубне промене – јавно заговарају параду, већ и у томе што су све оне инициране из истих центара међународне политке.

У тренутку када више од четвртине српског друштва живи иза маргине сиромаштва и када се разара српско социјално ткиво, фокусирање пажње на параду хомосексуалаца у српској политици и медијима није само дубоко лицемерно већ је у

функцији скривања највећих друштвених проблема. Због свега тога констатујемо да, ако трезвене речи Његове Светости српској политичкој и медијској елити нису биле прихватљиве, то не значи да га треба изложити ниподаштавању и увредама. Утолико више што је глас патријарха Иринеја о паради хомосексуалаца био један од ретких у јавном простору који се супротставља манипулацији и промени свести српског народа.

Београд 26. септембар 2014.

Коста Чавошки
Александар Ивић
Мило Ломпар
Александар Берчек
Андреј Фајгел
Владимир Димитријевић
Никола Кусовац
Санда Рашковић Ивић
Сава Росић
Марина и Душан Савић
Љубомир Кљакић
Драгомир Антонић
Жељко Цвијановић
Славољуб Качаревић

ГЛАС РАЗУМА

Потписујући писмо у одбрану патријарха Иринеја, нападнутог због „нетолеранције” према ЛГБТ популацији, имао сам пред собом чињенице. Јасне и немилосрдне.

У Србији је, од пописа 2002. до пописа 2011, мање (без рата, без санкција!) 400 хиљада становника– неки су отишли ван земље, други под земљу. Сваке године умире 30 хиљада људи више него што их се роди. Уместо да се милион евра уложи у подршку рађању и вишедетним породицама, оне су потрошене на параду онога што стручњаци називају „политичким хомосексуализмом”.

„Парада поноса”, на којој су ношене слике које вређају патријарха Иринеја и митрополита Амфилохија, одржана је, сасвим симболично, 2014, када обележавамо стогодишњицу херојства српских витезова чији систем вредности је породицу и рађање имао на првом месту. Данас нам се, после параде, нуди ЛГБТ прича у уџбеницима („Бајка о принцу и принцу”, као у „напредним” земљама), редефинисање брака и захтев да хомосексуалци усвајају децу (о томе у књизи Слободана Антонића „Моћ и сексуалност/Социологија геј покрета”). Иде се и даље. У „напредној” ЕУ Немачкој тзв. етички комитет је од Владе већ тражио одобрење инцеста. Бранећи став патријарха Иринеја, бранио сам здрав разум и будућност породичне Србије.

ПРАВОСЛАВЉЕ И ГРАЂАНСКИ ЗАКОНИК: КОНАЧНА ДЕХРИСТИЈАНИЗАЦИЈА СРБИЈЕ

УМЕСТО УВОДА

Ко је читао „Печат” августа 2011, могао је да сретне и текст потписника ових редова „Породица: одбрана и последњи дани”, у четири наставка. Повод је био покушај жутокраких да Србији као закон наметну гомилу ЕУ лудости, од легализације хомосексуалних веза, преко изједначавања васпитног физичког кажњавања детета са злостављањем, све до сурогатног материнства.

Изгледало је, после свега, да је безумље, макар привремено, заустављено. Али, не лези враже! Све се наставило и 2014, када су ЕУротичари бацили у јавност предлог Грађанског законика, и у њему све оно чему се јавност противила 2011.

Текст „Породица: одбрана и последњи дани” може се наћи на Интернету, па се тамошња аргументација и фактографија неће понављати. Овога пута, у дане божићњих празника, говорићемо о антихришћанској суштини предложених законских решења.

НОВИНЕ У ГРАЂАНСКОМ ЗАКОНИКУ

Ако се законик усвоји, жена и мушкарац који живе у ванбрачној заједници стичу права и дужности као и супружници који су венчани, а заједница лица истог пола биће уређена посебним законом, чиме се јасно ставља до знања да ће ЛГБТ „брак” бити легализован! Осим ове ЕУ новине, Законик доноси низ нових предлога: озакоњење сурогатног мајчинства, забрану физичког кажњавања деце, либерализацију усвојења деце кад су

у питању страни... Ту су и друге новине, као што је озакоњење еутаназије. Чланом који каже да је „мајка детета жена која га је родила, изузев рађања за другог” уводи се у нашу земљу појам сурогатне мајке. Она не сме то радити за новчану награду, али јој трошкови одржавања трудноће и рађања могу бити надокнађени. Уговор о рађању за другог може бити закључен између сурогатне мајке и супружника и ванбрачних партнера. О чему је овде реч?

О репаганизацији Србије, у складу са процесом репаганизације Европе.

Угледна руска историчарка, Наталија Нарочницка, у интервјуу који је дала почетком 2014. сведочи докле је дошла Европа са својим ратом против хришћанских вредности: „Реч је о ратоборној постмодернистичкој идеологији савремене либертаријанске елите Западне Европе и Америке у оквиру које се проглашава потпуна ослобођеност појединца од сваког традиционалног поретка ствари, било да је то верски, национални, државни, историјски, а сада већ и биолошки, односно Богом дате природе”.

КАКО ЈЕ БИЛО ПРЕ ХРИШЋАНСТВА

У доба пре но што се хришћанство раширило светом, постојало је ритуално жртвоприношење људских бића; нису то чинила само дивља канибалска племена, него и високоразвијене цивилизације, попут мајанске и ацтечке. Феничани су жртвовали децу Молоху, а Грци и Римљани су падали у убилачки занос приликом слављења Диониса – Бахуса.

У Спарти, новорођенчад која би се родила са телесном маном, била су немилосрдно убијана. У Риму, отац је са дететом – инвалидом могао да учини исто.

Дошло је хришћанство, и тако нешто постало је незамисливо.

Породица се утемељила на речи Христовој о нераскидивости брачне љубави, и на речи Светог Павла да жене треба да поштују мужеве као Црква Христа, а мужеви да воле жене као Христос Цркву, спремни да се за њих жртвују.

У античкој Грчкој, педерастичка се сматрала уобичајеном: спартански војници били су везани сексуалним везама старијих и млађих војника, а у демократској Атини младићи су услуге учитељима могли да плаћају сексом. Дошло је хришћанство, и вратило мужеве женама.

Жене су своја права први пут добиле са хришћанством; између осталог, и право да имају своју реч кад је васпитање деце у питању.

Пре Христа, држава је, у ликовима својих царева, била обоготворавана.

Дошло је хришћанство, и ставило границу власти. Када се ромејски цар пео на престо, добијао је од ђакона храма Свете Софије врећицу прашине, да зна ко је и шта је. Човек, захваљујући хришћанској вери, више није био потпуно потчињен држави.

Прве болнице у историји човечанства појавиле су се у „Василијади”, монашком предграђу Кесарије Кападокијске, и основао их је Свети Василије Велики са својим монасима, у четвртом веку после Христа.

Дакле, основе свега што нам данас изгледа најнормалније и неутуђиво наше, хришћанске су. Тако је, између осталог, и са правом.

ХРИШЋАНСТВО И ПРАВО

Темељне погледе на однос Цркве и световног права можемо наћи, прегледно изложене, у „Основама социјалне концепције Руске Православне Цркве”. Ту пише да је основа државних

закона је морални закон записан у људском срцу (Рим. 2, 15); то јест, „право у себи садржи неки минимум моралних норми које су обавезне за све чланове друштва. Задатак световног закона не састоји се у томе да свет, који лежи у злу, претвори у Царство Божије, него да се он не претвори у пакао”. Право је, до скора, увек и свагда било утемељено на религиозним начелима (довољно је читати студију Фистела де Куланжа о античком граду).

Учење о људским правима неодвојиво је од хришћанских темеља. У „Основама учења РПЦ о слободи, достојанству и правима личности” с тим у вези стоји: „Појединачна права човека не могу се супротстављати вредностима и интересима Отаџбине, друштва и породице. Остварење људских права не треба да буде оправдање за напад на религијске светиње, културне вредности и особености народа. Људска права не могу бити повод за наносење непоправљиве штете природним добрима”.

Како Руска Црква сведочи даље, „у оним случајевима када људски закон у потпуности одбацује апсолутну божаствену норму и замени је оном која јој је супротна, он престаје да буде закон и претвара се у безакоње, без обзира на то у какве правне одежде је обучен.”

ПАТРИЈАРХ КИРИЛ БРАНИ ХРИШЋАНСКУ ЕВРОПУ

Најважнију поруку с тим у вези послао је руски патријарх Кирил је приликом доделе почасног доктората Универзитета у Београду 2014. Он је рекао да су се многе европске државе одрекле хришћанског идентитета, и то не по вољи својих народа. То се јасно видело приликом огромних протеста француског народа, који је устао против легализације „хомосексуалних бракова”. Против незадовољних Француза је отуђена државна

власт слала полицију, која је тукла окупљене и гушила их сузавцем.

Поред изједначавања Богом благословеног природног брака са наopakим везама тзв. „ЛГБТ популације”, савремена Европа намеће еутаназију чак и за малолетну децу, као што деценијама проглашава утробно чедоморство, абортус, за „право мајке”. Све се ово десило јер се европско друштво одрекло приоритета вере. Патријарх Кирил је истакао да пример совјетског система довољно говори како се све руши када се гради друштво без Бога и морала. Сада се нешто слично дешава у Европи, у којој је „разградња хришћанског темеља европске цивилизације довела до срамних појава које не угрожавају само моралну хармонију, него и постојање европског континента”. Хришћанима се у ЕУ пориче право да друштвену делатност мотивишу сопственом вером. Вера се прогони из јавног простора, чак дотле да се од неких запослених траже да не носе крстиће о врату. Непокорни се отпуштају с посла, киње их државни органи, одузимају им децу. Борбени секуларизам напредује корацима од седам миља.

Предложени „Грађански законик” у нас је део тог процеса; он ратује против хришћанских темеља србске правне државе. Погледајмо.

СУРОГАТНО МАТЕРИНСТВО

У „Основама социјалне концепције Руске Православне Цркве”, у одељку који се бави питањима биоетике, пише: „Ако су муж и жена неспособни за рађање детета, и ако терапеутски и хируршки методи лечења неплодности не помажу супружницима, требало би да са смирењем прихвате своју бездетност као посебан призив. Требало би да у сличним случајевима/.../ размотре могућност усвајања детета уз

обострану сагласност супружника/.../ „Сурогатно материнство”, тј. уношење оплођене јајне ћелије у жену која након рођења враћа дете „поручиоцима” противприродно је и морално недопустиво чак и у оним случајевима кад се остварује на некомерцијалној основи. Тај метод претпоставља рушење дубоке емотивне и духовне блискости која се између детета и мајке упоставља током трудноће. „Сурогатно материнство” траумира како жену која носи дете и чија се материнска осећања газе, тако и само дете које касније може доживети кризу самосвести”.

ЛЕГАЛИЗАЦИЈА ХОМОСЕКСУАЛНИХ „БРАКОВА”

Руска Црква сведочи: „У савременом друштву, дискусије о положају такозваних „полних мањина” показују тенденцију да хомосексуализам схвате не као полну изопаченост него као једну од „сексуалних оријентација”, која има једнака права на јавно изражавање и уважавање. Православна Црква полази од непоколебивог становишта да богоустановљени брачни савез мушкарца и жене не може ни да се упореди с изопаченим испољавањима сексуалности. Она хомосексуализам сматра греховном позлеђеношћу људске природе, а што се превазилази духовним напором који води ка исцелењу и личносном узрастању човека. Хомосексуалне тежње се лече, као и остале страсти које муче палог човека. /... /Односећи се с пастирском пажњом према људима који имају хомосексуалне склоности, Црква се истовремено одлучно противи покушајима да се грешна тенденција представи као „норма”, а утолико пре да се представи као предмет гордости и пример за подражавање. Управо због тога, Црква осуђује сваку пропаганду хомосексуализма”.

ЦРКВА О ЕУТАНАЗИЈИ

Православна Црква каже да је њено послање да сведочи реч Божју: „Не убиј!” (Излазак, 20, 13): „Због тога Црква /... / не може као морално оправдане да прихвати сада већ широко распрострањене у свету покушаје легализације тзв. еутаназije или намерног убијања безнадежно болесних (укључујући и оне који то сами желе). Молба болесника да му се убрза смрт понекад је условљена стањем депресије, која га лишавала могућности да правилно процени свој положај. Признавање законитости еутаназije довело би до умањења достојанства и изопачења професионалне дужности лекара, који је позван да очува, а не прекине живот. „Право на смрт” лако се може претворити у претњу за животе оних пацијената, за чије лечење недостају новчана средства”.

У ОДБРАНУ ПОРОДИЦЕ

Црква брани породицу од тоталитарног уплитања државе, и штити право родитеља да васпитавају децу. Сасвим је јасно да предложени „Грађански законик” који са злостављањем изједначава свако, па и најблаже физичко обуздавање самовоље малог детета (која може имати за последицу и самоповређивање малишана) нема за циљ одбрану деце од родитеља – „злоставитеља”, него разарање породичних веза, претварањем деце у цинкароше оца и мајке, попут Павлика Морозова, кога су у доба ГУЛАГ-а величали зато што је откуцао своје родитеље као „државне непријатеље”. А шта иде иза тога? Као у напредним ЕУ државама: одузимање деце родитељима, и предавање истих на усвојење, између осталих, и „толерантним” ЛГБТ паровима. У Србији, у којој 37 хиљада људи годишње умре више но што их се роди, „Грађански законик” је, са

оваквим предлогом, позив на геноцид. Ко ће, ако је под сталном паском државе као „злоставитељ” детета, хтети да рађа децу?

УМЕСТО ЗАКЉУЧКА

Треба веровати да ће врх Србске Православне Цркве, преко свог Синода и Сабора, оштро реаговати на покушаје да се земља Светог Саве претвори у Содом и Гомору. Епископи других Помесних Цркава, од Грчке до Грузије, већ су тако реаговали, и потврдили своју оданост Христу и Светом Предању. У очекивању оваквог одлучног става, дужни смо да и сами сведочимо истину, насупротив ЕУ лудостима заснованим на самообмани човека који је умислио да је бог самом себи и господар космичких закона.

2015.

ДА ЛИ ЋЕ АНТИХРИСТ БИТИ СОДОМИТ?

БЛУД И ПОРЕКЛО АНТИХРИСТА

Велики литвански мислилац, Антанас Мацејна, каже: „У ГРЕХОВНОМ ПОРЕКЛУ АНТИХРИСТА КРИЈЕ СЕ ПРАВИ ИЗВОР ЊЕГОВОГ ДУХА. /... / Христос је рођен од непорочне Дјеве Марије дејством Духа Светог /... / Блуд је у суштини својој лаж: лаж не речју, него личношћу. То је лаж у највећој мери и у истинској пројави, јер у сваком другом греху учествује само наш дух, а у блуду учествује још и плот, то јест - сва наша личност. Телесни односи између мушкарца и жене нису ништа друго до ЗНАК ЉУБАВИ. Давање свог тела другоме само је завршетак онога што се већ завршило када смо, волећи, дали своју душу другоме. /... / Дајући тело другоме, ми му дарујемо своју последњу имовину, коју је најтеже учинити заједничком и која се дуже од свега осталог томе противи. Али љубав надилази самозатвореност тела, узевши га у своју службу. Над телесним односима свагда се вије дух љубави. И само она ослобађа ове односе збрке демонизма, који се скрива у дубинама страсти, од ропства духу разарања и уништења.

Међутим, блуд то пориче. Он наше тело не чини изразом и свезом љубави, него оруђем страсти. Па ипак, ОБЈЕКТИВНИ смисао телесних односа овде не ишчезава. Чак и највећи развратник не може да учини да сјединење мушкарца и жене НЕ БУДЕ символ љубави. Зато он својим односима ОБЈЕКТИВНО даје такав знак. И он симболизује љубав давањем свог тела. Али, ипак, у стварности код њега нема онога што он изражава и симболизује. Блудник нема љубави и о њој не помишља. Зато он даје знак љубави без љубави. /... / Телесни односи су израз љубави, а развратник њима изражава само своју страст. Ето

зашто је блуд лаж. /... / На први поглед, чини се да развратник целог себе даје другом зато што воли другог. Међутим, у стварности се он само служи телом другог ради свог задовољства. УМЕСТО ЛЈУБАВИ, У БЛУДУ СЕ ПРОЈАВЉУЈЕ САМОЉУБЉЕ.

Између објективног смисла телесних односа и субјективних стремљења развратника дубока је провалија. Свако дело развратника постаје дубоко лажно. Блуд је лаж, изражена и учињена нашим телом, а преко њега и читавом човечанском пунотом, јер је човек неделив. /... / Рођен од блуднице, антихрист је рођен од лажи. Већ само његово рођење није повезано с истином, него с лажју. Отац и мајка су му били лажљивци. Они су лагали својим телима и собом, лагали једно друго, лагали љубав, лагали објективни смисао, и од те свеукупности лажи се и зачео антихрист. ДУХ ЛАЖИ ЈЕ ИЗВОР АНТИХРИСТОВОГ ЖИВОТА”. Тако Мацејна.

Да би антихрист дошао, свет мора потонути у мору блуда више но икад. И Христа Богочовека, најчистијег од чистих, треба прогласити 'нечистим', и убедити људе у то. Зато се и објављују књиге попут „Да Винчијевог кода” и „Света Крв, Свети Граал” у коме се пишу гадости о Светој Марији Магдалини и тврди да је Син Божји „основао династију”. Зато се и снимају филмови попут Скорсезовог „Последњег Христовог искушења”...

Зато су ЕУ ништаци у јесен 2012. у Београду отварали богохулну „геј изложбу” са ругањем Христу.

НАМЕТАЊЕ СОДОМИЈЕ ШИРОМ СВЕТА

Недавно је УНИЦЕФ, организација Уједињених нација за заштиту деце, тражила да се, широм света, легализују „хомосексуални бракови” и њихово „право” на усвајање деце!

Ти поводом огласила се, 26. децембра 2014, руска ПАТРИЈАРАШКА КОМИСИЈА ЗА ПИТАЊА ПОРОДИЦЕ, ЗАШТИТЕ МАЈЧИНСТВА И ДЕТИЊСТВА. Доносимо тај текст у целини (превод потписника ових редова):

„У новембру 2014. УНИЦЕФ (Дечји фонд УН) објавио је документ са излагањем свог става, под насловом „Укидање дискриминације деце и родитеља на основу њихове сексуалне оријентације и/ или гендерног идентитета”. /1/

У том документу, УНИЦЕФ, између осталог, даје своје дефиниције појма „сексуална оријентација” и „гендерни идентитет”, осуђује законе различитих земаља које „криминализују” хомосексуално понашање и пропаганду хомосексуализма, тражи измену друштвених норми, а изражава такође и званичну подршку законодавном признавању истополних бракова, мотивишући то бригом о правима деце. У вези са публикацијом овог документа, Патријаршијска комисија за питања породице, заштите мајчинства и детињства Руске Православне Цркве изјављује:

1. Комисија је дубоко забринута због чињенице да Дечји фонд ОУН користе своје могућности, статус и ресурсе које му обезбеђују различите државе ради подршке појавама и приступима који не само да су лишени чврстих међународно – правних темеља, него се налазе у супротности са традиционалном културом већине народа, као и са нормама природног и религиозног морала. Такви поступци наносе штету међународној заједници и воде подривању моралне легитимности УНИЦЕФ-а и других установа ОУН.

2. Породица се заснива на браку између мупшкарца и жене и један од њених најважнијих циљева је рађање и васпитање деце. Управо зато Универзална декларација о правима човека и други најважнији документи међународног права је називају

„природном и основном ћелијом друштва”/2/. Брак између мушкарца и жене и на њима утемељена природна породица неопходни су да би се продужавао људски род и сваки народ, и без њих су немогући истинско људско достојанство и слобода. Покушај да се измене дефиниције породице или брака, и да се у њих укључе истополне заједнице, наносе тешку штету друштву и нарушавају основна права и достојанство човеково. Закони, који такве покушаје уводе у живот, нису ништа друго до форма безакоња.

3. Такви покушаји наносе нарочиту штету деци. Дечји фонд ОУН мора да зна да се деца рађају из заједнице мушкарца и жене, а не из истополних заједница. Највећи дечји интерес састоји се у томе да се дете роди и васпитава у породици у којој зна свога оца и мајку који га штите својом љубављу и бригом. Давање деце да их васпитавају истополни парови је тешко нарушавање права и легитимних дечјих интереса. На тај начин, позивајући на легализацију истополних заједница у вези са васпитањем деце, УНИЦЕФ, упркос свом мандату, не помаже заштити дечјих права, него њиховом суштинском нарушавању.

4. Комисија подсећа да појмови „сексуална оријентација” и „гендерни идентитет” који се користе у тексту документа немају свеопште међународно признање и нису дефинисани ни у једном од основних докумената међународних споразума глобалног карактера. Како тачно примећују сами аутори документа, данас не постоје међународно обавезујући уговори који се непосредно тичу „дискриминације” у вези са „сексуалном оријентацијом” или „гендерним идентитетом”. Укључивање ових вештачких категорија у постојеће спискове забрањених основа дискриминације, које спроводе неке међународне институције, јесте произвољно и нелегитимно.

5. Патријаршијска комисија за питања породице, заштите

мајчинства и детињства се нада да ће државне власти Руске Федерације и других земаља чланица ОУН обратити пажњу на недопустивост коришћења УНИЦЕФ-а, Комитета ОУН за права детета и других међународних институција зарад легитимизације неморалних приступа и концепција, које нарушавају на међународном плану општепризната људска права, међу којима су и дечја права.. Комисија позива све православне хришћане и друге људе добре воље, укључујући државне и друштвене делатнике, као и представнике НВО свих нивоа, да се свим легитимним средствима супротставе таквој злоупотреби потенцијала међународних структура.

Па какво је ово лудило у питању?

Зашто толико журе да целом свету наметну противприродни блуд као „брак“?

ЗАПИС ИЗ КЊИГЕ ПРОРОКА ДАНИЛА

У једанестој глави Књиге пророка Данила, стих 37, јасно стоји да антихрист неће марити „ни за богове отаца својих, НИ ЗА ЉУБАВ ЖЕНСКУ“. Шта то значи?

Из перспективе „ЛГБТ покрета“ јасно је – антихрист ће бити содомит. Јер, он не може успоставити светску диктатуру док год свуда не озаконе безакоње.

По Светом Предању, антихрист ће бити рођен од блуднице, из много колена блудничења. Из „обичног“ блуда се рађа противприродни блуд... А антихрист долази као цар свих содомита у тај и такав блудни Нови поредак. Уосталом, циљ ЛГБТ покрета је потпуно антихристовски. Сетимо се шта смо сазнали 2013. Ево текста једне вести из прошле године: „Сиднеј – Хомосексуални активиста Маша Хесен, која је уз то и новинар, руски писац и бивши директор руског издања „Радио Слобода“, која, како сама тврди, има и америчко држављанство,

представила је јавности планове реалне борбе за увођење истополних „бракова”. Током дискусије у Сиднеју, у којој је и она учествовала и том приликом, у једном моменту, она отворено признаје, да је сврха овог „рата”, не борба за добијање једнакости у друштву лезбо и геј популације, већ је позадина свега, циљ, који тражи: пуну демонтажу породице! „Овде се не ради о правима хомосексуалаца на брак, већ о томе, да институцију и брак, као такав, односно породицу, треба – демонтирати! Породица не треба даље постојати у класичном облику. Борба хомосексуалаца „за брак” обично крије оно, шта планирамо да урадимо супружанском пару, када постигнемо циљ. Приче о томе, да институција породице при томе неће претрпети никаквих измена и промена, нису истините”. Хесенова верује, да се ова институција мора променити. „По мом мишљењу, породица даље уопште не би требала да постоји”, – директно и без околишења је изјавила и додала, да јој се веома допада узимати учешћа у стварању митова, чији је циљ другачији од уобичајеног. Да би илустровала потребу елиминисања породице, она је као пример навела своју „породицу”, где троје деце, имају петоро одраслих родитеља, који их гаје и подижу... Према њеним прорачунима, „петоро родитеља су подељени у две групе од по три”. Маша Хесен даље каже да: „жели да живи у таквом правном систему који ће имати способност да легализује ту реалност, тако да се не слаже са институцијом брака и породице”! (<http://www.vaseljenska.com/vesti-dana/poznata-lezbejka-nehoticno-je-iznela-pravu-nameru-lgtb-u-odnosu-na-druge-osobe/>)

Али, подухват сличних Хесеновој (иначе, великој мрзителици Владимира Путина и Русије) неће успети. Богочовек Христос је и Творац и Судија света, а антихрист, као и сатана, као и све слуге њихове, само сустворења, беживотно јесење лишће у

огњеном ветру Страшног Суда.

Како каже Еванђеље: ко на Њега, Господа нашег, тај вечни и дивни Крајеугаони Камен, падне, разбиће се, а на кога Он падне, сатрће га. Наше је да Му, увек и свагда, останемо верни. Јер, победа је наша ако смо синови и кћери Победника од постања света.

Амин, Боже дај!

ИЗ ИСТОРИЈЕ ПАРАДЕРА

ПРВО ЛОМАЧЕ, ПА ГЕЈ ПАРАДА / ТОТАЛИТАРНИ ЗАПАД И ИСТОК КОЈИ СЕ БРАНИ

Рећи ћу вам шта хоћемо ми, радикални хомосексуалци: не да нас толеришете, не ни да нас прихватите, већ да нас разумете. А то можете да учините само тако што ћете постати један од нас. Хоћемо да доспемо до хомосексуалца закопаног у вама, да ослободимо нашу браћу и сестре, закључане у затворима њихових лобања.

Марта Шели (1, 89)

ПОЧЕТАК ОДБРАНЕ ПОРОДИЧНИХ ВРЕДНОСТИ

Већ се чуо глас да би почетак октобра 2012. године у слободној будућности света могао да буде проглашен за доба устанка словенских православних народа у одбрану своје цивилизације. Наиме, у том периоду Врховна Рада Украјине донела је закон о забрани пропаганде хомосексуализма малолетницима (и то са двотрећинском већином), док је Врховни суд Русије потврдио локално законодавство Санктпетербуршке области које такође забрањује пропаганду ове противпородичне идеологије малолетним лицима. У Београду не само да није одржана идеолошка маскарада звана „парада поноса”, него се устало и против богохулне изложбе извесне Швеђанке Олсенове, која је настојала да, под видом уметности, доведе Христа и Пресвету Богородицу у везу са оним што хришћани сматрају великим грехом, за који се треба кајати, а не њиме поносити. Изложбу је бранило 2000 полицајаца (од којих је бар 1200 по Резолуцији 1244 требало да

буде на Косову и Метохији), али је, после снажног притиска јавности на челу са врхом СПЦ, чак и премијер Владе Србије и министар полиције, Ивица Дачић, рекао да је изложба недопустиво вређање осећања православних хришћана, па је иста уклоњена.

Највећи успех овогодишње борбе за очување породичне Србије свакако је чињеница да је коначно, пре свега захваљујући мудрој и одмереној кампањи „Двери-Покрета за живот Србије”, јавност почела да разликује људе хомосексуалне оријентације од ЛГБТ пропагандиста и бизнисмена, и да је овим потоњима рекла одлучно НЕ.

ЦИВИЛИЗАЦИЈСКИ ПРИСТУП ЉУДСКИМ ПРАВИМА

Патријарх московски Кирил је већ одавно, у свом јавном раду, указао на то да се проблему људских права „најновије генерације” (у каква спадају и права на пропаганду ЛГБТ идеологије малолетницима, редефинисање брака који постаје доступан и хомосексуалцима, као и њихово право на усвајање деце) мора приступати са највећом пажњом јер ће, у супротном, доћи до урушавања сваког друштва заснованог на традиционалним моралним вредностима. У свом тексту „Либерални стандард: претња миру и слободи”, он је истакао: „Благостање Европе мора се градити на свести о томе да се људска права, мир и хармонија могу истински реализовати једино захваљујући осећању дужности и одговорности, једино у конкретном систему моралних вредности” (2, 55). У огледу о односу између људских права и верско – моралних традиција, патријарх Кирил указује на Резолуцију Европског парламента о хомофобији у Европи, која је довела до трагичних последица у неким земљама – рецимо, у Шведској је ухапшен пастор Грин због проповеди библијског односа према Содоми и Гомори, а у

Италији је извршен удар на политичара Рока Бутиљонеа, који је исказао свој хришћански став према идеологији хомосексуализма. Патријарх Кирил каже: „У оваквим ситуацијама вредносни погледи мањине намећу се већини управо путем јавног простора. Било би исправно оставити слободу избора облика полног живота у приватној сфери, али се у јавном простору норма таквих односа не може пропагирати као природна, будући да се већина људи са тим не слаже” (2, 128). Патријарх се позвао и на Декларацију Сверуског народног сабора, у којој се јасно каже: „Постоје вредности које нису испод људских права. То су вредности попут вере, моралности, светиње, отаџбине. Када те вредности и остваривање људских права долазе у колизију, друштво, држава и закон дужни су да их хармонизују. Не смеју се дозволити ситуације у којима би остваривање људских права гушило веру и моралну традицију, доводило до вређања верских и националних осећања, изругивање светињама достојним поштовања и угрожавало егзистенцију отаџбине” (2, 130).

Најважнији став патријарха Кирила и Руске Цркве, од кога су, очито, као од подразумеване истине у доношењу правних одлука, пошли украјински законодавци и Врховни суд Русије, јесте овај: „Да, људска права имају универзалне поставке. Међутим, у различитим земљама она се у пракси могу конкретизовати узимањем у обзир културне специфичности сваког конкретног народа. У неким земљама становништво је религиозније него у другим, зато религија може и мора играти приметнију улогу у формулисању и остваривању људских права. Осим тога, сваки народ поседује властито историјско искуство, властите културне традиције и своје вредносне системе. Ове реалије морају се узимати у обзир при констиуисању националних система заштите људских права. У вези са тим,

апсолутно се недемократски понашају демократске земље које свој систем остваривања људских права сматрају универзалним. Директно или индиректно они настоје да наметну своје стандарде другим народима или да постану једини арбитри у сфери људских права. /... / Неретко се људска права користе од стране неких земаља као инструмент за спровођење властитих националних интереса. Нарочито је то приметно у конфликтним регионима планете. Најсвежији пример за то је ситуација са Косовом и Метохијом. Овакви случајеви атмосферу у свету доводе до усијања и сеју предубеђења према људским правима” (2, 134).

Дакле, људска права се могу читати баш у контексту одговарајућег цивилизацијског предања. Сваки народ има право да сам уобличи свој национални систем заштите људских права.

Све остало је тоталитаризам и бацање инакомислећих на својеврсну виртуелну ломачу, тако својствено Западу (где је некад била више него реална). Раније су, додуше, спаљивали хомосексуалце, а сад траже да из њиховог света „златне милијарде” буду изопштени они који не прихватају идеологију хомосексуализма. Али, неко мора да „гори” у сваком случају. Ево мало историјских подсећања.

ЗАПАД И ХОМОСЕКСУАЛЦИ

У књизи Џона Бозвела „Хришћанство, друштвена толеранција и хомосексуализам / Гејеви у Западној Европи од почетка хришћанске ере до 14. века”, овај западни истраживач уочава да, иако је Црква од самог почетка осуђивала хомосексуалне везе као содомски грех, ипак, све док је Запад био у јединству са Истоком, и док се нису задимиле ломаче папске инквизиције, хомосексуалци су били подвргавани само црквеним епитимијама, подвижничким лековима, попут

метанија, поста, одлучења од Причешћа. А онда је почео радикални обрачун. Бозвел каже: „Током 200 година од 1150 до 1350, хомосексуално понашање се у очима јавности изменило од личног избора богате мањине, којој су се народне песме изругивале или је славиле, до опасног, антисоцијалног и страшног греховног изопачења.” (3, 295) Појавила се непосредна веза између јереси и хомосексуализма, па су сви јеретици, од албигојаца до темплара, истовремено били осуђивани и као содомити. Закони су били неумитни: Кастиља је, у 13. веку, поред кастрације, наређивала да се ухваћени хомосексуалци обесе с главом надоле, и да тако остану да висе три дана, све док не умру, а и да се не њихова тела не скидају с дрвета. Алфонсо Мудри је донео закон да се мушка и женска содомија кажњавају смрћу (изузев ако су у питању деца млађа од 14 година), као и сексуални однос са животињама (које је, такође, требало убити). Правна школа Орлеана у Француској предвиђала је кастрацију, растрзање коњима на репове, спаљивање, као и конфискацију имовине у корист краља. Такви су били и закони Светог Луја. Болоња и Сијена прве доносе овакве законе у Италији, а содомија је и у Италији, била повезана с јересју. У Норвешкој су хомосексуалци стављени ван закона. Енглеска, после протеривања Јевреја, истим законским чланом одређује казне за оне који скрнавe гробове, врачају, напуштају хришћанску веру, имају однос са женом свог феудалца, или са Јеврејима, животињама и особама истог пола (тим редом, каже Бозвел.) Последња три односа кажњавају се тако што се починитељ жив закопа у земљу, а остале казне су утапање или спаљивање. Папа Гргур Девети шаље своје верне доминикаце (самоназване „пси Господњи”) да од содомије очисте Немачку и Аустрију. И тако даље, и томе слично: земље које сада Србији намећу геј параду као меру и проверу њене

ЕУтопичности биле су земље најжешћих ломача кад је ЛГБТ популација у питању.

СЛОВЕНСКИ ИСТОК И ХОМОСЕКСУАЛЦИ

Словенски Исток није имало озбиљнијих проблема са хомосексуализмом у Средњем веку. У руским законима кнеза Јарослава, као ни у Душановом закону (осим у једном препису из 17. века, насталом под утицајем Грка) тај се преступ и не помиње. Наравно, хомосексуалца је било, али су они подвргавани васпитним епитимијама Цркве, а не спаљивању. Ив Левин у својој студији „Сексуалност и друштво код православних Словена” од 10. до 18. века” каже: „Хомосексуални однос који укључује аналну пенетрацију (која се назива МУЖЕБЛУДИЕ или МУЖЕЛОШТВО) био је сматран за исто тако тежак прекршај као и хетеросексуална прељуба. Према св. Василију, овај прекршај је повлачио епитимију у трајању од петнаест година, исто као и прељуба. Словенски каноничари су радије прописивали скраћене епитимије од две или три године поста и молитве, како је то прописао св. Јован Посник” (4, 264). Такође, каже Левинова, „младић који је био присиљен или натеран да заузме пасиван положај у хомосексуалном аналном односу био је сматран мање кривим него онај који је у томе учествовао својом вољом. Барем је један аутор потпуно разрешио од греха младу жртву хомосексуалног силовања” (4, 265). Што се тиче трансвестита, став је био строг – такав је, у Русији, могао бити анатемисан, јер се својевољно претвара у оно чиме га Бог није саздао.

Када су странци, који су често гледали ломаче на којима горе јеретици и хомосексуалци (у Француској је и за јеретике и за хомосексуалце израз био исти) долазили у православну Русију, они су били запањени. Семјуел Колинс, који је у Трећи Рим из

Енглеске стигао у 17. веку, чудило се што се „хомосексуланост није кажњавала смрћу као што је то био случај у Енглеској у то време” (4, 263ф). Томе се чудило и извесни Олеаријус. Због недостатка спаљивања људи „нестандардне полне оријентације” у земљи коју је посетио, Колинс је тврдио да су Руси „природно склони” содомији и аналном односу.

ЗА КРАЈ

Дакле, векови су прошли, а ништа се није променило: Запад је раније био „апсолутно у праву” јер је хомосексуализам кажњавао смрћу на ломачи (или закопавњем живих у земљу), а данас је апсолутно у праву кад насрће на православни Исток са намером да нам наметне не само геј параду, него и геј бракове, геј усвајање деце, гејеве у вртићима и сликовницама. Њихов циљ је сада, као и онда, радикалан: како је рекла, у мотоу овог рада цитирана, Марта Шели, ми не треба да ЛГБТ популацију толеришемо, него треба да постанемо исто што и они. А зашто?

Разлог је, по свему судећи, једноставан: „Кроз везе истоврсних нормативних прекршитеља, наиме, настаје једна подзаједница, или још боље контразаједница. Основна норма те подзаједнице конституише се као норма супротна норми заједнице, те тиме фактички постаје контранорма. /... / Моја савест тиме није умирена, она ми и даље говори против моје контранорме. /... / Ја заправо страшно, очајнички, желим потврду ЦЕЛЕ заједнице, желим потврду СВИХ. А то је могуће једино ако моја контранорма постане нова друштвена норма. Заправо, што осећам веће узнемирење због свог деловања (греха), то ја упорније желим да моја контранорма постане норма за све – да се промене закони, да се „поправи” језик, да се „очисти” јавно поље од узнемирујућих критичара, да коначно и деца у школама почну да уче да је моја контранорма од сада истинска норма.

Моја амбиција је тотална, јер само тотална потврда може да ућутка ону моћну, стално присутну, дубинску савест. /... / Те норме, које ме тако узнемиравају и које толико желим да променим, и не долазе од друштва које ме окружује. Оне нису „конструкција”, оне нису „конвенција”. Оне су записане – директно у нашим срцима” (Јев. 8, 10; Рим. 2, 15)”, излаже Слободан Антонић, у свом чланку „Геј покрет и борба за признатост” једну од теорија о разлозима агресивности пропаганде хомосексуализма (1, 23-24).

Било како било, вреди поновити: људска права не могу да служе као средство за разарање традиционалних вредности било које заједнице, па ни наше. Ми нисмо спаљивали хомосексуалце, али ни не желимо државно покровитељство њиховој идеологији у земљи у којој сваке године умре 30 хиљада људи више него што их се роди. Разумевање за сваког човека и његове проблеме – да, али не и не сваком наметњу контранорми као законитих и једино исправних. На том путу доследно даље. „Go softly on”, рекао би Фортинбрас.

ЛИТЕРАТУРА:

1. Нова српска политичка мисао 1-2/2012 (темат: Политика (хомо)сексуалности), цит. према тексту Марија Калика „Хомосексуалност и „парада поноса”

2. Патријарх московски и све Русије Кирил: Слобода и одговорност: у потрази за хармонијом / Људска права и достојанство личности, Православни богословски факултет / Институт за теолошка истраживања, Београд, 2010.

3. John Boswell: Christianity, Social Tolerance, and Homosexuality / Gay People in Western Europe from the Beginning of the Christian Era to the Fourteenth Century, The University of Chicago Press, Chicago and London, 1981.

4. Ив Левин: Сексуалност и друштво код православних Словена од 10. до 18. века, Карпос, Лозница

2011.

РУЖИЧАСТИ КУКАСТИ КРСТ (Хомосексуализам у нацистичкој партији)

У овом тренутку се, у затворима, оптужени за удар на геј параду у Београду 10. октобра 2010, налази на десетине младих људи, с којима се НАТО измећари на власти обрачунавају као са неком врстом неонациста у Срба. Подразумева се да су педери с параде у Београду били „невине жртве дискриминације”, и баштеници традиције по којој су хитлеровци гонили хомосексуалце само због њихове „сексуалне оријентације”. Али, да ли је баш тако?

Књига једног протестанта и једног Јеврејина, Скота Лајвлија и Кејвина Ејбрамса (Scott Lively and Kevin Abrams: *The Pink Swastika / Homosexuality in the Naz: Party*, Founders Publishing Corporation, Keiser, Oregon, 1997.) бави се једном од кључних тема леволибералне пропаганде - судбином хомосексуалаца у нацистичкој Немачкој.

Студија почиње разматрањем покрета за права хомосексуалаца пре појаве Хитлера.

Хомосексуално подземље било је веома снажно у Немачкој, у првим деценијама XX века. Оснивач покрета за права содомита је немачки адвокат Карл Хајнц Улрихс, кога је саблазнио његов тридесетогодишњи учитељ јахања када је дечак имао 14 година. Шездесетих година XIX века Улрихс је почео да шири идеју да су хомосексуалци „трећи пол”. Његова „научна теорија” састојала се од тврдње да је хомосексуалац „женска душа у мушком телу” и обратно. Пошто је хомосексуализам урођен, не сме бити криминализован. Његов следбеник, немачко-мађарски писац Бенкерт (псеудоним Карољи Марија Кертбењи) сковао је појам „хомосексуалан” у анонимном писму

министру правде Пруске. До тада је у употреби био појам „содомити” (или педераст); ми ћемо тај, старији појам, користити у овом тексту.

Улрихс је, позивајући се на Платонову „Гозбу”, содомисте назвао „уранијанци” јер су они, тобож, под покровитељством музе Ураније. Милитантни содомити Немачке крајем XIX века радо су користили паролау „Уранијанци свих земаља, уједините се!” Покушавајући да декриминализује содомију, Улрихс се, бар јавно, борио против педофилије. Утицај первертита у Немачкој био је све већи. У једном писму Марксу, Енгелс вели: „Педери су почели да се пребројавају и открили су да су прилично бројни у нашој држави. Једино им фали организација, али изгледа да и она постоји, мада скривена”.

Семјуел Ајгра, немачки Јеврејин који је 1945. објавио студију о германским хомосексуалцима и њиховом утицају на политику, назвао ју је „Немачки национални грех”. У истој наводи да је познати сексолог Крафт-Ебинг, аутор дела „*Psychologia Sexualis*” још 1891. упозоравао да је у Немачкој содомија у порасту. Начелник одељења специјалне полиције у Берлину од 1905. до 1919, Ханс фон Тресков, у својим мемоарима је изложио да је у том периоду било бар десет хиљада хомосексуалаца у овом граду и да су легално издавали свој лист „*Die Freundschaft*”.

Магнус Хиршфилд

Улрихово дело продужио је јеврејски лекар и хомосексуалац Магнус Хиршфилд, који је наставио борбу за декриминализацију содомије.

Са Максом Спором и Ерихом Обергом формирао је „Научно-хуманистички комитет”, основао низ организација и издавао „Годишњак за међуполне варијетете”. Године 1910. основао је

термин „трансвестит“ који је данас веома у моди.

Хиршфилд је ширио причу о „трећем полу“ и веома утицао на јавно мњење да постане „толерантније“ према изопаченом полном понашању. Године 1919. основао је Институт за изучавање сексуалности у Берлину. Скупио је огромну збирку књига, слика, медицинске документације и повео кампању да подигне свој углед „научношћу“ установе. Гостујући лекари су у Институту обављали прегледе, лечили од венеричних болести и давали савете низу грађана.

Нови Хелени

Поред Улрикса и Хиршфилда, који су содомите представљали као феминизоване и предодређене „женскошћу“, у Немачкој се јавио и покрет маскулизованих изопаченика, који су се позивали на мужевност понашања античких Грка, пре свега Спартанаца, и тврдили да је хомосексуалност врлина правих ратника. Често су говорили о Платоновој апологији хомосексуалности (мада старији Платон, у „Законима, 841А-841Б, истиче значај породичног живота и осуђује содомију). Ово је утицало на идеологизацију хомосексуализма као ратништва међу немачким милитаристима. Многи од њих су помињали одред тебанских ратника састављен од 150 хомосексуалних парова, или Спартанце, који су у војску узимали дванаестогодишње дечаке и стављали их на располагање старијим ратницима, да их обучавају и сексуално „користе“. Ко у овом правцу размишљања не види зачетке нацистичког култа младих? У студији „Национализам и сексуалност“, историчар Георге Мос каже: „Грчка омладина, битан национални симбол у прошлости, владала је суверено у доба Трећег Рајха. Хитлеров укус био је под утицајем препорода неокласике, која је увек укључивала слике обнажене омладине“. Чак је и Вилхелм Рајх,

у „Масовној психологији фашизма”, описао култ содомитског милитаризма заснованог на античким узорима. По њему, нацистички идеолози попут Розенберга снажну државу су доживљавали као „мушку државу засновану на хомосексуалној основи”.

Сукоб са Старим Заветом

Нацисти су себе сматрали најбољим изданцима аријевског паганства, какав је хеленистичка култура. С друге стране су били Јевреји са својим Старим Заветом. Док су Грци били хероји који су неговали педерастичку, Јевреји су били подлаци који су неговали култ својих породица и убијали хомосексуалце.

Заиста, старозаветни Израил је мрзео овај грех више од свега.

Римокатолички стручњак Патрик Г. Д. Рилеј учова да је ту био кључ сукоба између хеленизма и јудаизма у доба уочи Христовог доласка.

У свом огледу „Хомосексуализам и Макавејски устанак” он показује да је Антиох Епифан, у свом покушају да Израилу наметне идолатрију, у Јерусалиму подигао и гимназион - вежбалиште, у коме је упражњаван и хомосексуализам, а многи јудејски младићи су ишли тамо. Јеврејски првосвештеник, који је издао израиљску веру, приносио је жртве и Хераклу, једном од знамења хомосексуализма. Све ово је подигло Макавеје на устанак.

Немачки хомосексуалац - милитариста био је Адолф Бранд, покретач часописа „Елита”. У часопису су свагда биле у првом плану теме о чистоти расе, али и фотографије нагих младића у немачком пејзажу. Бранд је написао поему „Натчовек” у којој је величао мушкост, а изјављивао је да му је циљ „обнова грчких времена и хеленских критеријума лепоте после столећа

хришћанског варварства”. Године 1903. Бранд је хапшен због објављивања слика нагих дечачића у часопису, али је до 1931. његова публикација достигла број од 150 хиљада претплатника. Са још двојицом содомиста, основао је „Заједницу елите” чији је циљ био „обнова хеленског витештва”. Стара Грчка и ренесансна Италија били су им узор, док је Хришћанство окривљавано за гушење хомосексуализма.

Педерастаја је естетска, а нормална полност - само прокреативна, тврдили су „елитисти”. Фридландер, Брандов сарадник, писао је чак и ово: „Схватимо најзад да не може бити добар учитељ онај који не воли своје ђаке! /... / Вечна је истина: само добар педераст може бити потпун педагог!” „Мушкарчине” су 1920. основале „Друштво за људска права”. (Звучи познато, зар не?)

Између хиршфилдоваца и брандоваца подела је ишла и на политичком плану: хиршфилдовци су били социјалдемократе, а брандовци - нацисти.

И касније ће ова подела имати трага на односе нацистичког режима према хомосексуалцима.

Платон, Спарта, Хитлер

Још је Платон у „Држави” поставио основе идеалне заједнице којом владају краљеви-философи. Платонове идеје имале су свој праизвор у спартанском уређењу; а Спарта је била посвећена педерастичком ратничком култу. Платон је сматрао да државу треба претворити у свеопштег господара, уклонити породицу и приватну својину.

Човек коме се Хитлер нарочито дивио био је пруски владар - војник Фридрих Велики, „оснивач савршене пруске бирократије”. Историчар Еуген Вебер у „Разноликостима фашизма” каже да су нацисти с дивљењем разматрали

егалитаристички елитизам Спарте и логоре Фридрихове пруске војске. Фридрих Велики је био хомосексуалац. Одржавао је везе са бароном Фридрихом Тренком, грофом Кајзерлингом, грофом Герцом и неким Барберинијем. Мрзео је жене. Иако је био ожењен, није подносио брачни живот. Приморавао је своје официре да се не жене.

Вера у обнову „витешке прошлости” је актуелизовала пријатељство између Адолфа Хитлера и Ернста Рема. Рем је основао SA одреде-јуришнике, и био им је на челу све до своје смрти. Рем је по чину био капетан. Био је веома способан, одлучан, вешт. Окупљао је младиће спремне на жртву, често хомосексуалце, и наоружавао их. У својим раним данима, шефови нацистичке партије су се углавном окупљали у једном хомосексуалном бару у коме је Рем увек имао резервисан сто. Други битан хомосексуалац из раног Хитлеровог окружења био је Рудолф Хес.

Али и остали нису били полно здрави - и то Хитлеру није нимало сметало: Балур фон Ширах, шеф „Хитлерове омладине”, био је бисексуалац. Ханс Франк, Хитлеров адвокат и касније министар правде, јавно антихомосексуалан, био је склон содомији; Хитлеров ађутант, Вилхелм Брукнер, бисексуалац... Валтер Функ, рајхсминистар економије, познати хомосексуалац... Херман Геринг је волео да се облачи као жена и носи шминку... Јулијус Штрајхер, нирнбершки гаулајтер и убица Јевреја, отпуштен је из школе у којој је својевремено био професор, због педерастичке. Алберт Шпер, Хитлеров архитекта, волео је фирера „платонском хомосексуалном љубављу”.

За самог Хитлера нема доказа да је био хомосексуалац, али да је имао перверзан полни живот - сигурно је. Постоје бар четири жене, међу којима је и његова сестричина Гели, с којима је одржавао полне односе. Али, ти односи су били тако ужасни

да су ове несрећнице покушавале самоубиство после истих. По свему судећи, био је у питању некакав застрашујући мазохизам, спојен са копрофилијом.

Постоје индиције да је будући фирер, пријатељ Вагнерове породице, напаствовао једног од његових унука као дечака. Мусолини га није волео, и називао је свог савезника „ужасни полни изопаченик”.

Карл Келнер и Теодор Ројс

Првобитни назив сексомагијског реда ОТО, који је основао др Карл Келнер, имућни металург, био је Ритуал Мемфиса и Мицраима. Келнера је наследио Теодор Ројс који је 1912. објавио: „Наш ред поседује кључ који отвара све масонске, херметичке тајне, поименице учење сексуалне магије, а ово учење објашњава без изузетка, све тајне слободног зидарства и свих система религије”.

Тврдио је да је у тајне упућен на Далеком Истоку где је упознао „мантру леве руке”. Исте године кад је Ројс објавио да поседује све тајне магије, основан ја расистички окултни ред „ОТО”, чији су оснивачи били „ариософи” Гвидо фон Лист и Јорг Ланц фон Либенфелс. Гвидо фон Лист је већ у 14. години презрео Хришћанство, и почео да зида храм Одину. Сматрао је себе наследником представника „Ред Арманен”, древних жреца германске религије. Бавио се црном магијом, приносио жртве (можда и људске), и, уместо крста, узео као знак свастику - кукасти крст.

Због свега тога, морао је да побегне из Беча у Берлин, где су његове књиге постале веома читане међу окултистима - шовинистима.

Др Јорг Ланц фон Лебенфелс био је римокатолички монах, кога су из манастира избацили због неморала. Основао је свој

ред, Ред нових темплара, и издавао часопис „Остара”, који је Хитлер стално читао. Хитлер се са Лебенфелсом сретао 1909. Од њега је упијао идеје о чистоти аријевске расе и логорима за ниже расе.

Од ових праваца развило се још једно друштво - Туле, које је основао Рудолф фон Зеботендорф. Друштво је имало и своју политичку партију - Немачку радничку партију, коју ће преузети Хитлер. У Тули су били Рудолф Хес, Хајнрих Химлер и Рајнхарт Хајдрих. На челу друштва су, поред Зеботендорфа, били Дитрих Екарт и Карл Хаусхофер. Екарт и Хаусхофер су веома значајни за обликовање Хитлеровог погледа на свет. Екарт, наркоман и црни маг, у Хитлеру је видео будућност. С њим је урадио књигу разговора, „Бољшевизам од Мојсија до Лењина”, и 1923, за будућег фирера рекао: „Ево га онај чији сам ја само пророк и претходник”. Пред смрт је изјавио: „Немојте ме жалити: ја сам утицао на историју више од било ког Немца”.

Карл Хаусхофер, члан јапанске окултне дружине „Зелени змај”, био је доктор наука и оснивач геополитике, коју је замислио као учење о могућностима ширења немачког „животног простора”.

Рудолф Хес, један од најближих сарадника Хитлерових, био је Хаусхоферов студент. Хес је 1920. награђен за рад на тему „Какав мора бити човек који ће немачкој вратити њену ранију славу?” У њему је писао. „Када више нема никаквог ауторитета, једино човек из народа може поново успоставити ауторитет... Уколико је диктатор дубље повезан с масама, утолико ће боље умети да њима влада”. Са оваквим погледом на свет, Хес ће постати Хитлеров секретар.

Келнер, Ројс, Заботендорф, Екарт, Хаусхофер - сви су знали тајну сексуалне магије и тантризма. Они су обликовали фиреров поглед на свет. Али, шта је тантризам?

Често се по новинама писало о „сатанистичким оргијама” и „тантри”. Да, оне заиста постоје, а оно што се у име „просветлења” чини превазилази уобразиљу нормалног човека. Да о томе не бисмо говорили по подацима из друге и треће руке, овраћамо се самим окултним писцима. У свом огледу о „сексуалном окултизму акваријанског доба”, под насловом „Љубав под контролом воље”, окултиста Ж. М. Славински каже: „Веза између секса и херметизма, која се заснива на идеји да се енергија сексуалног узбуђења и оргазма може усмерити ка остварењу култних и мистичких циљева, изгледа западњацима тешко прихватљива или чак перверзна. При томе се заборавља да сличну изопаченост виде ортодоксни Хиндуси у хришћанском ритуалу причести, у коме се користи за њих богохулна супстанца - вино - као симбол Христове крви. Међутим, репресија полног нагона није била одувек присутна, већ се јавила устоличењем хришћанства као званичне религије”. Славински наводи примере из античке Грчке, средњег века и новијег доба који показују како је „лепо бити неспутан”. Затим прелази на ОТО и Алистера Кроулија, који је тврдио да је „кључ за све масонске и херметичке тајне” - „учење сексуалне магије”. То што је за полни чин сатаниста Кроули користио речи католичке мисе, Славински сматра „нормалним” у окултном свету, а то што су га због таквих ствари прогласили сатанистом - „плод је морала с почетка века”. Сперма са вагиналним секретом за њега је, каже Славински, била сакрамент. За извођење таквих обреда, „жена је најпогоднија током менструације, јер је тада еманација њених енергија најјача”. Ове технике сексомагијског лудила могу водити и у смрт. Једно од Кроулијевих упутстава о „еротокоматозној луцидности” налаже да се онај који обред врши полно исцрпљује док не падне у сан од умора, да би се затим из сна опет пробудио полным

дражењем, што се наизменично понавља - а циљ је да његов дух разговара са „Богом”. „Иницијату се онда може дозволити да заспи, или се поступак може понављати док смрт не прекине све. Најповољнија је смрт која се догађа током оргазма, и названа је *mors iusti*”, каже Кроули. Овим су се надахњивали многи протонацисти.

Зашто је Хитлер прогонио хомосексуалце?

Хитлер је уз себе, међу најважнијим људима, имао хомосексуалце; касније их је, на државном нивоу, прогонио. Он је био окружен и окултистима. Кад је дошао на власт, кажњавао их је. Затворио је Теозофско друштво, укинуо антропозофске организације, ударио на масоне, забранио Централну астролошку службу. Прогонио је људе од којих је преузимао идеје - и Хаусхофер, оснивач геополитике, и Зеботендорф били су у логору. Зашто? Зато што су били конкуренти. А конкуренте треба жртвовати.

Окултиста Живорад Михајловић Славински с тим у вези каже: „Свако живо биће, а посебно људско, представља батерију психичке енергије. Приликом ритуалног убиства, сва енергија жртве на располагању је оператора. Нацистички злочини, несхватљиви ортодоксним историчарима, у ритуалном убиству имају једноставно и, по мом мишљењу, право објашњење. Геноцид Јевреја, Словена и Цигана био је ритуална жртва у масовним размерама. На то нам указује ова једноставна чињеница: уколико је Хитлер дубље тонуо на фронтovima, утолико је јаче притискао своје потчињене да убрзају „коначно решење јеврејског питања”.”

Уместо конкурентских окултних група, Хајнрих Химлер оснива црномагијски ред есесоваца. У замку Вевлсбург опрема собу за састанке са вођством SS-а по узору на двор краља

Артура и округли сто за гралске витезове; у просторији испод замка намерава да упали вечну ватру, и да на дванаест стубова око ње стави дванаест урни с пепелом SS генерала, кад погину или умру. Есесовци носе ритуалне бодуже и прстење с мртвачком главом, а њихов знак је „зиг“, древна германска „руна моћи“. Есесовци су надзорници концлогора, пагани који славе старогерманске празнике, венчавају се по посебним обредима и имају право да плоде девојке које се чувају у нарочитим институтима, да би новорођену децу преузела нацистичка држава на абуку за „вишу расу“ (око 90 хиљада такве деце рођено је у Немачкој за време Хитлера).

Покрет содомита на Западу знао је да је главни начин да данас стекнеш моћ - претварање себе у жртву. Бивша „жртва“, кад се дочепа медија и власти, може да ради шта хоће. Зато се хомосексуалци проглашавају страдалницима попут Јевреја. Међутим, чињенице о судбини хомосексуалаца под влашћу Хитлера говоре другачије. Историчар Гинтер Грау је аутор књиге „Скривени холокауст?“ у којој је детаљно изучио све што се хомосексуалцима десило у Немачкој. Чак и часописи попут „The Harvard Gay and Lesbian Review“ (лето 1995.) признали су научну озбиљност његових закључака. Према Грау, у Немачкој је убијено највише 5000 хомосексуалаца, а стална пропаганда против њих, пре свега Химлерова, била је само за јавну употребу. Др Џудит Рисман у свом тексту „Ружичаста свастика и ревизионистичка историја холокауста“ каже: „Да су хомосексуалци третирани као Јевреји, 2-3 милиона од 2-3 милиона немачких хомосексуалаца изгубило би своје послове, своја радна места, своју имовину, а већина би остала и без живота. Морали би да носе ружичасте троуглове пришивене на рукав кад су на јавном месту /... /

Да међу немачким хомосексуалцима није било толико

нациста, 2-3 милиона људи би остало без дома, бачени у гета, било на принудним радовима, затим убијено у гасним коморама, а њихово злостављање детаљно описано.” А свега тога није било.

Шта се, у ствари, десило?

Закон против содомије у Немачкој је постојао много пре нациста. Тачка 175 је налагала затварање ухваћених содомита. Када је дошао на власт, Хитлер је забранио постојање хомосексуалних барова и купатила, као и покрет за њихова права. Али, разлог је био, како кажу историчари Острајхус и Кенеди, политички: „Хитлер је користио оптужбу за хомосексуализам пре свега као средство да уклони политичке противнике, унутар партије и изван ње”.

Познати вођа содомита - десничар Бранд, никад није ухапшен и прогоњен од режима. Хомосексуалци-левичари јесу.

Хитлеровци су кривичном законнику додали параграф 175а, који им је давао за право да кажњавају свако „сумњиво понашање” које личи на хомосексуализам, и на стотине нормалних људи су, под том оптужбом, били прогоњени и затварани. Еуген Когон у својој књизи „Теорија и пракса пакла” каже да је Гестапо оптужбу за хомосексуализам користио ако није имао никакву другу основу за прогон непослушних католичких свештеника и критичара режима. Содомити који су им били потребни остављани су на миру. Једног од њих, јавног изопаченика Густава Грундгенса, лично Геринг је поставио за директора Државног позоришта, а 1937. Химлер је забранио хапшење било ког глумца под оптужбом да је хомосексуалац без његове личне дозволе.

Чак је и наследник Магнуса Хиршфилда на месту челника „покрета за геј права”, Курт Химер, био заточен у логору, али

ослобођен после девет месеци. Писац Данке је 1942. послат у логор као хомосексуалац - али зато што је говорио против режима, а не због „сексуалне оријентације”.

Историчари су пажњу посветили и „Хитлеровој омладини”. У првих шест месеци 1940. било је 10 958 преступа које су направили хитлерјугендовци. Највише (преко 5000) било је крађа; а на другом месту је содомија - 901 случај. Многи ухваћени у преступу нису били кажњени. Најстрожа казна за ухваћене била је само избацивање из покрета.

Још један разлог за прогон хомосексуалаца био је могућност уцењивања од стране изневерених „љубавника”, појава веома честа у Вајмарској републици. Јавна компромитација изопачених нациста који су били у додиру са содомитима могла је имати штетне последице по „имиџ” представника „чисте расе”. Постоје индиције да је Хајнрих Хофман, званични нацифототограф, позицију стекао тако што је знао у какве се перверзије Хитлер упуштао с његовом ћерком Хени.

Институт за сексуална изучавања Магнуса Хиршфилда затворен је 6. маја 1933. у зениту сукоба „мушкарчина” са „женицама” у оквиру хомосексуалног покрета.

Хиршфилд је имао податке о многим изопаченицима међу нацистима. Из института су однета два камиона документације. Документација је, скупа с књигама Хиршфилдове библиотеке, спаљена 10. маја 1933. То спаљивање је и снимљено, као доказ „моралног препорода” Немачке.

Најпознатији случај који хомосексуалци наводе као доказ Хитлерове „хомофобије” је „ноћ дугих ножева”, 28. јуна 1934, када је убијен Ернст Рем, са низом SA вођа, који су били содомити.

Хитлер је од најранијих дана нацистичке партије знао све о Рему. Ремова изопаченост му никад није сметала. Ствар је у

другоме: фирер је добио обавештење да Рем, уз помоћ припадника SA, спрема пуч против њега. Да би спречио опасност, Хитлер је наредио ликвидацију Рема и око хиљаду других противника. „Смеђе кошуље” су, пре обрачуна, порасле са триста хиљада 1933. до три милиона 1934. Рем је одбијао да се потчини команди Вермахта, па је чак и одредио Јулијуса Ула, који је требало да изврши атентат на Хитлера. У „ноћи дугих ножева” нису убијани само ремовци, него и други политички противници, међу којима и католички политичари попут Клаузнера. Неки од историчара истичу да је један од разлога обрачуна са јавно познатим изопаченицима жеља да се нацисти приближе италијанским фашистима. Приликом нацистичке јунске посете Венецији 1934, Мусолини је упозорио Хитлера да је понашање неких од његових пратилаца недопустиво. Мусолини је био сексуално либералан, али је мрзео „германски порок” - содомију.

Од тринаест SA официра блиских Рему и хомосексуалаца, само седморица су убијена - остали су и даље били у игри. Ремовци верни покојном вођи убили су преко 150 есесоваца у освети 1934. и 1935. Када су и они елиминисани, као верни мртвом вођи, мање се причало о „завери изопачених”. Хитлер је у свом најближем окружењу задржао полно изопачене Геринга, Штрајхера, Франка, Шаубу, Емилеа, Вагнера, Брикнера и Вебера, као и Рудолфа Хеса. Знао је да му је и министар економије, Валтер Функ, такав. Есесовски генерал Алберт Ферстер, крвави убица пољског народа, био је хомосексуалац - и фиреру није сметало да баш он буде шеф окупиране територије.

Један од разлога због којих је Хитлер наредио убиство аустријског канцелара Енглеберта Долфуса (25. јула 1934.) је чињеница да је Долфус страним дипломатама у Бечу почео да

дели полицијске извештаје по којима је Хитлер био мушка проститутка у Бечу од 1907. до 1912. Мусолинијев лист „Народ Рима” је, после убиства Долфуса, објавио гневан текст „Педери и убице владају Берлином”. Вођа Долфусових убица био је хомосексуалац Ото Планета.

Што се содомита у концлогорима тиче, ствари су биле другачије но што „Gay rights movement” тврди.

Маја 1994. „ескурзија” америчких изопаченика посетила је Јад Вашем у Јерусалиму. Група Јевреја који су преживели логоре дочекала их је демонстрацијама пуним гнева. Један старац је узвикнуо: „Мој деда је убијен јер је одбио да има однос са командантом логора. Ви обесвећујете ово место...”

Скот Лајвли и Кејвин Ејбрамс у књизи „Ружичаста свастика” не поричу да су хомосексуалци страдали у логорима. Али, они тврде да то уопште није нешто што се може поредити са страдањима Јевреја. Зашто?

1. Хомосексуалци као целина никад нису подвргнути плану потпуног уништења.

2. Који су страдали, страдали су од злостављања и тешког рада, а не у гасним коморама.

3. Хомосексуализам је био кажњаван и пре Хитлеровог доласка на власт, а Јевреје пре Хитлера нико није дирао.

4. У односу на број хомосексуалаца у Вајмарској републици, мали број њих је био у логорима: од пет до петнаест хиљада. Многи од њих су били лажно оптужени. Око 1% хомосексуалаца у окупираној Европи умрло је у логорима, док је 85% европских Јевреја страдало.

5. Многи управници логора и чувари били су содомити. Дакле, хитлеровски став није био начелан.

Неки содомити били су мучитељи логораша. Ели Визел је у Аушвицу имао надзорника који је насртао на децу. Макс Биелас,

један од заповедника Треблинке, имао је читав „харем јеврејских дечачића, не старијих од седамнаест година”.

Примо Леви, у књизи „Опстанак у Аушвицу”, каже да су млади хомосексуалци, спремни на „сарадњу” с чуварима, углавном остајали у животу. „Капои”, логораши - повереници управника, старешине барака, масовно су били содомити. Др Едмунд Берглер је о томе нарочито писао - криминалци хомосексуалне оријентације су били главни мучитељи нормалних заточеника. О томе пише и Раул Хилберг у „Уништењу европског јеврејства”.

Хомосексуалци који су злостављани и убијани били су углавном феминизирани. „Мушкарчине” су били мучитељи. Капо Лудвиг Тине је у Аушвицу убијао и по сто дечака дневно, претходно их силујући. У томе је личио на „Плавобрадог”, познатог средњовековног кољача деце Жила де Реа, који је такође био содомит и који је осуђен за убиство преко 150 дечака, које је претходно силовао.

Историчар Ректор каже да су есесовци чак снимили и филм о оргијама с дечацима који су бичевани, а затим и убијани.

У студији пољског социолога, Ане Павелчинске, „Вредности и насиље у Аушвицу”, говори се о приморавању логораша од стране капоа - хомосексуалаца да удовољавају њиховим жељама, што је доводило до мржње према свима који су у логору на одећи носили „ружичасти троугао”. Хомосексуална проституција је била један од начина за преживљавање.

Еуген Цукерман, Јеврејин који је преживео боравак у шест логора, изразито се успротивио изједначавању хомосексуалаца са осталим жртвама логора. Не треба заборавити, говорио је он, да су први логораши из редова хомосексуалаца били Ремови јуришници, које је Химлер послао у заточење да би се обрачунао са SA трупама. И Хилберг је тврдио да је виктимизација

хомосексуакаца који се пореде с Јеврејима - „травестија”. Али у доба медијске моћи содомита, та травестија се издаје за истину.

Како је у САД?

Године 1975, шеф Америчке нацистичке партије, Френк Колин, тражио је да организује марш својих присталица кроз Скоук, предграђе Чикага, у коме су живели Јевреји, од којих су многи преживели Хитлерове концлогоре. Четири године касније, 1979, откривено је да је Колин хомосексуални педераст, који је настрадао на дечаке од 10 до 14 година, и због чега је осуђен на седам година затвора.

На челу Националсоцијалистичке лиге из Сан Дијега (основане 1974.) налазио се Расел Вејч, који је у партију примио само хомосексуалце, истичући и да је циљ странке борба за сексуалну, социјалну и политичку слободу. Његов часопис „The Advocate”, величао је нацистичку одећу, изражавање и „плавокосу” лепоту аријеваца, ругање „женскићима”, дебелима и „црњама”; доносио је претње другачије мислећима, као и романтизовање фашизма.

Фасцинација америчких „гејева” фашизмом није нова ствар. Позната лезбијка, Гертруда Стајн (књижевница) била је обожаваатељка Хитлера, и 1937. године тврдила је да би он требало да добије Нобелову награду за мир.

Немачки новинар, Елмер Краусхлар, још 1997. године је у „Шпиглу” тврдио да у његовој земљи јача покрет хомосексуалаца - скинхеда, и истицао пример једног од вођа немачког нацизма, Михаела Кунена, који је као „геј”, умро од СИДЕ 1995.

Уосталом, прва организација за „геј” права у САД био је амерички огранак немачког Друштва за људска права, чији је

члан био и потоњи вођа СА труппа, Ернст Рем. Амерички огранак Друштва за људска права основао је Американац немачког порекла, Хенри Гербер, 1924. године; он је издавао и часопис „Пријатељство и слобода”. Хапшен 1925. због сексуалног злостављања дечака, Гербер је, у часопису „Chanticleer” тридесетих година 20. века објављивао текстове у којима изражава мржњу према хришћанству и капитализму због њиховог гушења „сексуалних слобода”. Поводом убиства Ернста Рема, изражавао је дивљење према њему и његовим „СА момцима”.

Седамдесетих година 20. века, „геј” милитанти су певали: „Два, четири, шест, осам - згази државу и породицу!” Године 1969, када су „гејеви” почели да масовно упражњавају секс на јавним просторима Њујорка и Сан Франциска, власти су покушале да реагују. 27. јуна те године, „гејеви” су напали полицију која је покушала да обави претрес у једном њиховом бару у Њујорку (иначе, бар „Стоунови” контролисала је мафија.) Дан када се „ненасилни гејеви” претукли полицајце од тада је „Gay Pride Day”.

У то време, придруживали су им се и леви идеолози, попут Херберта Маркузеа, који је тврдио да се „гејеви” боре против „регресивне репродуктивне сексуалности”.

Радикализација хомосексуалног покрета уплашила је Друштво америчких психијатара; под претњама и оптужбама да су „ратни злочинци”, они су прогласили да хомосексуализам није болест 1973. године.

„Гејеви” се ту нису зауставили - тражили су легализацију педофилије. Основали су удружење NAMBLA („North American Man/By Love Association”).

Моћ хомосексуалаца у САД је толика да угрожава слободу говора: 12. априла 1996, око 400 „геј” милитаната у Медисону у

Висконсину дуго је спречавало представљање књиге „Ружичасти кукасти крст”, тако што су заузели локални протестантски храм, уз покличе: „Сломите хришћане!” и „Вратите нам лавове!” После интервенције полиције, део милитаната се разишао, а део је остао да врши нужду у подруму храма. Дакле, содомити нису имали историју пуну ружичасте толеранције, нити је (бар једном делу њих) нацизам био стран. Они који су на власти у Србији, одговорни за nerede 10. 10. 2010. у Београду, то би морали знати док трућају о „људским правима” и „нацистима међу нама”.

2010.

ХИТЛЕРОВА СЕКС-ПОЛИТИКА У ОКУПИРАНОЈ ИСТОЧНОЈ ЕВРОПИ

Амерички стручњак Виљем Пери у свом тексту „Што више абортуса / Хитлерова политика рађања на окупираним словенским територијама” пише, између осталог, и ово:

„Године 1939, 25. новембра, убрзо пошто је Пољска окупирана, нацистичка SS организација по имену „Државна комисија за оснажење Германства” (RKFDV) објављује следећи декрет: „Све мере које имају тенденцију да ограничавају стопу рађања треба допуштати и подржавати. Абортуси на територије Пољске морају се ослободити забране. Средства за абортусе и контрацепцију треба јавно нудити без политичких ограничења. Хомосексуализам се може легализовати. Установама и лицима која се баве абортусима политика не треба да смета”. Таква политика одобрена је на конференцији Министарства унутрашњих послова 27. маја 1941. у Берлину. Хитлеров декрет од 23. јула 1942. проширен је на друге делове Источне Европе. Хитлер је своје наређење потврдио 5. августа.

Немачки експерти разрадили су мере за спровођење одлуке. Професор Вецел је 27. априла 1942. у Берлину објавио меморандум који је садржавао следеће: „Било какво средство пропаганде, нарочито штампа, радио и биоскоп, као и фелтоне, брошуре и предавања, треба користити да би се руском становништву сугерисала идеја да је штетно имати више деце. Морамо да подвлачимо материјалне губитке које то подразумева, као и погодности које човек може да оствари за новац који би потрошио на децу. Треба такође сугерисати и да постоји опасност по женино здравље кад је рађање деце у

питању. С таквом пропагандом почеће и широка кампања у корист контрацептивних средстава. Треба створити индустрију контрацепције. Ни циркулација и продаја контрацептивних средстава, као ни абортуси, не смеју се ограничавати законом (наравно, само на словенским територијама, нап. В. Д.). Такође, биће неопходно отварање специјализованих установа и припрема особља за вршење абортуса. Становништво ће радије прибегавати абортусима ако те установе буду најбоље опремљене. Доктори морају бити способни да прискоче, без обзира на професионалну етику. Пропаганда мора да препоручује и добровољну стерилизацију”.

Локални лекари добили су указ по коме се абортуси спроводе у корист жене. Химлер је марта 1943. објавио декрет који то подвлачи: „Руски лекари Руске медицинске асоцијације, који не смеју да знају за ово наређење, морају да буду појединачно инструирани да трудноћу треба прекидати из социјалних разлога. То им треба објаснити тако да ни на који начин не сазнају за право наређење” (немачких власти, као ни за циљ њихове популационе политике, нап. В. Д.). Немачке власти су ипак истакле да, мада од рађања деце треба одвраћати, не треба ограничавати сексуалне слободе. У меморандуму од 1944. каже се: „Да би се пропаганда водила практично, треба слободно делити контрацептивна средства (при чему цене субвенционише држава).”

У ствари, Немци су веома радили на ширењу „сексуалног хаоса”. Они су смишљено ширили порнографију по Источној Европи да би је разорили културно, политички и духовно. Један историчар овај процес тако описује: „Немачко одељење за пропаганду морало је да у Пољској организује или субвенционише неморалне булеварске представе и да штампа јефтину литературу изразито еротског типа /.../ да би се маса

држала на ниском нивоу и да би се њена пажња скретала са политике. Ти пројекти дегенерације и моралног разарања практично су били спроведени у великим пољским градовима... Успеси Немаца у тој области изазвали су противмере пољског Покрета отпора. Овај је почео да шаље специјалне „казнене одреде” који су обилазили кабаре познате по неморалу и предузимали дисциплинске мере против пољских режисера „забавних” програма”.

Пољаци су се такође борили за своју омладину. У својој „Историји тајне државе” 1944. Јан Карски наводи упечатљив одломак из једног предавања у илегалној школи: „Драга моја децо, наш посао је веома сложен. Ви знате да непријатељ настоји да истреби пољску нацију, деморализујући и развраћајући пољску омладину. Ми, стари професори, цео живот смо посветили упућивању и оснаживању исте. Наилазимо на отпор због вас и због Пољске. Борба нам није лака. Претрпели смо много пораза. Бићемо побеђени ако видимо макар једног од вас како иде у немачко позориште или биоскоп, чита неку погану књижурину или похађа неки кабаре”.

Подстицање разврата био је саставни део нацистичких планова, мада није увек било успешно. Ерих Кох, рајхскомесар Украјине, према једном историчару то је и потврђивао: „Чак и после Стаљинграда Кох, који је увек радио на германизацији, рекао је групи новинара да је плодност Украјинаца и даље озбиљна опасност... Репортер, који је ту изјаву пренео Гебелсу, министру пропаганде, озбиљно је сумњао да ће икад бити постигнуто „изрођавање путем развраћања” с обзиром на висок морал становништва”. Политика контроле рађања спровођена је чак и у концлагерима. У Равенсбрику су трудне Јеврејке слали у гасне коморе. Нејеврејкама су насилно вршили абортусе. Наравно, стерилизација и абортуси били су само привремена

мера смањивања рађања: у великој тајности нацисти су почели да спремају логоре смрти за истребљење 32 милиона Словена. Послератна светска осуда нацистичке идеологије довела је до дефинисања новог злочина у међународном законодавству – злочина геноцида. Члан 11. „Конвенције о спречавању и кажњавању злочина геноцида” дефинише геноцид као „акцију учињену с циљем да се уништи, у целини или делимично, национална, етничка, расна или религиозна група”. Ослањајући се на искуство с нацизмом, 11. члан дефинише „примену мера усмерених на спречавање рађања у некој таквој групи” као чин геноцида. Нацистичка политика у Источној Европи обезбеђује историјски контекст за тај део конвенције. Било која нација, организација или појединац који примењује такве мере криви су за геноцид по међународном законодавству. Још важније је да било какво лично учешће у таквим делатностима може да се сматра „злочином против човечности”, чак и ако су сличне акције легалне у земљи у којој се дешавају. У САД Закон о геноциду примењује се с нарочитом снагом. После ратификације у Сенату он има силу као Устав, и изнад је свих других закона и судских решења. Сваки човек који учествује у сличној делатности може бити оптужен за геноцид”.

После свега, Виљем Пери каже: „Нацистичку демографску политику можемо овако резимирати:

1. Биле су разрађене медицинске и законодавне мере за контрацепцију, абортусе и надзор над децом чији је циљ био смањење природног прираштаја у непожељним групама становништва. Контрацептивна средства била су широко доступна и често су дељена бесплатно. Абортуси су били легализовани, безопасни и лако доступни на специјалним клиникама или код локалних лекара. Мајке које су биле приморане да раде на силу су одвајане од деце у раном дечјем

узрасту, да би мајчинство било што небитније.

2. Контрола рађања је код нејеврејског живља спровођена добровољно, али увек под притиском који се у најмању руку састојао од тврдње да је избегавање рађања детета лакше него његово подизање. За оне који су живели у тешким условима то је било довољно да би попустили пред притисцима. Код Јевреја су стерилизација и абортуси често били принудни.

3. Средства масовног информисања су заједнички радила на пропаганди таквих мера истичући личне проблеме који настају због више деце и учећи људе како помоћу мера контроле и абортуса може да се избегне рађање. Подстицани су порнографија и секс без деце (укључујући ту и хомосексуализам) са циљем слабљења породице, одвраћања од политичког отпора и разарања духовних вредности.

4. Углавном, као и тотално уништење, истински циљ ове политике – смањење броја непожељних група становништва – чуван је у строгој тајности. То је повремено доводило до сукоба између твораца ове политике и њених извршилаца, који каткад нису знали њене циљеве. После рата нацистичка политика у области демографије и Источној Европи довела је до појава новог појма у међународном законодавству – злочин геноцида”.

Тако је било у Другом светском рату.

Од пописа 2002. до пописа 2011, у постпетооктобарском „миру”, Србија је изгубила 400 хиљада становника. Неки су отишли ван земље, а неки под земљу. Поново прочотајте шта је Хитлер радио Словенима, и упоредите његову „тврду” са „меком” НАТО окупацијом Србије. Сличности су помало језиве, зар не?

ДА ЛИ У СРБИЈИ ЦВЕТА ХИЉАДУ ЦВЕТОВА?

БЕОГРАДСКА ИЗЛОЖБА 2011. ГОДИНЕ

Својевремено је Мао Цедунг (а стотине милиона је са уздахом олакшања то дочекало) узвикнуо: „Нека цвета хиљаду цветова”, мислећи, ваљда, на минимум плурализма у култури, која је била под тешким маљем „културне револуције”. Србија, за време Тадићеве власти, није имала срећу Мао Цедунгове Кине: у њој су гајени сами жутолати(ни)чни цветови жутокраке ЕУ без алтернативе. И тако је, у децембру 2011, у Музеју града Београда, уметничка група Arteq из Београда са групом Queer из Загреба организовала изложбу „Нацистички терор над хомосексуалцима 1933-1945”. Биљана Космогина, из београдске уметничке групе, за „Политику” (17. децембар 2011, стр. 07), изјавила је да је изложба прављена на основу „фактографских докумената прикупљених у музејима холокауста у Вашингтону и Берлину”. Мирјана Сретеновић, ауторка чланка, описује једно идеално ЕУ стање у Немачкој пре доласка нациста: „На изложби је приказана геј култура почетком 20. века: снажне геј заједнице, геј магацини и часописи који излазе у Берлину, велики број геј клубова који су снажењем нацизма све више падали у немилост власти”. Сазнали смо да су нацисти скупили податке о 42 хиљаде припадника геј популације, а Биљана Космогина нам је, са поучно подигнутим прстићем, испричала: „Немачка влада 2002. рехабилитовала је жртве холокауста хомосексуалне оријентације, док је у Амстердаму тим жртвама хомосексуалцима подигнут споменик, у Берлину 2008, Барселони 2010; Беч и Минхен требало би да следе 2012. Поставка такође подсећа и на остале жртве холокауста, као и на

наше претке настрадала у логорима на простору Београда (Бањица и Старо сајмиште), МЕЂУ КОЈИМА СЕ НЕ ЗНА ДА ЛИ ЈЕ БИЛО ГЕЈ ПОПУЛАЦИЈЕ (подвукао В. Д.). Интересантно да ова тема код нас није предмет истраживања, док су Хрвати установили својих 160 геј жртава у том периоду"... А онда нам новинарка „Политике” даје још једну „посластицу”, под насловом „Геј искуства Алана Тјуринга и Оскара Вајлда”, у којој се разматрају тужне судбине математичара Тјуринга и писца Вајлда, својевремено изложених непријатностима због своје „полне оријентације” (Вајлд је чак лежао и у бувари у Редингу, о чему је оставио стихове једне поеме.) Од познатог домаћег „геј активисте” Душана Маљковића сазнали смо и једну изазовну вест (на шта изазива, нека вам кажу они којима је мука од кривина на путу „загејавања Србије”): „Унук Оскара Вајлда, који је и сам геј активиста, сада ради на рехабилитацији свога деде” (у Србији би се тај пројекат звао: „Ја враголан и мој деда”).

ИМАЈУ ЛИ ЈАСЕНОВАЧКЕ ЖРТВЕ ПРАВО НА ИЗЛОЖБУ?

Као што рекосмо: за време Тадића у Србији није цветало хиљаду цветова, као у Кини Маовог доба. Све је било под контролом и у потиљак, као у свакој правој „демократији”.

А сад, ипак се питамо: да ли су србске жртве усташког режима у Хрватској (која је тако танкоћутно и ЕУ политкоректно сабрала податке о својих 160 „гејева” страдалих у НДХ, и налази се на путу да број од Павелића покланих Срба смањи испод броја од Павелића убијених гејева) заслужиле једну изложбу о свом страдању у Београду 2011, поводом седмдесетогодишњице Јасеновца и Јадовна? Или је „светионичар на Јадрану” (који је, ових дана, после удара моћног Ђиласа -а Тито се, другови, шта? на време ослободио, кога? - упао у неку депресију, бар тако

пишу таблоиди), био толико моћан да су у Музеју града Београда били пожељнији „гејеви” као Хитлерове жртве него Срби као жртве и Хитлера и Павелића и Мусолинија и Хортија и цара Бориса и шиптарске СС дивизије „Скендербег” и муслиманске СС дивизије „Ханџар”, и остале тевабије злочинаца под сенком кукакстог крста?

Да, да, читаоче: „светионичар на Јадрану” био је, скупа са својим другосрбијанским „френдовима и френдицама”, срцем пре за изложбу о „геј жртвама”, него за изложбу о србској дечици из јединог у историји концлогора за децу, Јастребарско, који подигоше мили му Хрвати усташке провинијенције, тренутни власници милог му Јадрана са све светионичарима. То и јесте био коначни циљ Тадићевог режима: да деца у нашим школама уче о „геј холокаусту”, а не о клању својих предака на територији тако наивне творевине каква је НДХ. Јер, тамо где су били логори за клање Срба, Јевреја и Рома (на Пагу, рецимо), мора да има и понеки светионик...

Дакле, од пара пореских обвезника Србије, Музеј града Београда је форсирао „геј холокауст”, а прећуткивао СРБОЦИД (израз Владимира Умељића). И сазнали смо за 160 „геј” жртава НДХ, а убеђују нас да је Срба, све у свему, страдало мање од сто хиљада...

ЕПИЛОГ

Борба против садашњег министра културе и његове екипе (а ја им, по ко зна који пут, препоручујем опрез, јер Друга Србија је овде и даље на власти, у култури и медијима сигурно), између осталог има за циљ да се склоне они који би, можда, могли да направе и неку изложбу о страдању Срба, а не само „гејева”. То се не сме дозволити: Београд треба да постане „геј престоница”, са споменицима свим жртвама „геј покрета” свих времена и

народа, град у коме ће Друга Србија коначно решити то „проклето србско питање” тако што ће коначно денацификовати, дезинфиковати, деизинсековати и дератизовати све Србе који нису „геј” и не припадају „Геј стрејт алијанси”.

Е, сад, наравно, Друга Србија је то наумила, али, пошто презиру народну епску поезију, заборавили су десетерачки стих „Ал’ не рече Туре: ако Бог да”... То јест, народну изреку: „Ничија није горела до зоре”, па неће, вала, ни онима који их, са оне стране океана, плаћају да буду тако храбри у борби против свега што је србски духовни идентитет.

„Жари, пали, удбински диздаре, / ред ће доћи и на твоју кулу”...

2011.

ПАРАДА У ГЛОБАЛНОМ СОДОМУ

ОВЕРТОНОВ ПРОЗОР И КАКО ГА РАЗБИТИ

Када би се неко појавио и рекао да је крајње време да озаконимо људождерство, 99% слушаца би кренуло у обрачун са заступником таквих идеја. Међутим, у Лондону, од 2012, постоји касапница која продаје животињско месо у виду људског – руке, ноге, трупови, главе... Бизарно, монструозно, скандалозно, рекли би таблоиди. Али, шта ако је то симулација стварности која ће ускоро доћи?

Јер, ствари се мењају.

„Незамисливо” постаје замисливо најпре у тзв. „научној заједници”. Прво се организују стручни скупови на којима се расправља о канибализму у Полинезији и другде – са религиозног, етнологског, психолошког аспекта. Антрополози нам кажу да о другачијим цивилизацијама не можемо судити из „расистичке перспективе белог човека”. Неки се баве историјом канибализма у екстремним условима (реферат: лик грофа Уголина из Дантеовог „Пакла”, кога је гроф Руђери изгладњавањем навео да једе месо својих мртвих синова и унука). Појављују се студије генетичара, који канибале одређују као „генетски предодређене” да буду то што јесу. Оно што је незамисливо постаје „радикално”, али схватљиво под одређеним („научним”) углом.

А онда „научна заједница” преименује појаву. То није канибализам, то није људождерство – то је антропофагија. И овај израз је преоштар, „осуђивачки”. Постоји бољи - „антропофилија” („љубав према људима”, кад се буквално

преведе с грчког). Преседани канибализма из историје појављују се у медијима „неутрално”, тек да се укаже да је и тако нешто могуће. Рецимо, код Грка и Римљана, менаде или баханткиње, у пратњи бога Диониса/ Баха, раскидале су одабране жртве и у заносу их прождирале (тако је страдао Орфеј који их је одбио). Леви либерали ће хришћане, који оштро нападају нову „агенду”, ошинути жестоко, и узвикнути: „Зар ви не кажете да у причешћу примате Тело и Крв Христа?”

Рат у култури се захуктава.

Трећа фаза: тема се нашироко разрађује. Медији почињу: „Наука је доказала да једење људског меса није увек штетно”; „Толеранција захтева да се проблему приступи с више аспеката”; „Хришћански екстремизам вековима спречавао научно истраживање проблема”; „Генетска предодређеност антропофилије”... Истовремено, спроводи се додатна медијска акција: с једне стране су „радикални канибали”, који тврде да је људождерство права поп култура и будућност андерграунд живота и уметности; с друге стране су они који траже да „људождери, педери и, рецимо, Цигани” буду побијени. Главни циљ медијских пропагандиста је да нормалне људе, који се противе детабузирању канибализма, али не заговарају никакво насиље ни према коме, сврстају међу екстремисте који траже да „антропофили” буду спаљени на ломачи.

Кад нормални људи буду проглашени за екстремисте, уљудни „антропофили”, који траже легитимизацију своје „генетске преодређености” (рођени су такви, а ко се може борити против биологије?) улазе у средиште медијске пажње. озбиљним научницима и заступницима традиционалног односа према исхрани се не дозвољава приступ медијима.

Четврта фаза: „антропофилија” је део поп-културе. Холивуд снима филмове о канибалима - уметницима епохе ренесансе,

који су трпели прогоне инквизиције, о паду авиона после кога су, иако у ужасној моралној дилеми, преживели родитељи децу морали да хране људским месом. Појавиће се и комедије... Рок звезде, попут Лејди Гаге, снимиће песму на задату тему (она већ и има такву песму „Поједи ме, душо”). А онда ће поп старови почети да се „аутују”: „Било ми је тешко да признам, али ја волим људско месо”... „На крају крајева, то је питање укуса”... „Имамо право на различитост”...

Покрет за права „антропофила” стално је у медијима, и почиње да води преговоре с политичарима. Судови „евроатлантске” цивилизације пресуђују у њихову корист, а Бела кућа тражи од свих земаља да признају још једно „људско право”. Ко хоће да буде део „цивилизованог света”, мора да се сложи са слободом у избору хране. Озакоњење се дешава: прво, рецимо, у „напредној” Холандији, а затим, редом...

То се тражи и од Србије. Ако хоће у ЕУ...

НЕМОГУЋЕ?

Наравно да је могуће. Тако је урађено са оним што се звало „педерастичја” и „содомија” и сматрано поремећајем сексуалног нагона. Прво се појавио Фројд, који је човека, „научно”, одредио као „полиморфно перверзно” биће. У Немачкој се затим појавио Магнус Хиршфилд, који је содомите назвао „хомосексуалцима” (од латинске речи „хомо”, која значи „човек”, и „сексус”, која значи „пол”). Онда је дошао Алфред Кинси, који је, тобож, утврдио да 10% популације чине људи „нестандардне полне оријентације”. Онда се, крајем шездесетих, у САД, истакао „покрет за геј права”, који је извршио притисак на Америчко друштво психијатара да хомосексуализам уклони са листе поремећаја полног нагона. Онда су у поп-културу ушли „гејеви”, и почели да парадирaju улицама. А онда су њихова права ушла

у законе „развијених земаља Запада”, све до „склапања бракова” и усвајања деце... А сада Џозеф Бајден, у име САД, каже да га не занимају религијске и културне разлике у земљама света, и да ће борба за ЛГБТ права постати планетарни задатак америчке администрације.

Тако делује метода тзв. „Овертоновог прозора”

ДЕФИНИЦИЈА

„Овертонов прозор” је политичка теорија која „прозором” назива границе идеја које друштво може да усвоји. Према Џозефу Овертону (1960 – 2003), животност било какве идеје не зависи од способности политичара који је заступа, него од тога да ли је јавност види у „прозору” друштвено прихватљивог понашања. Политичар се мора трудити да идеје „прозора” излаже у свом јавном наступу, да не би био проглашен за екстремисту. Тек кад се идеје промене у „излогу” јавног мњења, могуће их је политички користити. Ако се хоће друштвено наметање до јуче незамисливих идеја, оне, по Овертону, морају да прођу кроз пет фаза: оно што је незамисливо преводи се у област „радикалног”; одмах после тога постаје „прихватљиво”, затим му се пружа „разумевање”, онда је „популарно”, да би, на крају, било озакоњено.

То би се, у „Речнику војних и сродних термина” америчке војске, могло наћи под одредницом „менаџмент перцепције”.

КАКО РАЗБИЈАТИ „ОВЕРТОНОВ ПРОЗОР”?

Борба против детабуизација основних забрана на којима почива човечанство и легализације разних врста лудила и мора се водити упорно и доследно. У првој фази, кад детабуизацију врше „научници”, треба се ругати лажним „експертима” (да парафразирамо Честертона: „Ви сумњате у нашег експерта? –

Можда сумњам да је експерт, али не сумњам да је ВАШ”). У другој фази, кад се обавља пропагандна замена појмова, треба преводити кривотворитељске еуфемизме на „народни језик” („транспарентан” је „провидан”, „евроинтеграције” су „евроунијаћење”, „геј” је „педер”, итд). Треба показати и сву лаж „жваке” о преседанима (ко зна каквих преседана није било у историји човечанства?) У трећој фази, кад се јавност успављује причом да је признање неке девијације „рационално”, мора се ићи до краја у рационализацији: кад је, рецимо, у питању „ЛГБТ брак”, треба подсетити да је биолошка репродукција основа живота, и да је мушко – женски брак на том, најосновијем, биолошком нивоу једноставно незаменљив. На нивоу „попкултуризације”, морамо се служити сарказмом до крајњих граница могућности („брадата жена” на Евровизији просто изазива на такав поступак, зар не?) У петој фази, кад Вашингтонски политичари на окупираној територији крену у причу о озаконењу девијације, треба им стално постављати питања из личног живота: „А пушите ли ви марихунау?” „Да ли бисте своје дете дали на усвајање ЛГБТ пару?” „Јесте ли имали сексуалне односе с особама истог пола?”, итд.)

Тако треба радити, док сва окна лажи не попуцају.

АМЕРИЧКО СУТРА СРБИЈЕ

Америчка амбасадорка Мери Ворлик је, у једном београдском дневном листу за Видовдан 2011. дала слику наше евроатлантске будућности: „Рано ујутро, 28. јуна 1969. године, полиција је извршила рацију на мали геј клуб у Њујорку. /... / Људи у клубу пружили су отпор, а два дана немира и протеста који су уследили били су реакција потлачених људи и најаве савременог покрета за права сексуалних мањина”, чиме је, по Ворликовој, „почео дуги марш за савршенију заједницу”. Похваливши полицајце који су бранили параду њених миљеника у Београду 2010, она је истакла да се мора учинити много више за сигурност ЛБГТ особа у Србији. Као што рече г. Милорад Вучелић, у свом коментару „Амерички Видовдан” („Печат”, бр. 172), кад би Срби на Косову и Метохији постали педери (а и другде, што да не?) они би могли да рачунају на потпуну подршку САД.

Пошто смо осуђени на то да будемо једна од барака америчког глобалног концлогора, маскираног у Дизниленд, да видимо како изгледа у самој управи логорског комплекса.

Године 1990, у америчким и канадским основним школама деци је дељена сликовница „Ејшине маме”. Ејша се, наиме, враћа из школе и сазнаје да има „две маме”, јер је њена биолошка мајка „срећна лезбејка”. Нека деца јој кажу да је то погрешно, али Ејша им одговори: „Моје маме кажу да смо ми породица зато што живимо скупа и волимо се”. После расправе, деца се обраћају учитељу, који, на питање да ли је погрешно што Ејша има две маме, каже да није погрешно, ако су оне добре према њој и воле је. (Форма ове педагошке поруке недољиво подсећа на ону причу која је била у нашим читанкама – две ћака

расправљају у кога од њих гледа друг Тито са фотографије, а мудри учитељ разрешава дилему, рекавши: „Друг Тито гледа у све нас”.)

Национално образовно удружење САД је 2001, на својој годишњој конференцији у Сан Франциску, донело следеће препоруке наставницима: „Развој курикулума, инструктивног материјала и програма обликованих тако да изађу у сусрет потребама ЛБГТ ученика/... / Препознавање значаја ЛБГТ запослених као модела за поистовећивање/... / Ширење програма и информација који укључују допринос, наслеђе, историју и културу ЛБГТ људи”. С тим у вези је свакако и одлука јединственог школског дистрикта Сан Франциска да ђаке прваке упозна са програмом „Моја породица”, у коме је дата оваква дефиниција: „Хомосексуалци су људи истог пола који имају осећања једни према другима на романтичан начин”. Породица је дефинисана као „јединство две или више личности које могу, а не морају живети скупа, настојећи да изађу у сусрет узајамним потребама и делећи исте циљеве и интересе”. Калифорнијски Закон о спречавању насиља и школској безбедности дозвољава „просветарима” да деци причају о својој „сексуалној оријентацији” без писмене родитељске дозволе и вођења рачуна о погледу на свет ђачке породице. У школи Новатоу у Калифорнији ђаци су изучавали песму о дечаку који обува мамине ципеле и ужива у томе да буде девојчица.

А ево и једног упитника из школе у Фрејмингему, држава Масачусетс:

- „1. Шта мислиш, шта је узрок твојој хетеросексуалности?
2. Када си први пут одлучио да си хетеросексуалац?
3. Да ли је могуће да је хетеросексуалност само пролазна фаза твог живота?
4. Да ли си можда хетеросексуалац јер се прибојаваш свог

пола?

5. Ако никад ниси спавао с неким ко је твог пола, како знаш шта ти се више свиђа?

6. Ко ме си изложио своју хетеросексуалност? Како је реаговао?

7. Зашто су хетеросексуалци тако нападни, правећи спектакл од своје хетеросексуалности? Зашто не могу просто да буду то што јесу, него се нападно љубе, носе венчано прстење, итд.?"

Наравно, ништа без универзитетског образовања. Западни вашингтонски универзитет у Белингаму, с пролећа 2003, организовао је порно-фестивал, на коме је било забавних активности попут лова на кондоме и зидних новина о мастурбацији. А на Државном универзитету Пенсилваније 2002, на конференцији о „здрављу жена”, главни предавач је био Патрик Калифија – Рајс, „транссексуални бисексуалац”, аутор књиге „Јавни секс: култура радикалног секса”. Дотични је пропагатор „Северноамеричког мушко-дечачког савеза љубави” (енглеска скраћеница: NAMBLA), који се залаже за легализацију педофилије. Један од његових ставова гласи: „Они који воле дечаке и лезбејке које имају младе љубавнице су једини који пружају руку младим мушкарцима и женама да пређу тешки терен између уобичајеног друштва и геј заједнице”.

Такву нам је будућност, о Видовдану 2011, понудила Мери Ворлик. А ви поново гласајте за њене штићенике у Србији. И добићете нове, „gay friendly” школе, наравно. Да је будућност почела, види се по томе што је у Војводини Министарство просвете недавно позивало школе на пројекцију пропагандног филма „Парада” (стари љубитељ лове, Срђан Драгојевић, режирао, уз помоћ својих, Владињих и невладинињих другара), као и то да се у школама, под видом приче о ненасиљу, ђацима уваљује прича да је у Србији 10% хомосексуалаца (иако их је,

како показује једна анкета у Британији из 2011, негде око 4, 5%; и то у Британији, њиховом леглу, која, да би легализовала њихове „бракове”, сад из докумената избацује појмове отац и мајка).

Дакле, пазите за кога гласате: ко год каже да Европска Унија нема алтернативу, каже вам и да „геј бракови” и „геј усвајање деце” немају алтернативу. „Геј” значи „весео”; или, како би Срби рекли, „веселник”. Ко год жели „веселничку” Србију, нека хрли у ЕУ. А ко жели породичну Србију, алтернативу може и мора наћи.

2011.

ЕВРОПСКО СУТРА СРБИЈЕ

Приближавамо се ЕУтопији, у којој владају све могуће сексуалне слободе. На пример, ево вести из „Преса” (12. август 2007.): „Власници животиња у Данској отворено рекламирају услуге секса са животињама, напомињући потенцијалним муштеријама да их неће кривично гонити ни полиција, ни држава. Власници животиња иду чак тако далеко да тврде да животиње које имају у понуди имају дугогодишње искуство, те да и саме желе секс. Бордели овог карактера су изненађујуће добро посећени, а корисници оваквих услуга у Данску долазе из Немачке, Холандије, Шведске и Норвешке”.

А шта од од нашег, балкански скудоумног, човека може да начини право ЕУ политичара? Ево вести која нам то објашњава („Новости”, 25 април 2008): „Фабрис Лезијер (40), шеф кабинета француског министра културе Кристин Албанел, пронађен је мртав у стану директора интернационалног одељења првог програма француске телевизије Ф1, познатог продуцента и утицајног човека у француским филмским круговима, Патрика Бинеа (55). Лезијер је, највероватније, после хомосексуалних оргија умро од срчаног удара, који је, по свој прилици, проузроковала прекомерна доза токсичне мешавине у којој је било кокаина и дроге ДХБ, односно „дрого за силовање”, познате још по називу „течни екстази”. Ову дрогу, практично без укуса и мириса, користе они који желе да омаме своју жртву, најчешће да би је силовали. Лезијер је, уз ДХБ, конзумирао и алкохол, што се показало кобним. Када се ујутру пробудио Патрик Бине је сам позвао помоћ, а полиција га је одвела у притвор, као и трећег човека присутног те кобне вечери у његовом стану. На „партију” је, по свој прилици, било пет

мушкараца, међу којима и шеф огласне службе једног француског националног дневног листа, наставник и комерцијалиста. Бине је вече међу мушкарцима организовао на основу контаката преко Интернета. После подизања оптужнице „због кршења закона о наркотицима”, Бине је пуштен на слободу. Из окружења француске министарке културе поручили су да је Лезијер, иначе амерички држављанин, био „веома озбиљан, поуздан, увек на располагању, тачан и прецизан”. А ево и вести из миле нам ЕУ Немачке („Данке, Дојчланд”, рекли би домаћи пријатељи Иве Јосиповића, захвални за увиде у нову немачку педагошку стварност, чије је име педофилија): „Немачку, ових дана, тресе нови педофилски скандал. Овог пута, писци сценарија су ни више, али ни мање, него реномирани педагози, познати по свом реформском утицају на тамошњи наставни програм! Да прича буде црња, у питању је двојац, сада времешних декица, који су, иначе, један другом партнери у приватном животу, дакле хомосексуалци. Осведочени експерти за педагогију, један стар 84, други 73 године, нашли су се, после вишедеценијског ћутања, у жижи интересовања. Према писању дневника „Велт”, млађи, Геролд Бекер, пати од тешког емфизема плућа, здравље му је озбиљно угрожено, па је једва смогао снаге да пошаље отворено писмо у коме признаје да је током 16 година (од 1965. до 1985.) колико је водио елитну гимназију „Оденвалд” у покрајини Хесен сексуално насртао на ученике и тиме их повређивао. Детаље не наводи, додаје, међутим, да је пре 12 година, такође, јавно изразио спремност да разговара са жртвама, али је процес против њега обустављен. Прекиду истраге кумовао је његов животни сапутник, Хартмут фон Хентиг (84), икона немачке педагогије, својим одбранашким изјавама. Сумњајући сада најотвореније и на Хентига, понајвише, јер је Бекеров интимни

партнер, правосудни органи су покренули истрагу” („Новости”, 24., март 2010.) А има тога и међу ЕУ „хришћанима”: „Швеђанка Ева Бруне (55) је прва лезбијка која је постала бискуп. Мајка трогодишњег детета, именована је за бискупа Лутеранске цркве у Стокхолму. Свечаност постављења одржана је у катедрали у Упсали у присуству шведског краљевског пара. Иста црква одобрава склапање хомосексуалних бракова”, пишу „Новости” од 10. новембра 2009. Још кад се овоме дода мила нам и братска Црна Гора, која је већ на прагу НАТО интеграција! Здравко Цимбаљевић, извршни директор ЛБГТ форума „Прогрес”, и први јавно декларисани хомосексуалац Монтенегра, у интервјуу „Ревизији Д” (20. јул 2011.), поручује нам да, иако нема званичне статистике о броју хомосексуалаца било где у свету, на основу *gay*-НВО приче да их у свакој популацији има бар 12%, сматра да је четрдесет хиљада потомака Марка Миљанова у стању „веселништва” („*gay*”). О циљевима свог „Прогреса” вели: „Нама је једино важно да се ријеша питање системске дискриминације особа хомосексуалне оријентације, да се изједначимо у погледу уживања здравствене и социјалне заштите, третмана партнера пред различитим системским институцијама, уживања имовине, пензије, наслеђивања/... / У Подгорици је јако пуно *gay friendly* локала, али социјални живот ЛБГТ особа ће бити много квалитетнији и садржајнији кад се покрене одговарајућа културна продукција, развије сцена која тренутно не постоји, отвори клуб, дискотека и SPA центар”.

Ако сте евроскептици и окрећете леђа ка зиду, ништа вам неће помоћи. ЛБГТ Империја долази по вас, да вас преваспита. А онда ће прогрес кренути даље, па ћете гледати како се куја удаје за човека, а коза му постаје доживотни партнер с правом наслеђивања. А можда се озакони и некрофилија, са све позивањем на романтичарску књижевност о „мртвој драгој”,

приче Едгара Алана Поа или Гогоља.

Гледајући рашчовечење европског човека, који је окренуо леђа Богу а лице најнижем животињству економије и империјалне лакомости, Владика Николај је Европу назвао „Белом Демонијом.” Да ли вам је сад јасније зашто је то учинио?

2011.

ПОЉСКА У БОРБИ ЗА ПОРОДИЧНЕ ВРЕДНОСТИ

Пољска се, храбро и одлучно, борила против комунизма. Чим је комунизам пао, а „Солидарност” у Сенату освојила 99 од 100 места, пољски примас, кардинал Јузеф Глемп, састао се са председноиком Лехом Валенсом и почео да договара сарадњу Римокатоличке цркве са државом. Августа 1990. године специјални поткомитет Удружене комисије владе и бискупата објавио је враћање веронауке у државне школе, а септембра 1990. Сенат је израдио нацрт закона о забрани абортуса (осим кад је живот мајке у питању) и проследио га Сејму. (Закон је усвојен у јануару 1993. године.) У децембру 1992. Сејм је донео закон по коме радио и телевизија морају да поштују „хришћанске вредности”, о чему је одлучивао осмочлани савет, сачињен од представника државе и Римокатоличке цркве.

Године 1997, 2. априла, усвојен је нови пољски Устав, чија преамбула почиње формулом „У име Бога” и позива се на хришћанско наслеђе пољске нације, док се, чланом 25, однос Цркве и Државе дефинише као „сарадња за добробит човечанства и опште добро.”

Католичка црква управља Католичким универзитетом у Лублину, Универзитетом кардинала Стефана Вишинског у Варшави, а 2002. под њеном управом је било 277 основних и

средњих школа. Огроман број хуманитарних организација Католичке цркве (попут „Организације католичке младежи”, са преко 20 хиљада чланова) такође су нашле подршку државе. Активности су имале најшири спектар: од јавних кухиња, преко рада у болницама и сиротиштима, до помоћи деци из породица алкохоличара и лечења људи са хомосексуалним склоностима. Католички дневник „Недеља” (250 000 тираж) залагао се за права радника и против масовних отпуштања.

Када је Каролина Брегула, с подршком Шведске у мају 2003. године покренула билборд кампању приказивања хомосексуалних парова као нормалних парова, грађани Варшаве су покренули одлучне иницијативе, и билборди су скинути или префарбани. Те исте године, сенатор Марија Шишковска покренула је акцију за закон о правима хомосексуалаца. Римокатоличка црква је на кућне адресе почела да шаље писма у којима је истицала да је давање хомосексуалцима истих права противно учењу католичке вере. Огласила се и ватиканска Конгрегација за доктрину вере (на чијем је челу био папа Рацингер), тврдећи да је хомосексуалност противна природном закону. Сви политичари католици су истакли да им је морална дужност да се супротставе предлогу таквих закона.

Лига пољских породица тражила је 2004. закон који хомосексуалце спречава да раде у настави, а омладина Лиге се и физички супроставила геј парадама у Кракову и другде. Политичари су се одлучно изјашњавали, почев од Леха Валенсе (у јулу 2000.): „Моје уверење је да је тим људима потребна помоћ лекара. Шта би било кад би сви људи били такви - не бисмо имали потомке!”

Још 1990. године, Министарство здравља Пољске укинуло је финансирање контрацепције, а, као што смо видели, 1993, донет је закон који забрањује абортус осим ако: трудноћа угрожава

живот мајке; ако је абортус плод силовања или инцеста; кад се пренаталним тестирањем утврди да је фетус непоправљиво оштећен; током спасавања живота мајке у хитним случајевима.

Што се односа према Европској унији тиче, и ту су ставови Пољске били јасни. Римокатоличка црква је начелно била за улазак Пољске у ЕУ, али ПОД ОДРЕЂЕНИМ УСЛОВИМА. Пољски бискупат је, у март 2002, издао документ у коме се истиче да „Црква гледа на ЕУ као на заједницу духа”, а у априлу те године ЕУ министарка Данута Хибнер састала се с представницима католичких медија Пољске да би их уверила да ЕУ неће утицати на одлуке својих чланица у областима морала (попут абортуса и еутаназије). Кардинал Глемп и председник Квашњевски тражили су да се у Уставу ЕУ помену хришћанске вредности. Позивајући се на примере Ирске и Малте, Римокатоличка црква и национално оријентисани политичари тражили су да ЕУ не врши притисак на Пољску кад су хришћанске вредности уграђене у њене законе у питању. Пољска влада је, у јануару 2003, званично тражила од Брисела уверавања да „ниједан споразум или анекс том споразуму неће спречити пољску владу да уређује морална питања и она која се односе на заштиту људског живота”.

Године 2001, пољска Влада оснива Тим за психоманипулативне групе, за праћење рада тоталитарних и деструктивних секти.

Најновији доказ ревности Пољске била је њихова борба против концерта Лујзе Чиконе у Варшави, 15. августа 2009, на дан римокатоличког Успења Богородице, када Пољаци славе Мајку Божју Ченстоховску, називајући је својом краљицом. Билборди Чиконеове садржали су рекламе попут „У овој земљи нема места за две краљице”. Лех Валенса је њене провокације назвао сатанизмом, а низ организација и појединаца оштро се

одупро богоњуљењу тог концерта.

Џони Штулић је, својевремено, певао „Пољска у мом срцу”. Пољска је, и даље, у срцу свих оних који се боре за породичне вредности.

2010.

УДРИ ПО РУСИЈИ!

Године 2009, половином марта, председник САД је потписао (необавезујућу, додуше) резолуцију Уједињених нација којом се, у целом свету, тражи декриминализација хомосексуализма. Декларацију су, децембра 2008, а поводом шездесетогодишњице повеље УН о правима човека, иницирале Француска и Холандија, а прихватило ју је 66 земаља. Декларацију нису потписале Русија, Белорусија, Кина, Турска и Ватикан, а против ње је устало 60 земаља, на челу са Сиријом (биле су то углавном афричке и арапске земље). Оне су предложиле алтернативну декларацију, а сиријски представник је објаснио суштину исте: „Треба уважавати законе сваке земље понаособ/... / Закони о хомосексуализму морају бити прерогативи сваке од државачланица. Усвајање ове декларације могло би довести до легитимизације других непочинстава, попут педофилије”. (Питам се, питам: да ли им Асад у Сирији смета и због „антигејства”?) Тако је било у Уједињеним нацијама, које су наставиле путем Европског парламента; исти је, својом декларацијом од 18. јануара 2006, хомофобију дефинисао овако: „Ирационални страх и одбојност према хомосексуалности, лезбејкама, гејевима, бисесексуалцима и трансгендерним људима, заснован на предубеђењима, слично расизму, ксенофобији, антисемитизму и сексизму”.

Руски „веселници” („gay”), уз снажну подршку својих спонзора са Запада, одмах су кренули са захтевима да им се у Москви одобри „свесловенска геј парада” (ваљда као изругивање идејама словенофила). У Москви, Вороњежу, Краснодару, Омску, Петрозаводску, Ростову на Дону, Самари, Тјумењу, Чељабинску и Хабаровску организована је „Недеља против хомофобије у Русији”. Пропагатори „веселништва” су организовали семинаре, кино-пројекције, тренинге за толеранцију, радионице. Ево како је изгледао „тренинг за толеранцију” у једној од школа Санкт Петербурга. Максим, активиста петроградског „антифа” покрета, испричао је „Руском репортеру” да је с ђацима имао радионицу с темом: „Шта је боље бити – геј или фашиста?” На почетку, цело одељење је било на страни „фашиста”; после дискусије, 14-оро њих прешли су на „геј” страну. Углавном, Максим сматра да је нетолеранција у Русији и даље велика – увек пола одељења више воле да буду „фашисти” него „веселници”. У Рјазанској области, где постоји локални закон о забрани пропаганде хомосексуализма малолетницима, грађани Содома маскирани у грађане Космополиса организовали су, у близини градских школа и дечје библиотеке, своје параде, носећи пароле „Хомосексуалност – то је сасвим нормално” и „Поносан сам што сам хомосексуалац. Питај ме о томе!” Двојица учесника су били кажњени са по 1500 рубаља сваки, и одмах су решили да туже Русију Европском суду за људска права у Стразбуру. (То су, пре њих, урадили московски содомити-космополити, јер им је градоначелник Лушков 155 пута одбио захтев за парадирање!)

Руски академик Кон, жестоки заговорник права на „гејлучење” (кованица слична турцизму „шенлучење”), тих дана је изјавио: „Однос према хомосексуализму је идеални лакмус-папир за проверавање демократизма и толеранције”.

За све то време, Руска Црква остаје на предањским позицијама. Када је, у децембру 2009, Москву посетио генерални секретар Савета Европе, патријарх московски и све Русије Кирил му је, у храму Христа Спаситеља, рекао: „Ми прихватамо свачију слободу избора човековог, па и у области сексуалне оријентације. То је његова лична ствар. Али признавање те чињенице нипошто не мења наш став о самој суштини те појаве. Религиозне традиције свих народа сведоче да је хомосексуализам грех, као и губитак моралног оријентира личности”.

Борба се наставља. Не дају се евроатлантисти тако лако. Свет ће бити Содом, или га неће бити. Секретар Савета Европе, Т. Јагланд, у свом мајском саопштењу ове, 2011, најавио је да ће у јуну комесар Савета Европе за људска права Томас Хамарберг поднети извештај на тему „Дискриминација на основу сексуалне оријентације и родног идентитета у Европи”, на основу кога ће, до краја 2011, Савет Европе донети програм помоћи европским земљама под насловом „Борба против дискриминације на основу сексуалне оријентације и родног идентитета”. Руска Црква није остала равнодушна: њеном представништву у Стразбуру стигао је документ „О праву на критичку оцену хомосексуалности и о законским ограничењима за наметање хомосексуалности”, који су припремили доктори правних наука, М. Н. Кузњецов, И. В. Понкин и Н. А. Михаљева. У њему, између осталог, пише: „Захтеви које су међународне организације упутиле Руској Федерацији за давање хомосексуалцима и њиховим удружењима посебних, привилегованих режима права, дајући им тиме привилегије, као и захтев за гоњење лица због исказане критике на рачун хомосексуалности, као и према питању организовања јавних „геј-парада” од стране хомосексуалаца, у супротности су са

општеприхваћеним начелима и нормама међународног права и међународним актима о људским правима, и у сукобу су с „јавним поретком” (ordre public) Руске Федерације. Руска Федерација има суверено право да самостално и независно, у складу са својим законодавством, одређује мере, начине и границе заштите јавног морала, ослањајући се на сопствено, самостално формирано тумачење значења и садржаја моралних вредности, које су везане за националну културу, и подлежу чувању, заштити и подршци од стране државе”.

Борба се наставља. Наде има, док год је Русија независна држава.

2011.

ЕВРОПА И ОДУЗИМАЊЕ ДЕЦЕ

У европској земљи Финској 2010. живљаху срећно Финац Вели-Пек Рантал и његова жена, Русиња Инге. Градић им се звао Турку, и ималу су сина Роберта. Једном приликом, дечак у школи, у некој дечјој свађи, рече да би га мајка могла одвести у Русију. И срећна породица је, да парафразирамо Толстоја, престала да личи на остале срећне породице, и постала несрећна на свој начин. Наиме, социјални радници су брачном пару Рантал узели сина и сместили га у прихватилиште. Прво су га одвојили на тридесет, а затим на шездесет дана. Мајци су забранили да виђа дете, а оцу дозволили. Али, отац је радник, грађевинац, често ради у другим градовима, и не може сваки дан да посећује сина. Дете пати за мајком и деветнаесто-годишњом сестром. Почео је да муца. Отац немоћно шири руке: „Сваки дан одлазим очајан из прихватилишта. Дете хистерисхе, хвата се за мене, а службеници ми га отимају, као фашисти. А ја

ништа не могу да урадим”... Кад помену смо фашисте, председник Антифашистичког комитета Финске, доцент Хелсиншког универзитета, Јохан Бекман, покушава да објасни шта се десило: „Код нас влада прилично антируска атмосфера у друштву, и зато је типично за многе наше школе да децу, повезану с Русијом, вређају, задиркују. Очито је увређени дечак узвикнуо да ће га мајка одвести баки у Русију, где га нико неће дирати”... И социјални радници, због тога, отимају дете од родитеља. Бекман каже да родитељи не могу ни да туже социјалне раднике, јер је дете одузето без икаквог судског решења, а сам процес би потрајао две до три године; при чему социјални радници оптужују мајку, јер су на леђима детета нашли малу модрицу (зла Русиња је злостављала свог сина, зар не?) Несрећна мајка прича: „Били смо спремни да направимо компромис са социјалним радницима. Али, молили смо их да му не дирају уобичајени режим – да га воде у школу, где једном седмично учи руски језик и основе православља, као и на хокејску секцију – јер Роберт већ професионално игра хокеј, као голман. Много га нестрпљиво чекају јер због решења органа тим пропушта мечеве и тренинге.” Наравно, социјални радници, налик на оне Хитлерове из установа над чијим вратима је писало да „рад ослобађа”, нису пристали ни на какве компромисе с родитељима.

Дете су овим социјалним трудбеницима предали његови наставници, који су чули да Роберт прети својим вршњацима одласком у Русију. Социјални радници су га покупили одмах из школе, не дозволивши му да од куће узме омиљене ствари и играчке. Мада дечак има двојно држављанство, руско и финско, и мада је његова мајка тврдила да нема намеру да га води у бакин град, Санкт Петербург, где је од рођења био само једном, Роберт је остао у прихватилишту.

А 6. марта 2011, четрнаестогодишњег Роберта је један други дечак, у току шетње, у главу погодио комадом леда. Уместо да насилник буде кажњен, Роберту су забранили да излази из собе. Породица Рантал тражила је да јој полиција ослободи дете из канци хуманиста, тврдећи да му у прихватилишту без икаквог разлога дају лекове - антидепресиве. Очајни отац је изјавио да је спреман да тражи азил у Русији, само да би био са својим сином.

А ево како је своје искуство из Аустралије описала Рускиња Дијана Нихматуљина, сликарка и мајка троје деце (два дечака и девојчице). Она је, наиме, купила елементе за нову кухињу, које није стигла да угради, па их је сместила на велику веранду свог стана, где је, између осталог, и сликала. Једном је дошао радник из фирме која поставља сателитске антене. Рекао је да се антена не може поставити, јер кров није одговарајући, и отишао – право у полицију. Пријавио је Дијану да кува на веранди, где има мува. Одмах су у њен стан упали полицајац и полицајка, који су је оптужили да спрема деци храну у нехигијенским условима. Нихматуљина је покушала да их увери да се они од мува штите мрежицом, али није вредело. Онда их је она подсетила да Аборицини живе у жбуњу, хранећи себе и децу гусеницама и змијама, али то није помогло: полицајци су запретили да ће, ако хитно не почне да спрема храну у стану, обавестити службу за заштиту деце, која ће јој синове и кћи одузети и дати је другим родитељима. Нихматуљина извештава своје земљаке: „На Интернету сам нашла да су у Аустралији огромни проблеми због тога, и да родитељи стално праве протесте. Децу одузету због ситница упропашћују. Један дечак, Лука, погинуо је кривицом нових „родитеља”, а над једном девојчицом су, у новој породици, обавили групно силовање/... / Сада често пишу о томе како се Америка, а с њом и Аустралија, претварају у полицијске

државе. Није ни чудо ако полицајац, као нациста, у твом стану може да ти наређује где ћеш да куваш”.

Дакле, то тако изгледа ТАМО. А биће и овде, ако се не супротставимо. Почетком августа 2011, сазнали смо за случај Јулије Илић, рођене у Шапцу. Тридесетједногодишња Српкиња била је удата за Словенца Рока Миленковића. Добили су троје деце. Муж ју је напустио и отишао у САД. Да би могла да издржава децу, Јулија је, са овлашћењем Републике Словеније, двоје старије деце поверила на чување тетке Славици Илић, која живи у Шапцу. Са деветогодишњом бебом у наручју, отишла је у Уједињене Арапске Емирате, и добила посао туристичког водича. А онда су свекар и свекрва покренули процес и добили старатељство над њеном децом; власти Словеније су запретиле да ће јој и бебу узети ако се одлуци словеначког суда не повинује. Сервилна власт Србије, чије држављанство Јулија такође има, одмах је одузела пасоше деци, а Општински суд у Шапцу је позвао тетку Славицу на саслушање. Уколико српски суд поступи по захтеву словеначког министарства, деца ће бити одузета мајци и дата Центру за социјални рад у Словенији. Пре но што их предају деди и баби по оцу, могли би да их држе у „сигурној кући”, што несрећну Јулију доводи до очајања – гајила их, неговала, па сад да их баце у вртлог стреса.

У филму „Ђавољи адвокат” (сећате се, ђавола игра Ал Паћино), кнез пакла се налази на челу моћне адвокатске корпорације, и најављује да ће свет освојити помоћу армије правника, који ће свуда увести његове законе. А у пророчкој песми Владике Николаја, „Небеска Литургија”, овај српски светац пророкује свом народу да ће, ако настави путем у западну „Белу Демонију”, на власти добити људе „којих би се марва застидела, / и вепрови дивљи посрамили”. Кад такви дођу на власт, Србин неће смети „децу своју својом звати, / ни слободно

мислит, ни дисати”. На шта вам наше доба личи?

2011.

„МАЈКЕ ЛЕЗБЕЈКЕ” ХОЋЕ ДА УШТРОЈЕ ДЕЧАКА /
КО НЕ ВЕРУЈЕ, НЕКА ЧИТА НА ЕНГЛЕСКОМ

Паулина Морено и Дебра Лобел, две лезбејке које су у „браку” у америчкој држави Калифорнији, поднеле су захтев да се њихов 11-годишњи усвојени син кастрира и прође кроз операцију промене пола. Дечак, који је наводно изразио жељу да буде девојчица, већ пролази кроз хормонску терапију која му онемогућава да прође пубертет као дечак, започету кад је имао осам година. Сада су њих две поднеле захтев да се изврши уклањање мушких полних органа, да би он постао „она” (тј трансвестит)...

The little boy who started a sex change aged eight because he (and his lesbian parents) knew he always wanted to be a girl

The lesbian parents of an 11-year-old boy who is undergoing the process of becoming a girl last night defended the decision, claiming it was better for a child to have a sex change when young.

Thomas Lobel, who now calls himself Tammy, is undergoing controversial hormone blocking treatment in Berkeley, California to stop him going through puberty as a boy. But Pauline Moreno and Debra Lobel warn that children with gender identity disorder forced to postpone transitioning could face a higher risk of suicide.

The mothers say that one of the first things Thomas told them when he learned sign language aged three - because of a speech impediment - was, 'I am a girl'. At age seven, after threatening genital mutilation on himself, psychiatrists diagnosed Thomas with gender identity disorder. By the age of eight, he began transitioning.

This summer, he started taking hormone-blocking drugs, which will stop him from experiencing puberty.

Извор: Dailymail. co. uk

ГЕ(Ј)ОПОЛИТИКА СЕКСУАЛНА РЕВОЛУЦИЈА И ОТПОРИ

Године 2009, половином марта, председник САД, Барак Обама, је потписао (необавезујућу, додуше) резолуцију Уједињених нација којом се, у целом свету, тражи декриминализација хомосексуализма.

Тренутно се у свету води широка кампања легализације хомосексуалних „бракова” – од САД, преко Уругваја, Велике Британије и Новог Зеланда, до Француске. Немачка, у званична документа обећава да уведе и трећи пол – „неопредељени”. Али, многе државе не пристају на либерализацију у овој области.

СТАЊЕ У СВЕТУ: „АНТИГЕЈ” ЗАКОНИ

У 76 држава света, чланица Уједињених нација, хомосексуални односи се кажњавају. Тако је нарочито у Африци. У Камеруну, преступник може бити кажњен новчано или до пет година затвора. У Уганди су најстрожи закони против хомосексуалних односа – на робију се иде од 14 година до доживотног рока. У априлу 2009. закон сличног садржаја (казна до три године) донео је Бурунди. У Кенији се добија до десет година принудних радова, а најмањи рок робије у Танзанији је двадесет година. У Ирану је казна за јавно љубљење особа истога пола је шездесет удараца бичем, а модификовани кривични законик Ирана (измене вршене маја 2013) кажњава хомосексуалну полну идентификацију са 31 до 74 удараца бичем. Махмуд Ахмадинежад је својевремено устврдио да

ЛГБТ-оваца нема у Ирану, а кад је један новинар из Техерана такве ипак нашао и урадио с њима интервју, добио је бичем и осуђен је на четири године затвора. У Катару, казна је до седам година затвора, а по шеријатском праву (које се примењује само на муслимане), може бити и смртна. И Саудијска Арабија не спада у државе у којима је бити ЛГБТ ствар престижа. И Јамајка има закон који криминализује хомосексуализам...

Дакле, свет је оштро поларизован: од држава у којима ЛГБТ лоби влада до држава у којима људи „нестандардног опредељења” робијају или бивају бичевани. Русија и друге земље из њене духовне орбите решиле су да крену средњим путем.

СЕКСУАЛНА КОНТРАРЕВОЛУЦИЈА

Почетак октобра 2012. године у слободној будућности света могао да буде проглашен за доба устанка словенских православних народа у одбрану своје цивилизације. Наиме, у том периоду Врховна Рада Украјине донела је закон о забрани пропаганде хомосексуализма малолетницима (и то двотрећинском већином), док је Врховни суд Русије потврдио локално закондавство Санктпетербуршке области које такође забрањује пропаганду ове противпородичне идеологије малолетним лицима. У Београду не само да није одржана идеолошка маскарада звана „парада поноса”, него се устало и против богохулне изложбе извесне Швеђанке Олсенове, која је настојала да, под видом уметности, доведе Христа и Пресвету Богородицу у везу са оним што хришћани сматрају великим грехом, за који се треба кајати, а не њиме поносити. Изложбу је бранило 2000 полицајаца (од којих је бар 1200 по Резолуцији 1244 требало да буде на Косову и Метохији), али је, после снажног притиска јавности на челу са врхом СПЦ, чак и

премијер Владе Србије и министар полиције, Ивица Дачић, рекао да је изложба недопустиво вређање осећања православних хришћана, па је иста уклоњена.

И 2013. била је година борбе: Француска је изменила дефиницију брака као заједнице супротних полова, и уследиле су милионске демонстрације Француза који су устали у одбрану породичних вредности. Тоталитарна власт левих либерала наредила је хапшење и привођење грађана који су носили мајице са цртежом оца, мајке, сина и ћерке. Врховни суд САД стао је на страну ЛГБТ трансформације друштва.

Русија је, насупротив Француској, донела закон о забрани пропаганде хомосексуализма малолетницима. Ту, између осталог, стоји: „Пропаганда нетрадиционалних сексуалних односа међу малолетницима, огледа се у ширењу информације усмерене на формирање, код малолетника, нетрадиционалних сексуалних становишта, привлачности нетрадиционалних сексуалних односа, искривљених представа о друштвеној једнакости традиционалних и нетрадиционалних сексуалних односа, или наметање информације о нетрадиционалним сексуалним односима, која изазива интерес према таквим односима; ако ови поступци не садрже елементе кривичног дела, повлачи за собом изрицање административне казне за физичка лица у висини од четири до пет хиљада рубаља; на службена – одговорна лица – од четрдесет до педесет хиљада рубаља; за правна лица – од осамсто хиљада до милион рубаља или административну забрану делатности на рок до деведесет дана.”

У хришћанској Јерменији, очито под утицајем Русије, Министарство унутрашњих послова је Скупштини упутило предлог закона о забрани пропаганде хомосексуализма. Казна за ту пропаганду у медијима била би, за грађане, од 100 до 150

минималних зарада, а за правна лица од 250 до 300 минималних зарада.

Очито, на Истоку је почела борба за нови приступ појму људских права.

ПОСТМОДЕРНИ ЗАПАД ПРОТИВ РУСИЈЕ

Када је Русија усвојила нови закон о забрани пропаганде хомосексуализма МАЛОЛЕТНИЦИМА, на њу су се, са свих страна, обрушили потомци оних који су хомосексуалце у прошлости спаљивали на ломачама. Барак Обама је осудио такав закон. Енглески „Дејли Мејл” је писао да је чак и Хитлер, за разлику од Путина, био спреман да за време Олимпијаде 1936, обустави примену „антигеј закона”, новинар „Тајмса” Ричард Морисон је тврдио да су руски хомосексуалци (наводио је, наравно, њихова имена без икаквих доказа), од Чајковског до Гогоља, дали „велике доприносе култури”.

Земље европског севера, ЛГБТофилне до бола, такође нападају Русију. Премијер Шведске, Фредерик Рајнфелт, изразио је своју забринутост поводом руског закона, који смета људима да живе у складу са својом „сексуалном оријентацијом”. Министарка културе Данске, Маријана Јенвелд, тражила је од Међународног олимпијског комитета да преиспита свој однос према Русији. Дански принц Фредерик је устврдио да је нови руски закон „нарушавање олимпијске повеље”. Спортисти ових земаља предложили су мере солидарности с ЛГБТ „жртвама”: од бојења ноктију бојама дуге до бојкота Олимпијских игара.

С друге стране океана, из САД, конзервативни политичари, попут Патрика Бјукенена, непосредно су подржали нову политику Русије у области заштите традиционалног морала.

Једном речју, у свету се распламсава рат у култури који је, као и увек, пројава велике кризе цивилизације. Где ће се, у том

рату, наћи Србија, остаје да се види. „Најнапреднији”, „најжући”, полунезависни део наше земље, познат по негативном природном прираштају, Војводина, већ је увео „експериментални” секс-просвет у десет средњих школа. У уџбенику за ђаке подвргнуте експерименту пише да је хомосексуализам сасвим „нормална” појава. Хоћемо ли пристати на ово, шекспировски речено, систематско лудило, или ћемо кренути путем одбране породичних вредности? Од тога зависи наша будућност!

2014.

СОДОМИЗАЦИЈА СРБИЈЕ

ХРОНОЛОГИЈА ЛГБТ МАРША

Баш зато што огроман проценат грађана Србије јесте против геј параде, парада мора да буде одржана; баш зато што у Уставу ове земље пише да скупови који вређају јавни морал могу бити отказани – а јавни морал је морални став већине грађана ове земље, зар не? – треба дати на вољу ЛГБТ (Легализовано Гажење Брачне Традиције) бизнисменима (које није брига за хомосексуалце и њихове проблеме, него за своју афирмацију и свој џеп) и њиховом походу. Баш зато, знајући за САД-ЕУ притиске, 2. октобра 2012. Невена Петрушић, повереница за равноправност – она што је састављала приручнике политички коректног новоговора и стављала фластер на уста професору др Милану Брдару – тврди да је уверена да ће Влада дозволити високоризични скуп какав је парада. Упркос свему, потписник ових редова верује да ће Влада Србије одолети и да неће подлећи понижавајућим притисцима (текст је писан пре објаве Владе о забрани параде – прим. В. Д.). Чак и ако имате сумње у вредности Небеске Србије, чак и ако сматрате да се морал не може мазати на хлеб, нити се од части кува ручак, размишљајте, господо из Владе, као прагматични политичари. То јест, Србија улази у још један, ко зна који по реду, тежак и турбулентан период, у коме се може очекивати свашта: од заоштравања ситуације на Косову и Метохији до отварања нових кризних жаришта. Уз све то, дошао је и велики скок цена свега, од хране до комуналија, који нас опет баца на ивицу беде. Зато ниједан прагматични политичар, без обзира на спољне притиске, не би требало да пристаје да Београд и Србију излаже непотребним ризицима, каква је антихришћанско-кловновска „парада

поноса”.

Наш народ много трпи, али, не заборавимо, трпила му најчешће пуцају кад крене насртај на његово најдубље етичко осећање. „Почетак буне против дахија”, упозорава нас видовити слепац Филип Вишњић, збио се кад су Турци почели да свакодневно крше завет који им је дао цар Мурат, а који се тицао раје: „Не дирајте у њихове цркве, / ни у закон, нити у поштење”. Србија је са Бечом ушла у рат 1914. због понижавања маскираног у ултиматум. А и наш несрећни 27. март 1941. не би био могућ да Срби нису устали против Швабе, а у име старог савезништва са Енглезима и Французима, савезништва из претходног рата (макар да сад знамо да нам је Черчил био већи непријатељ од Хитлера). То не значи да смо ми некакви праведници и безгрешници – напротив! Али постоји оно што Матија Бећковић зове најдоњи камен и на шта се ни по коју цену не сме ударати.

Још јасније: усред овог хаоса и збрке, кад цене лудују, а људи падају у очај, скоро као 1993, када нас је прождирала хиперинфлација, допуштати, ако си власт, геј параду у Београду значи пуцати себи не у ногу, него у слепоочницу. Владајућа коалиција је, упркос томе што потписник ових редова дотичнима не даје никакав „карт бланш”, ипак различита од власти „Броза у покушају” Тадића, који би, да је задржао место председника Србије, уочи геј параде хапсио и затварао људе само због вербалног противљења ЛГБТ насиљу. У Србији се сада, док се тадићевштина развејава као прах на ветру, ипак лакше и слободније дише. Зато још једном: не подлежите спољним притисцима, који ће брзо проћи (а наступају нови, још тежи, наравно). Лонац, као што знате, кључа изнутра, а пара је врела и опекотине могу да буду болне. А сад мало аналитике. Тек да се зна да постоје и озбиљнији аргументи против ЛГБТ

егзибиционизма него што су они изнети у уводу.

ПЕТООКТОБАРСКИ ПРЕВРАТ И САЈТ КВИРИЈА ЦЕНТРА

Чим је у Србији изведен петооктобарски преврат 2000. године, почела је и снажна пропаганда идеологије хомосексуализма (која је, као и свака идеологија, дводимензионална, и стварност угурава у Прокрустову постељу мита). Већ у јуну 2001. покушана је организација геј параде, која је после озбиљних инцидената неславно окончана, а министар културе Бранислав Лечић (2001-2004) решио је да издваја новац за помоћ пропагаторима ове идеологије, то јест сајта тзв. Квирија центра. Министар културе Драган Којадиновић (2004-2007) је престао то да чини, али је наставио министар Воја Брајовић (2007-2008). „Тихи” је, сасвим у складу са својим ЕУ оријентирима, одбио да подржи акцију НВО Двери српске за представљање програма борбе за повећање наталитета и за културу живота против културе смрти. Брајовићево министарство је забранило представљање спотова циклуса „Култура живота” НВО Двери српске, које је било заказано 15. септембра 2007. у Народном позоришту (снимање спотова је подржао претходни министар Драган Којадиновић). Крајем 2007. сазнало се да је Министарство културе финансирало у оквиру помоћи програмима који доприносе „правовременом и објективном информисању и медијском плурализму” сајт геј организације Квирија центар са 256. 500 динара (ондашње вредности, не ове садашње, наравно). На сајту су се могли наћи „едукативни” текстови типа „Историја аналног односа” или „Пушите као порно звезда”, са темама каква је „како орално обрадити уд партнера”. Сајт је помагао и лакше налажење хомосексуалног партнера рубрикама „Чаг” и „Огласи”(1).

Што се тиче односа Квирије према Србији и њеном

становништву, ево неколико цитата са сајта: „Ксенофобија, сексизам, хомофобија, расизам, антисемитизам, па чак и отворени фашизам, постали су свакодневица у Србији. Сваки покушај осуде и сузбијања ових појава наилази на велики отпор код већине становништва”(2).

На том сајту је 2008. године поводом сецесије самопроглашене „државе Косово” објављен текст „Избор за ново срце Србије”, у коме су, као „ново срце Србије”, понуђени Војводина, Рашка област, Тимочка крајина и друге „регије”, а организатори овог изругивања су написали: „Не смемо дозволити да Србија нема срце, зато вас позивамо да у што већем броју учествујете у овом гласању”(3).

ГОДИНА 2008.

Пошто се у Србији, чим је на власт дошла коалиција За европску Србију, непрестано причало о „европским стандардима”, Предраг Аздејковић, један од делатника Квирија центра, упутио је Министарству за људска и мањинска права захтев да се лекције о хомосексуализму као животном стилу уврсте у средњошколске уџбенике.

У свему су га подржавали само Чедомир Јовановић и његов ЛДП, док су, по њему, остали политичари Србије били „хомофобични”. Пошто је министар за људска и мањинска права Светозар Чиплић најавио антидискриминациони закон, који ће штитити не само етничке него и остале мањине, Аздејковић је у интервјуу датом „Стандарду” 15. августа 2008. најавио да се нада да ће србски уџбеници бити као холандски, у којима су „породице представљене сликама два мушкарца или две жене са њиховом децом различите боје коже”. Аздејковић је био уверен да ће ЛГБТ особе моћи да иду по школама и пропагирају („објашњавају”) свој life style.

ГОДИНА 2009.

Министар Светозар Чиплић био је спреман да јавно увреди све оне који су против пропаганде идеологије хомосексуализма. Наиме, он је у септембру 2009. године рекао: „У једној држави, а поготово у Србији, која је још и транзициона држава, с отежавајућом околношћу економске кризе увек можете очекивати да два пола која увек постоје у једној држави буду подељена. Тај део конзервативног дела становништва напросто желимо да привучемо оном цивилизованом и толерантном делу”(4). Тиме је већинској Србији, која је увек била, јесте и биће против пропагирања антипородичне геј идеологије, јасно ставио до знања да је сматра нецивилизованом и нетолерантном. Министар је том приликом изједначио толеранцију са једноумљем, јер је, по њему, прихватање хомосексуалне идеологије и ЛГБТ „погледа на свет” једини начин да се буде толерантан. Такође Чиплић је тврдио да геј парада представља „промоцију слободе”(5), која је у то време другима била ускраћивана. Наиме, полиција је те 2009, забранила скуп СНП 1389, који је требало да се одржи под називом „Апсолутно ненасилна свенародна српска журка сексуално недевијантних” и да се заврши пола сата пре најављиване геј параде. Те 2009. године на блогу чије је име било „Београдска поворка поноса 2009”, који је носио званични знак Организационог одбора параде, најављено је да ће на почетку скупа бити извршено „церемонијално паљење државне заставе Републике Србије у знак протеста против упорне институционалне дискриминације ЛГБТ особа у Србији. Овај протестни гест, који је потпуно легитиман облик исказивања незадовољства у једном демократском друштву, има за циљ да привуче пажњу српске и светске јавности на упорну дискриминацију Републике Србије

над ЛБГТ популацијом у овој земљи”(6).

С обзиром да су се међу организацијама које су званично подржале геј параду 2009. налазили и анархо-синдикалисти, познати по паљењу државних симбола, нико није веровао званичним организаторима кад су рекли да неће палити заставу. То је још више подгрејало страсти.

Полиција је обавестила грађане да су навијачи ПАОК-а и Олимпијакоса из Грчке најавили да ће доћи да подрже домаће навијаче у обрачуну с парадом, да ће им се придружити и навијачи из Софије и Републике Српске, као и да се ђаци по школама организују да крену против параде, при чему се дознало да су масовно куповане праћке за гађање парадера.

Бивши коминистар полиције Божо Прелевић тим поводом је изјавио: „Полиција и држава не треба да штите само људска права геј популације него и људи чија се имовина налази на месту одржавања скупа. Ако је то високоризичан скуп, нигде у свету им не би дозвољавали да се окупљају где хоће”(7). Пошто је одржавање параде пропало, државни секретар у Министарству правде Слободан Хомен је у Утиску недеље 20. септембра 2009. године претио забраном Образа, 1389 и Двери. Двери су, неколико дана пре најављене па отказане параде, одржале сасвим мирну и достојанствену Породичну шетњу, која је почела од храма Светог Саве, а завршила код цркве Ружице, уз пуштање дечјих песама и рецитовање дечје поезије.

Саша Гајин из Коалиције против дискриминације, у којој је и Лабрис – Група за лезбијска људска права, претио је митрополиту Амфилохију, који је рекао да је Поворка поноса „Содома и Гомора” и да „дрво које плода не рађа сијече се и у огањ баца” са три године затвора (због „јавног излагања порузи” и „јавне претње активностима које спадају у кривична дела”).

Драган Јањић, заменик главног уредника „Политике”, тврдио

је да је парада спречена због спреге „навијачких и десничарских група и мафијашких кланова који траже политичку подршку десно оријентисаних партија”(8). Јелко Кацин је, наравно, као специјални ЕУ гаулајтер у Србији, био разочаран јер је пре тога тврдио да ће „један такав догађај показати да се друштво у Србији модернизовало и приближило ЕУ и њеним основним вредностима”(9). У пропаганди идеологије хомосексуализма под видом људских права нарочито се истицао Марко Караџић, чиновник Министарства за људска и мањинска права. Он је у то доба претио Вуку Бојовићу и ЗОО врту Београда јер су учесницима Породичне шетње Двери понудили карте са попустом (то је за Караџића био пример дискриминације).

ГОДИНА 2010.

У тој години под видом борбе против насиља у школама Министарство просвете је одобрило Ужичком центру за права детета да у образовни систем Србије уђе са брошуром „Интеркултуралност + насиље у школи” (мада на насловној страни брошуре пише да је њен текст искључива одговорност аутора и да Министарство за исти није одговорно). У књизи на страни 6 пише да је хомосексуалност урођена и да у хомофобију спада чак и став да се сексуална оријентација може променити „иако је познато да им никаква терапија у томе није помогла”(10).

Упркос свим безбедоносним проценама и свим противљењима јавности, геј парада је ипак одржана. На челу поворке марширао је Холанђанин Ван Дален, који се у својој земљи изборио за „право” да у геј парадама учествују малолетници и који је такође у својој земљи био тужен за педофилију. Он је ишао руку под руку са министром Чиплићем, а свет је обишла слика на којој се види да „парадери” носе

паролу „Смрт држави”. Тог јутра, 10. октобра, у недељу, верницима је био онемогућен прилаз храму Светог Вазнесења Господњег у Београду управо због стазе којом је требало да прођу ЛГБТ бизнисмени и њихови сарадници. Сукоби демонстраната и полиције били су жестоки а похапшени су и невини људи који су се затекли на „неподобним местима”, неки и код храма Светог Саве.

Младен Обрадовић из Образа као и његова супруга у другом стању ухапшени су иако нису били ни са каквим „хулиганима”, него су ишли у цркву (после је кренуо судски процес у току кога су и код Обрадовића затечене хришћанске молитве третиране као „екстремистички материјал”). Дошло је до налета масе на просторије Демократске странке и Социјалистичке партије Србије, а штета која је причињена Београду мерила се милионским сумама. Дан пре тога, НВО Двери српске организовале су породичну шетњу у којој је учествовало више од 15 хиљада људи, и није откинут ниједан цвет. (Толико о „насилности десничара”).

Слободан Хомен је у Другом дневнику РТС претио Србији да ће „реакција државе бити језива”(11). Отпораш који је и сам 5. октобра 2000. учествовао у рушењу Београда претио је онима који су насрнули на геј параду, а заборавио да објасни грађанима Србије зашто је парада уопште и одржана с обзиром на сва упозорења која су безбедоносне агенције упутиле надлежнима.

Те, 2010, водио сам својеврсни дневник о содомисткој окупацији Србије, и насиљу поводом геј параде. Како је доба изгледало, види се из текста објављеног у „Печату” (157/2011), „Жртве режима” из пера Угљеше Мрдића. Ево тог текста у целини:

„Сви који се супротставе владајућем режиму у протеклих неколико месеци или су део медијско-политичко-тужилачке

хајке, или заврше иза решетака, или су предмет „чудних” истрага. Поред хајке коју државни апарат под контролом владајућег режима примењује против опозиционих странака, на удару су и удружења и организације које критикују режим. Такав је случај са Отачаственим покретом „Образ” и Српским народним покретом „НАШИ 1389”.

Вођа „Образа” Младен Обрадовић, који се месецима налази иза решетака, негирао је на суђењу кривицу за нереде током одржавања „Геј параде” у Београду, а за нападе на полицајце оптужио је власт.

Пред Вишим судом у Београду почело је прошлог четвртка суђење Обрадовићу због оптужби да је организовао неред у Београду поводом одржавања „Геј параде” или према владином саопштењу „Параде поноса”, 10. октобра прошле године.

Вођа „Образа” је негирао кривицу за организовање нереди током „Геј параде” и за нападе на полицију оптужио власт, која је према његовим речима тиме хтела да компромитује „Образ” јер је у тој организацији препознала опасност због њеног „поштења и патриотских ставова”.

„Тачно је да смо били против ‘Параде поноса’, али из моралних разлога. Ми као хришћани никога не мрзимо, па нисмо ни могли да подстичемо мржњу. Нисмо планирали никакво насиље, него молебани у Вазнесењској цркви која је најближа месту одржавања ‘Параде’, јер смо хтели да до њих допре молитва и замирише тамјан, да чују звона и појање”, рекао је Обрадовић.

Обрадовић, иначе студент Богословског факултета, рекао је да је „Образ” за такав став добио и благослове свештеника и епископа, али да је приступ Вазнесењској цркви био забрањен, па су покушали да молебан одрже у Цркви Светог Марка. Међутим, ухапшен је 10. октобра у 9. 02 и тако „спречен да

народну енергију усмери на молитву”.

„Са каснијим збивањима немам никакве везе, све сам пратио у полицијској станици Нови Београд преко „мотороле”. Полицајци који су ме ухапсили били су коректни и у том опуштеном разговору „моторола” је стајала на столу и тако сам чуо шта се догађало. „Образ” о „Паради поноса” има став као и Српска православна црква, да је то грех, а њихов приватни живот су остављали њима. „Парада поноса” је изругивање са свим до чега држи наш православни народ, повређена су верска и национална осећања већинског православног народа лецима на којима пише ‘Који је од браће Југовића геј’ и ‘Косово је сусед Србије’, а патријарх Павле је приказан са главом стриптизете. Ми смо скромна организација, немамо новац, али имамо чист образ, поштење и родољубље. Зато смо трн у оку власти, јер виде политичку опасност и хоће да нас оцрне. „Образ” је организовао и демонстрације поводом хапшења Радована Карацића и тада се догодило исто, појавиле су се групе са фантомкама и капуљачама које су бацале камење на полицију”, рекао је Обрадовић.

Додао је да те људе „нико не познаје” и да и када би били ухапшени одмах су пуштани на слободу.

„Иза тих провокатора који немају везе са „Образом” стоји режим, којем је у интересу да оцрни родољубе”, навео је Обрадовић.

Обрадовић је негирао да је са оптуженима Крстом Миловановићем и Дамиром Грбићем одржавао састанке на којима су планирали насиље и нападе мотивисане мржњом на дискриминаторској основи.

„Тужилаштво је то учинило вероватно зато што нас тројица једини имамо функције у „Образу”, који нема ни своје просторије. Ја сам генерални секретар, Крста има издавачко

предузеће „Народно дело” и председник је савета „Образа”, а Грбић је секретар „Образа” за Београд”, рекао је Обрадовић.

Додао је да одговорност за насиље 10. октобра не сноси „Образ”, нити он лично, него власт јер је пренебрегла савет безбедносних структура које су процениле да ће то бити најризичнији скуп у новијој историји Србије.

На оптуженичкој клупи заједно са Обрадовићем су и његови сарадници Дамир Грбић и Крсто Миловановић, као и други припадници „Образа” који се терете да су извршили кривично дело насилничког понашања на јавном скупу, за које им прети казна до 12 година затвора.

Обрадовић и остали ухапшени су 10. октобра и налазе се у притвору, одређеном због постојања опасности да би могли да понове кривично дело, односно, због постојања тешких околности под којима је дело извршено и запрећене затворске казне дуже од 10 година.

Виши суд у Београду до сада је осудио две особе на казне затвора од четири и пет месеци због нереда током „Геј параде”, док је једном оптуженом изрекао условну осуду од годину дана затвора с роком провере од четири године.

Због тих инцидената у притвору се налази још 35 особа, док је 83 пуштено да се бране са слободе током претходна четири месеца.

Овог месеца догодило се неколико оркестрираних хајки против Српског народног покрета „Наши 1389”. Полиција је забранила протест подршке ухапшеним активистима СНП „Наши 1389”, који је требао да се одржи 14. марта на Тргу у Младеновцу. Занимљиво је да је полиција претходно одобрила скуп у Младеновцу, о чему су известили и поједини медији, после чега је, вероватно под политичким притиском, одлука преиначена. Протест у Младеновцу је двадесет шести

пријављени скуп СНП „Наши 1389”, од 5. фебруара, који је полиција забранила, од којих је већина скупова била пријављена испред зграде ТВ „Б92”.

У међувремену, члану Управног одбора СНП „Наши 1389” и вероучитељу Ивану Ивановићу у затворској болници је констатован прелом једног ребра, задобио га је приликом хапшења испред зграде ТВ „Б92”, 5. фебруара. Ивановића су у тренутку хапшења, иако није пружао отпор, ударала четворица полицајаца, а један га је том приликом ударио у десну страну ребара. Подсећамо да је током напада на Ивановића један од полицајаца од силине удараца сломио прст. Ивановић се од тренутка хапшења жалио на болове, имао је подливе по десној страни тела и проблеме са дисањем, али је тек осам дана после доласка у затвор извршен детаљан преглед у Затворској болници и констатован прелом.

СНП „Наши 1389” подсећа да су Иван Ивановић, Горан Петровић, Срђан Крунић и Давид Симовић ухапшени 5. фебруара испред зграде ТВ „Б92”, само зато јер су мирним протестом желели да демантују клевете те телевизије да се „припадници СНП „Наши 1389” боре против Јевреја”.

У склопу акције обележавања 12. марта, рођендана генерала Ратка Младића, активисти СНП „Наши 1389” организовали су у центру Београда перформанс „У шетњи са генералом”. Активисти СНП „Наши 1389” пронели су плакат (силуету) генерала поред Скупштине, преко Трга Николе Пашића, Теразија, Кнез Михаилове улице и Трга Републике, док је Чика Љубина улица била кобна за Младићеву верну картонску копију јер га је ту сусрела полицијска патрола.

Полицајци су легитимисали и задржали чланове СНП „Наши 1389” више од сат времена, а на крају су запленили силуету генерала и ухапсили члана Управног одбора СНП „Наши 1389”

Игора Маринковића. Маринковић је после суђења у просторијама ПУ Београд ослобођен оптужбе за ремећење јавног реда и мира, али је „генерал” остао у полицијском притвору до даљњег. Поред ове акције СНП „Наши 1389” је у више градова лепљењем плаката „Булевар Ратка Младића” и истицањем транспарената „Срећан рођендан, ђенерале!” обележио рођење српског хероја Ратка Младића.

Чланови СНП „Наши 1389” поручују владајућем режиму да је њихова љубав према Србији јача од притисака које врше на њих.

Владајући режим наставља са хајком против неистомишљеника... Питамо се ко је следећи на реду.“ Тако је писао Угљеша Мрдић.

У то време писмо сам добио од свог „телефонског” познаника из Београда, младића који ме је, последњих година, звао неколико пута, занимајући се за верска и национална питања, као и духовну литературу. Дотични је, 10. октобра 2010, ухапшен и држан (донедавно!) у затвору, да би сада био пуштен да се брани са слободе, јер је, наводно, учествовао у нередима у Београду. Он ми је, електронском поштом, послао следеће писмо, које је, са извесним скраћењима и стављањем имена под заштиту иницијала, сад, јавно, шаљем Вама:

„Помаже Бог, брате Владимире! Ево шаљем ти неколико текстова као што смо се договорили. Надам се да ће ти понешто од овога бити од користи. Одговори ми само да си примио поруку

Тог дана око 10:40 сам пошао кући. Пошто је центар града био блокиран, једини директан превоз за Баново брдо где живим био је трамвај 13 чија је станица код Калемегдана. Пошао сам од цркве Светог Марка, пресекао Таковску и ушао у улицу Мајке Јевросиме. Улицом сам се најнормалније шетао и нисам ни са

ким ишао у групи. Испред полицијске станице Стари град била су 2 полицајца. Један ми је затражио личну карту и ја сам му је дао. Потом су мене и још 2 момка који су ту стајали увели у станицу, а затим у једну просторију где је било 20-так људи. Ту ми је речено да ћу остати неколико сати и да ће ме онда пустити. Одузели су ми личне ствари и после неколико сати одвели код инспектора који је рекао да је од тужиоца добио наредбу да се свима одреди притвор од 48 сати. Тада му је достављено да у свом мобилном имам број телефона од Младена Обрадовића. После сам одведен у хелију у којој је било још 11 људи. С обзиром да је хелија отприлике дугачка 3 метра, а широка 1, 5м, ту ноћ троје људи су морали да спавају на поду, остали су седели на клупи са ногама испруженим ка зиду, док је један човек морао да стоји јер није више имало где да се стане. Након тога одведен сам код истражног судије и заменика јавног тужиоца где ми је саопштено да сам другооптужени у групи која је изазивала насиље за време параде, а након моје изјаве одређен ми је притвор од месец дана. Двојица момака који су са мном приведени су пуштени.

У запису полицијског службеника Небојше Илића пише следеће: „Кривично дело М. П. је извршио на тај начин што је дана 10. 10. 2010. године, око 11:00 часова, за време трајања „параде поноса” док се налазио у групи лица која се кретала из правца Влајковићеве улице улицом Мајке Јевросиме у правцу полицијске станице Стари град ГАЛАМИО.”

Ово је лаж, али и да јесам галамио то није никакво кривично дело. Касније је у оптужници заменик јавног тужиоца В. С., реч „галамио”, трансформисала у „изазивао насиље”.

О понашању тужиоца В. С. сам чуо од М. М. и Г. Д. М. ми је рекао да кад је споменуо да су хомосексуалци за њега „Содома и Гомора”, тужилац га је питао одакле му то, на шта је М.

одговорио „из Јеванђеља”. Онда му је тужилац рекао „има ти да робијаш, па ћеш се начитати Јеванђеља”. Д. ми је рекао, да када је изјавио да је ишао на скупове који обележавају сећање на србске жртве, тужитељка је почела хистеријично да виче „које србске жртве!? Не постоје никакве србске жртве!!!”

М. Л., Д. И. и Д. Р. су приведени рано ујутро на Зеленом венцу пре почетка било каквог насиља. Као разлог за привођење наведено је то што су се налазили на месту где је велик промет новца. Касније је ЗЈТ В. С. и њих опутужила да су у то време чинили некакво насиље иако се тада у граду ништа није дешавало нити у полицијским белешкама пише да су осумњичени тако нешто урадили. М. и Д. су још увек у притвору пошто нису пуштени након првог суђења. Њихов једини „грех” је тај што је тог дана Д. послао поруку Младену да су ухапшени.”

Ово су текстови до којих сам дошао преко интернета. Издвојио сам неке битне податке:

„Прави хулигани седе у власти која је организовала геј параду. У поворци са министром Чиплићем шета и Холанђанин Франк ван Дален који се залаже да на геј парадама учествују деца од 12-16 година. На геј паради у Амстердаму 2007. возио се у једном чамцу са дечацима од 12-16 година, које је користио за „самопослугу”. Мајка једног од тих дечака оптужила га је за злостављање свога детета, тако да је он оптужен за педофилију. Министар Чиплић је упозораван на то, али и поред тога он бестидно предводи колону, и у име државе промовише предофила и педофилију.

Да ли су то те „различитости” које треба да прихватимо у име тзв. људских права?

Да се укаже да ти млади људи, који су будућност Србије, нису хулигани него понос Србије, издвојићу једно речито Павићево

сведочење, пошто је био на том протесту, у протесној литији са одређеном групом људи, која се пробила кроз два прстена полиције, али није и кроз трећи. На челу те литије био је свештеник и човек који је носио крст. После отприлике два ипо сата нашли су се на углу Ресавске и Булевара краља Александра, где се водио прави рат. Ту је неколико стотина младића, чија су лица била прекривена капуљачама, каменицама и Молотовљевим коктелима, потискивало један велики шпалир жандармерије. Затим је та мала група ушла између сукобљених страна, свештеник је високо подигао крст.

Кад су младићи то видели, одмах су престали са каменовањем, више није бачен ни један каменчић на полицију. Затим су неколико младића спустили капуљаче, пришли су свештенику и упитали га:

„Оче, стали смо, шта сада предлагате?”

По речима Павића:

„Свештеник није могао да им каже то, зато што он не одлучује о свему томе.”

Шта то говори?

То говори да ови млади људи нису хулигани, да поштују ауторитет, постоје вредности који они цене и уважавају, они с правом бунтовнички протестује против државе која их само сатанизује и вређа. Од њих прави губитнике нудећи им празна и лажна обећања да ће им бити боље тек кад уђу у Еврпску Унију. Не траже они нигде да уђу, већ посао у Србији да би стварали породице и издржавали их од свог рада. И поврх свега, режим долива уље на ватру, нудећи им педере, лезбејке, и педофиле, уместо да им нуди запослење. А баш су им са педерима, лезбејкама и педофилима показали како се „ствара” породица, и то у најтежим временима за нас, када нас сатире бела куга.

Треба одах да се ослободе младићи који нису пљачкали и немају криминалан досије, а ако су нешто скривили, нека се бране са слободe.

У прилог томе, навешћу неке индикативне детаље које је изрекао такође Александар Павић.

Он је подсетио на апсолутно амнестирање свих оних који су учествовали у паљењу Скупштине 5-ог октобра 2000-те, чак су унапређени на одређене друштвене положаје!

У нередима 9-ог марта 1991-ве, Београд је страдао још више, више је било штете и више је био опљачкан. Али тада је „млада демократија” предвођена једним Кардељевим четником тражила да „сви, сви, сви” буду ослобођени, а сада оне који с правом протестују против њих називају хулиганима.

Петооктобарци су 2001-ве године амнестирали неколико стотина шиптарских терориста, а сад би да стрпају у затвор нашу будућност, нашу омладину. Зар се они уопште и могу поредити са доказаним шиптарским терористима, убицама Срба, који су пуштени на слободу?

„... ухапшени шамарани, ударани коленима у ребра и пендрецима по бутинама. Или о чињеници да је из полицијске станице Земун, више ухапшених завршило на ортопедији и неурохирургији Ургентног центра, од којих је један био предмет дављења телефонским каблом од стране инспектора који је инсистирао на изнуђивању исказа. У станици „29. новембар” ухапшенима је, како је јавност сазнала из поменутог саопштења, пређено пиштољем, шамарани су, а тражено им је и да потпишу изјаву у којој тврде да су у Београд дошли на позив одређених навијачких група, или патриотских организација како би „разбили геј параду”.

„Отац Младена Милосавца, члана групе „Образ”, који је долазио у редакцију листа „Печат”, наводи да су два дана после

протеста, четири полицајца упала у стан и као доказни материјал за привођење издвојила мајице са одштампаним ликом Карацића и Младића, исте које се у Кнез Михаиловој налазе у слободној продаји.”

„До тог тренутка све што сам знао о организацији „Образ” јесте да окупља младе, часне људе, вернике и националисте. После ове Сабље које су повели органи реда, над недужном омладином, дошао сам до закључка да је и мени место у том „Образу”. Као родитељ чије је дете ухапшено, а да није бацило ни једну каменицу током уличних немира и као сведок необичног обраћања мом сину од стране Тужилаштва, да је „време да се врати у Босну где му је место”, донео сам одлуку да више никада нећу пустити сина на улицу. Не самог. Овога пута ће и отац бити уз њега”, каже Милосавац.” (<http://dzonson.wordpress.com/2010/12/21/protest-porodica-uhapsenih-povodom-gej-parade-2010/>)

„У овом мрачном и тоталитарном Тадићевом режиму и медијском помрачењу, ни један главни електронски медиј није објавио вест о протесту породица ухапшених младића пре и после геј параде 10. 10. 2010. -те. Протест је почео у 12 сати у парку на углу Хајдук-Вељковог венца и Немањине улице, читањем саопштења за јавност. Протесту су присуствовали и припадници патриотске организације СНП Наши 1389. Ово је политички процес, а не судски, младићима се стално продужује притвор, пуштају се селективно, мада су сви ухапшени оптужени за исто! Млади који су из патриотских организација дуже се задржавају у притвору. Режим је ухапсио више од 800 демонстраната, а не 250 како су својевремено извештавали. Ухапшенима су се кршила и крше људска права, узимају им се изјаве под принудом, брутално су их премлаћивали у полицији, методе бруталног пребијања биле су: ударање пендреком по

бутинама, давлeње каблом, гушење најлон кесом, неки младићи су завршили на ургентном центру. То сам сазнао преко радио Фокуса када су у емисији „На линији” (линк за слушање радија преко интернета) гостовали неки лидери Српског Народног Покрета Наши 1389.”

Испод су део Младенове одбране који сам нашао на интернету и саопштења Покрета Образ:

„Тачно је да смо били против Параде поноса, али због моралних разлога. Ми као хришћани никога не мрзимо, па нисмо ни могли да подстичемо мржњу. Нисмо планирали никакво насиље, него молебана у Вазнесењској цркви која је најближа месту одржавања параде, јер смо хтели да до њих допре молитва и замирише тамјан, да чују звона и појање”, рекао је Обрадовић у одбрани пред Вишим судом у Београду на почетку суђења групи од 14 оптужених.

Обрадовић, који је студент Богословског факултета, рекао је да је „Образ” за такав став добио и благослове свештеника и епископа, али да је приступ Вазнесењској цркви забрањен, па су покушали да молебан одрже у Цркви светог Марка, али је он ухапшен 10. октобра у 9. 02 и тако „спречен да народну енергију усмери на молитву”.

„Са каснијим збивањима немам никакве везе, све сам пратио у полицијској станици Нови Београд преко мотороле. Полицајци који су ме ухапсили били су коректни и у том опуштеном и коректном разговору моторола је стајала на столу и тако сам чуо шта се догађало”, рекао је Обрадовић.

Министар унутрашњих послова Ивица Дачић је после рекао да је то урађено по налогу ЕУ. Чија је онда одговорност, власти или Образа? Власт је изазвала nerede, јер уместо да се људи скупе у цркви били су раштркани по граду и то је идеална ситуација за инциденте”, рекао је Обрадовић.

Додао је да је Образ државотворни покрет који гаји дубоко поштовање према полицији, војсци, образовању, здравству и судству.

„Никада нисмо планирали никакво насиље нити размишљали о нападима на полицију. Нема тога ко може да каже да сам му наредио напад на полицију. Да смо се сукобили са полицијом, сукобили би се сами са собом. Богу хвала да није било жртава”, рекао је Обрадовић.

Обрадовић је навео да Образ о Паради поноса има став као и Српска православна црква, да је то грех, а „њихов приватни живот су остављали њима”.

„Парада поноса је изругивање са свим до чега држи наш православни народ, повређена су верска и национална осећања већинског православног народа лецима на којима пише 'Који је од браће Југовића геј и Косово је сусед Србије', а патријарх Павле је приказан са главом стриптизете, читав низ гадости”, рекао је Обрадовић.”

ИЗ „ЖИЧКОГ БЛАГОВЕСНИКА”

Оно што се у Београду десило 10. октобра 2010, коментарисали су многи и многи: ја ћу, из часописа Епархије жичке, „Жички благовесник” (октобар – јануар 2010.) пренети неколико написа, који објашњавају и контекст београдских збивања...

Архимандрит Рафаил Карелин РЕХАБИЛИТАЦИЈА СОДОМА И ГОМОРЕ

Шездесетих и осамдесетих година прошлог века били су рехабилитовани комунисти који подвргнути репресијама. Деведесетих година рехабилитовани су белогардејци, а пред крај

другог миленијума почела је рехабилитација житеља Содома и Гоморе. Испоставља се да дела Содомљана нису имала карактер злочина, дакле, њихово кажњавање је било незаслужено и Мртво море није споменик Божанске казне над развратницима, већ неправичан суд. За ову рехабилитацију треба постепено и доследно припремити јавно мњење, чиме се и баве телевизија и штампа. Засад код нас још нема бракова истог пола, као у неким европским земљама, у којима се срамни разврат сматра некажњеним и потпуно легалним, и више од тога, он је проглашен за део људских права и слобода.

Разврат није физичка, већ психолошка, тачније психопатолошка појава. Човек који је изгубио нормалан емоционални доживљај света не може да мисли правилно, пошто је морални отпадник, он не може да брани моралност, а овим људима је отворен приступ обављању различитих дужности и функција. Друштво у којем разврат није осуђен више не може да се назива хришћанским. Развратници раде оно што апостол забрањује чак и да се помиње као срамота човечанства. Развратник лишава себе права да буде члан Цркве и чак да присуствује богослужењу до свог искреног покајања. А сад нас неки уверавају да су то само „нове боје” на палети осећања. Неки уметници - авангардисти тврде да је ђубре такође нова боја којом могу да се сликају слике...

Сексуална патологија је тешка болест која може да упропасти нацију, да уништи народ. Оци најпознатијег црквеног сабора Грузије, који се зове Руисо-Урбнијски (12. в.) разобличавајући содомски грех, писали су да је овај мрски разврат био главни узрок пада Персије, а затим Византије. Данас се Содом и Гомора налазе у стадијуму рехабилитације у православним земљама. У Грчкој која је један од центара православља, стоје зграде с дрским натписом: „Содом”. Неке силе желе да и само људско

срце разврате и претворе у Содом.

Бог је обећао Авраму да ће поштедети преступни град ако се у њему нађе десет праведника, али се није нашло. Шта ће бити с нама, кад се међу нама не нађе ни десет праведника који су се сачували од скрнављења и душевне нечистоте? - О томе немо сведочи Мртво море...

Александар Павић РОЂЕНИ У ОБМАНИ

Како нам геј покрет продаје лажу као истину

Једна од главних прокламованих поенти одржавања „геј-парада”, које смо имали прилику да чујемо безброј пута у склопу вишегодишње кампање „омекшавања јавности” за одржавање такве једне манифестације у Србији, је да „људи треба да се навикну на различитост”, тј. да постоје други око њих који нису истог полног усмерења, једноставно „тако рођени” и, као такви, имају не само пуно људско право на уживање своје различитости већ и право да вас, путем јавних парадирања тих „различитости” и практично натерају да их прихватите, не само као „нормалне”, већ и као „равноправне”. Ви такође треба да прихватите и њихов „стил живота” као равноправан већинском, хетеросексуалном, са свим законским последицама које из тога произилазе: изједначавање хомосексуалних са хетеросексуалним браковима, право хомосексуалних парова да усвајају децу, учење деце у школама да су хомо- и хетеросексуалност „једнако вредни”.

Дакле, овај друштвени инжењеринг, боље рећи преврат, после којег би наше друштво било из темеља преображено, привидно се заснива на модерној демократској поставци, садржаној у Америчкој декларацији независности, да су „сви

људи створени једнаки”, на којој почивају сви поретци данашњице, који себе називају „демократским”. Но, шта би било када би се испоставило да људи нису „створени” као хомосексуалци, да то није ствар која је зацементирана по рођењу, већ на коју и те како може да утиче окружење, укључујући и окружење, у којем је, на пример путем геј-парада и „прикладних” школских и медијских програма, хомосексуалност у потпуности легитимисана као равноправна?

Ево шта на ту тему каже једна од најутицајнијих публикација за коју вероватно никад нисте чули:

„Ми тврдимо да, из практичних сврха, треба сматрати да су гејеви рођени геј, иако изгледа да је, када је реч о већини људи, сексуална оријентација производ сложене интеракције између урођених склоности и актера из окружења током детињства и раног пубертета.”

Овај поглед на хомосексуалност, чији би други део већини људи деловао здраворазумски, има посебну тежину зато што су га изложила двојица хомосексуалаца. И то не било којих. Реч је о др Маршалу Кирку и др Хантеру Медсену, ауторима студије „После бала: како ће Америка савладати свој страх и одбојност према гејевима током 1990-их година”. Њихове квалификације? Кирк је био истраживач на пољу неуропсихијатрије са дипломом са Харварда, који се, између осталог, бавио пројектовањем тестова интелигенције за људе са коефицијентом интелигенције од преко 200 (поређења ради, за улазак у српски огранак „Менсе” довољан је резултат од 131-148, у зависности од скале). Медсен је докторирао политичке науке на Харварду, да би касније постао стручњак за тактике јавног убеђивања и друштвеног маркетинга. Њихова сада већ легендарна студија произашла је из скупа одржаног у америчкој држави Вирџинија 1988. године, на којем је учествовало 175 представника

хомосексуалних група широм Америке. Сврха скупа је била да се „мапира будућност” хомосексуалног или „геј” покрета у контексту епидемије AIDS вируса, који је не само десетковао редове хомосексуалаца већ и претио да их претвори у проказану групу, одговорном за ширење „куге 20. века” (Студија је, иначе, детаљно анализирана у изванредној књизи америчког новинара и писца Дејвида Купелијана, „Маркетинг зла”, на коју се овај чланак у доброј мери ослања, а где је детаљно деконструисана модерна индустрија маркетинга и њена методологија наметања извитоперених вредности широј популацији).

Дакле, чак и најватренији и најобразованији поборници онога што се слободно може звати идеологијом хомосексуализма, морали су у спису који је постао маркетиншка „библија” модерног „геј” покрета, да изразе склоност мишљењу да привлачност ка истом полу није нешто што је урођено, већ нешто што је „изгледа” ствар окружења (Једна од најозбиљнијих америчких научних студија на ту тему, „Сексуално злостављање дечака”, коју су спровели др Вилијам Ц. Холмс и др Гејл Б. Слап 1998, говори да су млади сексуално злостављени мушкарци „до 7 пута склонији да се самоидентификују као гејеви, или бисексуалци него они који нису били злостављени”). Међутим, како ће се видети даље у студији, мада су били искрени у представљању праве слике о хомосексуалности, високоумни аутори студије нису били заинтересовани да јавно обелодане истину коју су изrekli, и да она буде опште прихваћена. Напротив, као што се може видети из још једног пасуса из уводног дела књиге, циљ је био нешто друго:

„Колико год то цинично звучало, AIDS нам нуди прилику, ма колико кратку, да се представимо као прогоњена мањина која легитимно заслужује посебну заштиту и бригу у Америци”.

Затим следи пасус који сажима целу сврху овог централног

стратешког документа модерног „геј” покрета: „Кампања коју излажемо у овој књизи, мада сложена, има свој средишњи ослонац у голој пропаганди, чврсто утемељеној у давно установљеним начелима психологије и рекламирања”.

Другим речима, како у својој студији „Продаја хомосексуалности Америци” наводи стручњак за маркетинг Пол Рандо са америчког Рицент универзитета, „ратни циљ” хомосексуалних активиста окупљених у Вирџинији 1988, био је „наметнути прихватање хомосексуалне културе од стране мејнстрима, ућуткивање противника и коначно преобраћање америчког друштва”. Звучи познато? Дежа ви, двадесет година касније у Србији? Наравно.

Зато је потребно да, бар у кратким цртама, деконструисамо једну извитоперену догму која нам се од владајућег естаблишмента у Србији тренутно сервира, да би видели да она није уопште наивна, већ у својој суштини злонамерна и зла, и да је против ње борба сасвим легитимна – и неопходна.

„Ми мислимо на преобраћање емоција, ума и воље просечног Американца, путем планираног психолошког напада, у облику пропаганде којом ће медији хранити нацију, ” пишу у својој студији Кирк и Медсен. И, потврђујући да висока интелигенција нужно не подразумева и високу моралност, настављају: „Није важно то што ће рекламе бити лажи, бар не нама, јер их ми користимо у етички добре сврхе”. А једна од тих лажи је и та, као што смо видели, да су људи рођени као хомосексуалци.

Да би се још боље схватило зашто је толико важно у свест јавности уградити концепт да је хомосексуалност нешто што је урођено, аутори нуде следеће објашњење: „Када би се јавности сугерисало да је хомосексуалност нешто што је избор, то онда отвара Пандорину кутију са етикетом ‘морални избори и грех’, дајући онима који су религиозно непопустљиви штап с којим

могу да нас ударају. „Стрејтови” морају бити научени да је исто толико природно за некога да буде хомосексуалан колико и да буде хетеросексуалан: зло и завођење немају ништа са тим.” Запамтите добро: „стрејтови” – тј. огромна већина популације, „морају да буду научени” да је нешто, тј. хомосексуалност, заправо оно што, по признању ауторима највероватније није – урођена. Други израз за овако нешто могао би бити „испирање мозга”. А да и то није страно харвардским идеолозима хомосексуализма, показује следећи навод:

„У мањој или већој мери, раздвојивост и могућност манипулације вербалном етикетом чини основу свих апстрактних начела на којима се темељи наша предложена кампања.”

Заправо, како нам објашњава Дејвид Купелијан у „Маркетингу зла”, аутори отворено саопштавају следеће: „Можемо да утичемо на то што људи истински мисле и осећају, тако што ћемо раскинути њихове негативне асоцијације са нашом ствари и заменити их позитивним асоцијацијама”.

Једна од таквих асоцијација тиче се замене термина „хомосексуалац”, или „хомосексуално” за реч „геј” (која на енглеском изворно значи „радостан”, „весео”). Јер, „геј” – иако суштински нема никакве везе са концептом којег треба да етикетира – звучи неупоредиво позитивније од речи „хомосексуалац”. Дакле, већ у старту је много теже бити против некога ко је „радостан” и „весео”, него против некога ко асоцира на нешто настрано или прокажено. А онда већ иду и даље, махом подсвесне асоцијације, типа „ко нормалан може да буде против веселака”, или „ко је против веселака, тај мора да је мрачњак”.

Три кључне технике испирања мозга које користе Кирк и Медсен су „десенситизација”, „ометање” и „преобраћање”.

Десенситизација се описује као бомбардовање јавности „константном навалом геј-повезаног рекламирања на начин који не делује нападно.” Али то није обично рекламирање, већ следећа техника: „Главна ствар је да се о гејевима говори толико да ствар постане заморна... Само циљај на десенситизацију и ништа више... ако можеш да наведеш („стрејтове”) да почну да мисле да је (хомосексуалност) само још једна обична ствар, која не заслужује реакцију јачу од слегања раменима, онда си већ малтене добио своју битку за законска и друштвена права.” (Приметићемо да се иста техника користи и када је реч о, на пример, прикључењу Европској унији).

Ометање се, по речима професора Рондоа односи на „психолошки тероризам који треба да ућутка изражавање другачијег мишљења или чак подршку истом”. Купелијан као пример ометања наводи масовну кампању коју је хомосексуални лоби организовао против познатог америчког психолога Лоре Шлеслицер, због тога што се једном приликом критички изразила према хомосексуалцима. Као резултат синхронизованог притиска геј-лобија на спонзоре, њена нова тв-емисија је убрзо отказана.

Преобраћање, по Кирку и Медсену, односи се на „подривање механизма предрасуда у наше сврхе – коришћење процеса путем којих су нас Американци мрзели како би њихову мржњу претворили у топле симпатије – волели они то или не... У Преобраћању, ми се бавимо мимикријом природног процеса учења стереотипа...: ми узмемо добра осећања која неко са предрасудама гаји према добрим момцима и качимо их за етикету ‘геј’, и тако или слабимо или евентуално заменимо њихова добра осећања према етикети и претходном стереотипу... Док се у Ометању наша мета приказује као неко ко је пун предрасуда и кога његово друштво одбацује због предрасуда

према гејевима, у Преобраћању ми нашој мети показујемо како се његово друштво лепо дружи са гејевима. Опет, веома је тешко за просечну особу која, по природи и одгоју, скоро увек осећа оно што осећа и њено друштво, да не реагује рефлексно на довољно добро срачунату рекламу.” Можда је читаоцима сада нешто јасније колико је маркетинг постао озбиљна, да не кажемо ђаволска наука.

Још неке омиљене технике које предлажу Кирк и Медсен су прављење асоцијација између њихових противника и нациста, припадника Кју-клукс клана и неотесаних примитиваца, као и можда најциничнија од свих – наметање тезе о разним и, ово је посебно важно, мртвим познатим личностима које су наводно биле „геј”. У Америци су у последњих пар деценија личности од Чајковског, Леонарда да Винчија, Александра Великог, Елеаноре Рузвелт, па све до песника Волта Витмена и Абрахама Линколна, биле етикетирание као „хомосексуалци” или „бисексуалци”, без правих доказа. У држави Њу Хемпшир је Џин Робинсон, отворено хомосексуални бискуп епископалијанске „цркве”, отишао толико далеко да сугерише да је и сам Исус Христос био хомосексуалац. На срећу, тамошња хришћанска јавност још увек није била довољно „десенситивизована”, па је бискуп убрзо био приморан да повуче своју тврдњу.

Како Кирк и Медсен правдају своје безобзирно етикетање мртвих? Ево како: „Познате историјске личности се сматрају посебно корисним из два разлога: прво, они су несумњиво мртви, па према томе нису у позицији да демантују тврдњу и туже за клевету. Друго, и важније – врлине и достигнућа, које ове историјске геј личности чине вредним поштовања не могу бити пренебрегнути од стране јавности, пошто су им средњошколски учбеници историје већ зацементирали статус.”

За крај овог прегледа, вреди приказати и тактику поступности која се приказује у овој фасцинантно-дегутантној студији:

„Када си веома различит и људи те због тога мрзе, ево шта треба да урадиш: прво углави своју ногу у врата тако што ћеш изгледати што сличније њима, и, тек онда – када само једна од твојих различитости буде коначно прихваћена – можеш почети да показујеш своје друге особености, једну по једну... Како каже стара изрека, дозволи камили да промоли нос у твој шатор и ускоро ће следити и цела камила.”

Дакле, не треба очекивати да би, ако се, не дај Боже, одрже, прве „параде поноса” у Србији, личиле на фестивале настраности и промискуитета из Сан Франциска или Њу Орлеанса. Прво „камила треба да промоли нос” у наш град и наше друштво. А тек онда, када „десенситизација” узме потпуни мах, може да следи и „цела камила”. То могу да буду и мушкарци одевени у оскудну женску одећу који се љубакају на сред улице, у „геј-веселјачком” фазону. Али може да буде и нешто много горе. Као на пример учешће деце узраста од 12 до 16 година, за шта су се успешно изборили холандски „веселјаци”. Мислите да претерујемо? За информацију читалаца „Печата”, човек који је главни кривац за ту амстердамску „новину”, Франк ван Дален, био је у Београду 21. 7. 2010. и дао је организаторима београдске „Параде поноса” личну подршку на заједничкој конференцији за штампу у Медија центру. Што је већ сасвим довољан разлог за сваког ко још увек није „десенситизован”, да са пуним правом демонстрира на београдским улицама и захтева отказивање „Параде поноса”. Јер, „камила” у виду отвореног корумпирања деце и педофилије само што није ушла у српски „шатор”.

Тога 10. октобра по први пут у послератној историји држава

је више него икада пре, промовисала и послала антихришћанске и антиправославне поруке сопственом народу. Зарад „парадера”, полиција је забранила Свету Литургију у Вазнесењском храму. Лукаво су пропустили Епископа Атанасија (Ракиту) а потом затворили све прилазе храму, и грубом реченицом да је Литургија тога дана забрањена одагнавши оне који су кренули према Причесној чаши. (Редакцији је познат ID број и име полицајца који је био задужен да спроведе ову наредбу; Министарство вера и полиције још увек се нису огласили о овом флагрантном кршењу верских права и слобода).

Надлежни и од Владе послат као подршка министар Чиплић тога дана шетао је под руку са Франк ван Даленом, испод транспарента „СМРТ ДРЖАВИ”. Државни службеник испод транспарента који позива на деконструкцију и уништење државе ту није имао места. Вероватно није свестан да су ову државу стварали Светитељи и Јунаци, и да је појам државе у предањској свести Срба на истакнутом месту. Нама држава није даривана, него је крноваскрсном жртвом десетина поколења стварана и зарад слободе у њој крвљу плаћена.

Ова крилатица је више од увреде за род наш ерпски и православни. А друштво министра Чиплића у лику холандског геј активисте Франк ван Далена директна је провокација.

Наиме, Франк ван Дален, посланик холандске десничарске Народне партије за слободу и демократију у амстердамској скупштини, декларисани хомосексуалац и један од главних организатора тамошњих геј парада, успео је 2007. године да издејствује да се на чамцима који плове холандским каналима на геј паради уведе и чамац са ознаком „-16”, за дечаке од 12 до 16 година!

Градоначелник Амстердама, како су тада писали локални медији, био је против тога, али је Ван Дален успео да га убеди,

после чега је градоначелник тврдио да ће им чак требати већи чамац како би могла да стану сва деца. Недуго потом, мајка једног од дечака који је учествовао у вожњи „поносним чамцима” пријавила је Ван Далена за покушај злостављања њеног сина. Холандски листови пренели су потресне и експлицитне детаље оптужби. Према тим наводима, Ван Дален је брод с децом третирао као самопослугу за своје срамотне и прљаве страсти.

Александар Павић
У ПРВИМ РЕДОВИМА ПРОТЕСТНЕ ЛИТИЈЕ,
СВЕДОЧЕЊЕ ОЧЕВИДЦА
ГДЕ ЈЕ БИО КРСТ – ТУ ЈЕ БИО МИР

Кренула је, негде при крају литургије, мало после 10, поворка из цркве Св. Марка, ка месту одржавања „параде поноса”, предвођена свештеником и човеком са високо подигнутим дрвеним крстом. Овде се бар одржала литургија. У Вазнесењској, како је полиција дословце саопштила – „литургија је забрањена”, и пролаза није било. Ни за старе жене, ни труднице. Ове недеље, саблазан је имала предност над спасењем, као и „људи” попут Франка ван Даена, Холанђанина који се „изборио” за учешће деце на геј-парадама у Амстердаму. А ништа, па ни литургија, није смело да ремети поворку која је требало да прође тик поред црквене порте. Исте оне из које креће и Спасовданска литија. Хоће ли њен следећи слоган бити „и Спасовдан и Содом”? И хоће ли министар вера поднети оставку колико сутра?

Али, вратимо се цркви где се служило. Већ на десетак метара од степеништа, поворку од стотинак људи чекао је приближан број полицајаца са штитовима и шлемовима. „Не можете даље,

” саопштавају оклопници свештенику. „Црквена порта се завршава на улици, ” одговара им он. То, међутим, није поколебало очигледно невољне браниоце „европских вредности”, бар не одмах. Поворка се зауставила, док су је „плавци” постепено опколили. Слобода кретања се, изгледа, може ограничити и унутар црквене порте, ако је то зарад „Европе”.

Но, свештеник је благ али упоран, и у једном тренутку успева да прође кроз кордон, као некад Христос кроз фарисеје који су га опколили, и стиже, заједно са поворком, до улице. Он је и даље благ, али одлучан када им каже да жели да се мирно, молитвено и са крстом, успротиви процесии која треба да означи нови суноврат вредности у већ тешко рањеном друштву. Истина је, благи су и оклопници, чак и када их поворка гура. „Немојте на нас, молимо вас, ми мислимо исто.” Објашњено им је да нико на њих није ни кренуо, већ само у мирну одбрану свог града.

Чују се ломњава и повици из правца Скупштине, и један део полиције у трку одлази, што дозвољава свештенику и поворци која је у међувремену нарасла, да се пробију до следећег кордона на углу Ресавске и Крунске. И после скоро два сата проведених ту, очи у очи са полицијом која би, чини се, радије била у Дреници тог дана, уз повремена блага тискања и скоро исто толико блага одгуривања штитовима, испоставило се да се даље није могло, осим уз рат. Многи су коментарисали, да је на челу литије био патријарх, било би бар сто пута више људи и никакав кордон не би помогао. И не само то – не би било ни насиља, ни овде ни у другим деловима града. Јер, и у овој поворци је било навијача који су певали песме. Али без и једног екцеса, и једне ружне речи.

Тако је било и у повратку. На углу Ресавске и Краља

Александра, жестока битка – демонстранти каменицама потискују жандармерију. И онда – исти свештеник са поворком стаје између њих и позива на мир, јер су исти људи на обе стране, са истим вредностима. Европским, а не „европским”. И – стали су. Каменице су престале да лете. Крст и блага реч. Као на испраћају патријарха Павла. А онда су умирени демонстранти пришли и питали: „Оче, стали смо. А шта даље?” Није могао да им одговори. Он ипак не одлучује већ, још увек, они који су Београду ово приредили. А то нису они који су демонстрирали.

Контраст! Неколико десетина метара од попришта оштрог сукоба полиције и хулигана у Коларчевој улици изненада се створио млади пар који је јуче кренуо на венчање у оближњу општину Стари град.

Млада у венчаници и младожења одмах су изазвали пажњу и за трен ока око њих се окупила маса и почела да скандира: Ово је Србија!

Док су позирали пред камерама, млада је узела бидермајер и бацила га преко леђа у масу, што је наишло на салве одобравања. Како су нам рекли, младенци су дошли из Сарајева и сасвим случајно су прошли центром Београда и да нису ни знали за демонстрације.”

АКАДЕМИК ВАСИЛИЈЕ КРЕСТИЋ О СТАЊУ У СРБИЈИ

Ова Влада је од 2008. године, направила чуда и покорје: почев од НАТОизације Србије (под видом „евроатлантских интерграција”) преко Резолуције о Сребреници, до организовања параде содомита у престоном Београду. То је власт која Србију дробила регионализацијом, распродаје националне ресурсе („Телеком”), одриче се Косова и Метохије (поступак пред Међународним судом правде, који је 2010,

покренут без икакве потребе, и који се срамно окончао, само је један корак у том правцу). То је, на крају крајева, власт која се на најгрубљи, неотитоистички начин умешала у прогон владике Артемија са свете србске земље.

Почујмо академика Василија Крестића („Геополитика”, март 2011.):

„Више стотина хиљада незапослених и гладних и оних са ниским примањима, који су на граници егзистенције, довољно говоре о економском положају наше земље и народа. Из дана у дан слушамо и читамо нимало пријатне вести о степену задужености државе, о незадовољиво ниском нивоу производње и неразвијеној трговини. Корупција је прожела све поре живота. Правосудни систем је урушен. Такозвана приватизација претворила се у многим сферама привреде у праву пљачку и отимачину. Штрајкови незадовољног народа постају свакодневна појава. Поскупљења су непрестана, животни стандард је све нижи. Више десетина хиљада избеглица живи на рубу егзистенције, без изгледа да им се стање поправи. Економска ситуација је суморна, и нема наде да ће доћи до скорог опоравка.

Политичка ситуација није ништа боља од економске. После пада Милошевића, у Србији је уместо истинске демократије, на сцени партократски систем. Интереси странака су изнад државних и националних интереса. Странке на власти суверено владају свим областима живота. У земљи влада негативна селекција. Посредством владајућих странака може се постићи много, без њих не може се урадити ништа. Свако мишљење које не одговара владајућој структури сведено је на минимум, или је пригушено. Медијима дефилију само подобни, они који су чланови владајућих странака, или личности за које се зна да из одређених утилитарних разлога подржавају политику актуелне

власти. Медији су великом проценту у рукама странаца, стога није случајно што са јавне сцене не силазе особе које припадају плаћеничким антисрпским невладиним организацијама које трују јавно мишљење. Странке на власти додворавају се западним силама у нади да ће снисходљивим понашањем и одрицањем од националног и државног достојанства и одустајањем од државног суверенитета умилостивити оне који су нас бездушно бомбардовали, и од њих стећи неку милостињу која ће нас спасти из кризе у коју смо запали. При томе трпимо сталне уцене, пристајемо на све могуће изнуде, свима се извињавамо и понижавамо. Духовно јединство српског народа систематски се разара. Подвојеност у народу о многим питањима смишљено се негује и подржава, па смо и даље четници и партизани, глобалисти и антиглобалисти, евроантлантисти и евроскептици, натовци и антинатовци, монархисти и антмонархисти, теисти и атеисти, аутономаши и антиаутономаши. Из себичних партијских и личних интереса, путем регионализацијеи децентрализације, смишљено се ради на разбијању државног интегритета Србије. Патриотизами родољубље су ископромитовани. Националне установе, попут Српске православне цркве, Српске академије наука и уметности и војске, изгубиле су ранији углед и утицај. Вредносни критеријуми из темеља су пољуљани. Такозвана политичка елита није дорасла времену и проблемима који нас оптерећују и који захтевају што хитније решење. По природи нисам песимиста, али слика коју сам дао је суморна. Волео бих да својим оценама нисам у праву и да ме време и догађаји демантују.”

Какав идентитет се ту може очувати? Јер, како рече Мармеладов Раскољникову, достојанство (а идентитет је срж човековог достојанства), може се очувати у сиромаштву, али не

и у беди. Срби су, свуда, у невиђеној беди.

И, на све то, иде геј парада.

АНАРХОТИРАНИЈА

У Србији се збивају апокалиптична безакоња. Све је ово Срђа Трифковић описао у свом тексту „Анархотиранија на делу” („Искра”, 1. 12. 2010.):

„Геј парада и све у вези са њом указује да је у Србији сазрео нови друштвено-политички модел који нема преседана у историји. С обзиром да га је могуће јасно дефинисати, треба му дати и погодно име. Предлажем кованицу „анархотиранија”.

Основна карактеристика режима анархотираније јесте неспособност или немоћ државе да стане на пут стварним кршитељима закона (анархија), уз истовремену тежњу државе да својим поданицима намеће и да ригорозно спроводи репресивне законе и норме понашања (тиранија).

Режим у Србији невољан је или немоћан да стане на пут разулареним цихадистима који каменују аутобусе у Новом Пазару, ратним хушкачима (муфтија Зукорлић), корупционашима („коферче”), призиваоцима даље дезинтеграције државне територије (Јожеф Каса), узурпаторима приватних поседа (циганска дивља насеља), распиривачима антисрпске и анти-православне националне и верске нетрпељивости (Соња Бисерко), отвореним заговорницима сепаратизма („64 жупаније”), да о лоповима разних калибара и страначких боја не говоримо.

У исто време, режим у Србији острашћено је бруталан у обрачуну са грађанима који се дрзну да изразе негодовање због промовисања содомије и који не прихватају бизарне, неморалне, па и отворено психопатолошке „норме” које режим намеће по налогу својих спољних ментора.

За разлику од низа страних експозитура које подривају српску државу и нацију под фирмом невладиног сектора и које су апсолутно недодириве, „Двери”, „Образ” и „Покрет 1389” су на листи за одстрел. Наташа Кандић некажњено шамара старца пред Скупштином, али Миша Вацић по кратком поступку иде у затвор због „кршења забране окупљања”. Чеда Јовановић неометано троши милионе непознатог порекла, али се Раја Родић немилосрдно прогони. Криминалци имају кратке и дуге цеви свих калибара и марки, али грађанин беспрекорне прошлости тешко да ће добити оружни лист.

Укратко, режим у Србији нормализује криминал и криминализује нормалност. Анархотиранија на делу. Српски народ изложен је како терору анархије (на чијем су удару нпр. преостали Срби у Новом Пазару, станари зграда у близини циганских дивљих насеља, или пацијенти изложени уценама здравственог особља) тако и терору режимске тираније. Као што је мој покојни колега Сам Франсис указао пре једне деценије, на сличан начин већинско становништво западних земаља на удару је како анархије криминалне подкласе коју чине припадници „заштићених мањина” тако и тираније државе која намеће кодексе говора и понашања срачунате да разбију кохезију заједница заснованих на традицији, култури и колективним сећањем.

Идеолошка мотивација носилаца анархотираније није у афирмацији разноликости нити заштити људских права угњетених жртава дискриминације. Њихов циљ је преваспитавање Србије сходно идеолошким нормама постмодерног, постхришћанског, пост-хуманог Запада.

Отпор режиму анархотираније дужност је и обавеза сваког Србина. Као што нас подсећа песник кога анархотирани поодавно сматрају идеологом исламофобије и геноцида,

„Ал’ тирјанству стати ногом за врат,
довести га к познанију права,
то је људска дужност најсветија!”

Значи да Ви не подржавате анархотиране и њихово насиље!
Напротив! Зато Вас молим: осветлајте образ, поднесите оставку!

ОДБРАНА БЕОГРАДА

Године 2010. године, навршило се 95 година од херојске последње одбране Београда, оне у октобру 1915. О њој је, поводом осамдесетогодишњице исте, Матеј Арсенијевић писао у свом тексту „Има хероја”:

„5. октобра 1915. немилосрдни германски непријатељ под командом немачког фелдмаршала Фон Макензена напада србску Престоницу која се налазила на граници тадашње Краљевине Србије и чијом одбраном је командовао генерал Михајло Живковић (1856-1930.), звани „гвоздени генерал”. (И није ли то вечна србска геополитичка ситуација од Косова до века: да као народ стално живимо, борећи се за живот и слободу - у духовном и историјском смислу - увек у некаквим Крајинама, на границама Истока и Запада, увек на рубу између царства земаљског и Царства Небеског, као и да је средиште Отаџбине увек тамо где је одбрана Отаџбине, да је за Србе увек престоница тамо где се брани граница, баш као што је то и данас у Србској?).

20 србских против 66 немачких и аустро-угарских батаљона, 80 наших против 360 њихових топова. Сто хиљада Макезенових војника ударају на србску престоницу (више негошто је она у то време имала становника) на петнаест хиљада њених бранилаца, развучених на шездесет километара широком фронту. Нови, београдски Видовдан. Само у току тродневног бомбардовања од 5-7 октобра на Београд пада више од 100 000 граната.

Непријатељ сурово и германски систематично руши стопу по стопу Београда, градске четврти, школе, факултете, цркве.

Три дана и ноћи непрекидно падају хиљаде тона смртоносног челика, али се србска пешадија не помера ни метра из својих преораних ровова, чекајући борбу прса у прса по којој је србски војник остао познат у војној историји Европе. Херојска борба за одбрану свакога рова, улице, куће, пијаце, кафане, за сваку барикаду београдску трајала је пет дана и пет ноћи без престанка.

Међу 4000 бранилаца који су се борили у самом граду највише је било добровољаца и трећепозиваца, а било је и немало жена и голобрадих ђака. У одбрани Београда посебно се истакао својим видовданским јунаштвом и заједничком погибијом на Дунавском Кеју легендарни Сремски добровољачки одред којим је командовао велики србски јунак и патриота, бивши четник, поручник Игњатије Кирхнер. (Од 340 светих ратника тог одреда 250 добровољаца су били шумадински дечаци, сви млађи од 18 година! У три ујутру 7. октобра Сремски одред улази у борбу на Дунавском Кеју - светом месту београдском. Сви официри Одред гину или бивају рањени у првих десет минута борбе. Погинули и свети Сремски добровољачки одред, бесмртни стуб одбране Београда, остаје да завек лежи на вечној мртвој стражи на обали Дунава. Четрдесетак преживелих јунака, одступају под борбом, туку се херојски на барикади код Народног позоришта. На дунавском кеју гине јуначки и скоро цео Одред београдских жандарма).

Мртви и раскомадани војници, жене и деца леже по целом херојском Дорћолу, на Теразијама, дуж улице Краља Милана (данашњих Србских владара), по врачарским и чубурским улицицама, свугде... Београђанке, наше свете Београђанке, наше свете београдске Жене у Белом кроз кишу куршума, између

експлозија граната немачких „Мерзера” од 420 мм, пузе и доносе хлеб и воду, и поје србске ратнике у првим рововима који нису спавали већ четири дана и ноћи. Београдски бели орлићи Душан Вујић (14 година), Светислав Ђорђевић (14 година), Јован Станић (12 година), ученици Прве мушке београдске гимназије, на првој линији ватре пузећи вуку огромни сандук пешадијске муниције да би га дотурили србским добровољцима у рову код Небојшине куле. (Сва тројица, после уласка Немаца у град, стрељани су због тог свог херојског подвига, што је и забележено на фотографијама једног немачког официра!).

7. октобра нешто пре 15 часова по подне командант 2. батаљона 10. кадровског пука који је држао положај на Дунавском кеју (од данашњег Спортског центра 25. мај до иза Небојшине куле) млади мајор Драгутин Гавриловић (1882-1945.) излази пред своје војнике и издаје им заповест којом је име србског јунаштва убројано у ред са највишим именима светског јунаштва од Леониде и Термопила до краја века. Заповест је гласила: „Тачно у три часа непријатељ се има разбити вашим силним јуришем, разнети вашим бомбама и бајонетима. Образ Београда, наше престонице, мора бити светао. Војници! Јунаци! Врховна Команда избрисала је наш пук из свог бројног стања, наш пук је жртвован за част Београда и Отаџбине. Ви немате више да се бринете за ваше животе који више не постоје. Зато напред у славу! Живео Краљ! Живео Београд!” То је београдска заповест и молитва коју сваки Београђанин мора да зна напамет. То је видовданска лозинка његове судбине, то је заветна формула његовог спасења и његове победе. О, када би сваки од нас био само „Д” од Драгутина, србског бесмртног мајора коме се поклањамо данас и сваког 7. октобра -истински празника и дана Београда! О, када би свако осетио у темељима свога бића тај жубор видовдански, када би

иступио из привида нехеројског, необразног, безпразничног, безрадосног и неслободног живота урбане свакодневице и осетио да је и он у истом пуку, исте војске, христољубиви војник, исто избрисан из бројног стања живих мртваца и окречених гробова, исто уписан у Србску Књигу Живих, исто жртвован за част и слободу Београда и Отаџбине, да је иза сваког од нас исто срам, а пред сваким од нас исто слава, и да је у тој слави наш једини и прави србски и београдски живот! Мајор Драгутин Гавриловић је имао само 33 године када је ушао у славу Небеске Србије, довољно година да уђе међу србске бесмртнике. А тог бесмртника - који је, што од болести што од муке, двадесетак дана после повратка из немачког заробљеништва умро јула 1945. у ослобођеном Београду заборављен од свију осим од Бога Живога и Небеске Србије - нема у Просветиној „Општој енциклопедији”! Има осам Гавриловића, али оног најважније, оног чија заповест је блештати над Србским родом до краја времена, заједно са Лазаревим Косовом и Стевановим Чегром - на србску срамоту - нема.

После издате наредбе, мајор Драгутин Гавриловић лично је са пиштољем у руци повео јуриш на пругу на Дунавском кеју и после неколико корака пао обливен крвљу, јер га је метак погодио у грло. И својим падом открио образ београдског вазнесења у Небеску Србију. Какво откривење: после онакве бесмртне наредбе – не наредбе, већ србске заветне песме! – све невидиве силе смрти су се сјуриле на србско грло из кога је изашла таква песма, таква истина и таква лепота. Морало је да буде распето то свето грло, јер је посведочио истину Косова, истину Крста и Слободе, а сваки је Видовдан увек био и биће на Крст Часни разапет. Био је такав и Видовдан бранилаца Београда на Дунавском кеју. Србска Реч, србска Част, србска

Истина, србска Слобода распета је на Крст, или пресечена мачем или пробијена метком. То је Србски Пут: пут чистог Образа, пут Златне Слободе!

И после те наредбе сви ће Срби опет знати - како пева велики београдски песник-мученик Бранко Миљковић (убијен 1961. у Загребу од усташке руке, па мртав обешен на дрво да би изгледало као да се радило о самоубиству) - да је за Србе „исто певати и умирати!”. Зар нам то нису посведочили и они србски ратници из добровољачког полубатаљона Сремског одреда који су на Калемегданском Горњем граду у ноћи између 5. и 6. октобра 1915, у рововима за време најжешћег бомбардовања у надахнућу светог отаџбинског ината певали: „Свјати Боже, Свјати Крјепкиј, Свјати Бесмертниј, помилуј нас”!

Запањено невиђеним србским јунаштвом у одбрани Београда, задрхтало је дамаром европског витешког дивљења чак и сурово тевтонско срце немачког освајача који је окултно прегазисо србску престоницу, али је имао војничке части да у Кошутњаку подигне споменик мртвим непријатељима са натписом: „Овде почивају србски Јунаци 1915!”, као и србско-немачко гробље на самом Дунавском Кеју са натписом: „Овде почивају сједињени у смрти 260 немачких и 240 србских војника ратника, палих у борбама око Београда 1915”.

7. октобар је дан у који је мајор Драгутин дао свесрбску наредбу и повео у славу своје ратнике који су се, по сведочењу Ђорђа Роша водника 1. чете 2. батаљона 10. кадровског пука, непосредно пред јуриш окитили белим зумбулима из оближње цвећаре: „Захватио нас је необуздани излив одушевљења; осећао сам како смо сви свесни да је лако и слатко умрети за Краља свога и Отачаство своје, каже он у својим сећањима. Тај свети дан би требало да буде проглашен за дан Београда, јер је тада - у београдском Видовдану - јавно и занавек откривен вечни

Образ србског и православног Београда, као и нераскидива веза између земаљског и Небеског Београда. Одрецимо се зато несветог 20. октобра, дана комунистичког злочина над православним, србским и монархијским Београдом, дана сатанистичког братоубиства и почетка полувековне тираније крвавог мрака са пет крака над Србијом, одрецимо и поклонимо се светом октобру Београда, 7. октобру 1915. када је Београд вавек одбрањен, јер је пронашао свој небоземни Образ, своју душу и своје место на небесима у Небеској Србији. Поклонимо се мајору Драгутину Београдском и свим београдским херојима који су својом крвљу, родољубљем, младошћу, лепотом, здрављем, љубављу и јунаштвом, окропили, осолили и учврстили београдску земљу и држе је у висини да не пропадне и поред великог зла и греха које се данас намножило на њој.

Обиђимо зато споменик браниоцима Београда на Дунавском кеју, костурницу подно Јакшићеве куле код војне цркве Ружице на Калемегдану, споменике србским јунацима - браниоцима Београда на Новом Гробљу и у Кошутњаку и друга света места широм Београда не само на октобарске годишњице херојске одбране Београда 1915, већ и на сваки Васкрс, на сваки Побусани понедељак, на сваки Видовдан и задушнице, сетимо се, помолимо се, запалимо свећу - макар у свом срцу - и поклонимо се дивној жетви Небеске Србије на рекама и брдима београдским. Свети Београђани, јунаци и мученици - они су живљи од нас живих, они нас држе у животу. Они су наш Образ и Узор: више су волели и ценили и живели живот од нас, више су чезнули за миром од нас, јер су били спремни да жртвују свој живот за оно што је бескрајно више од смртног живота - за бесмртни живот часног Крста и Златне Слободе, јер су били спремни да ратују за Мир виши од сваког пролазног земаљског мира, за мир Небеске Отаџбине. Поклонимо се светој тајни

бранилаца Београда, сјединимо се са њиховом Чашћу и Слободом, и одрецимо се сатанске тајне лаж ослободилаца Београда 1944 од чијег ослобођења Србски народ умире и распада се већ педесет година и не може да се ослободи. Између светог србског октобра 1915. и несветог анти-србског октобра 1944. одредимо се за онај србски и свети у коме нам је чисти Образ и златни кључ истинског београдског живота. “

Деведесет пет година од херојске одбране Београда ЕУ олош је „славио” геј парадом. Срамни октобар 2010!

У то време, огласила се и повереница за заштиту равноправности, Невена Петрушић, о чему је Слободан Антонић записао следеће (у тексту „Опасан напад на грађанску слободу”, НСПМ, 7. март 2011.):

„Наређење поверенице за заштиту равноправности, Невене Петрушић, митрополиту Амфилохију да се јавно извини учесницима геј параде, представља опасан напад на религијска права, али и на елементарну грађанску слободу у Србији.

Треба имати у виду две важне ствари. Прво, митрополит Амфилохије је своје речи о „смраду содомском” изрекао у цркви, у литургијској беседи (у храму преподобног Харитона Исповедника, на полуострву Луштица, код Херцег Новог). И друго, митрополит Амфилохије је само подсетио шта Свето писмо каже о содомији, односно само је поновио хришћански став о „содомијском греху”.

Содомија је за хришћане грех који, из извесних разлога, Бог особито осуђује. То је једини грех због којег је Господ уништио читаву једну област (градове Содому и Гомору; Пост. 19, 1-29). Хришћанском Богу, али и јеврејском и мухамеданском, овај грех је нарочито гнусан. У Књизи Левитској (18, 22; 20, 13) каже се: „са мушкарцем не лежи као са женом; гадно је”, при чему тоebaћ (гадост, гнусоба) „буквално значи нешто што Господ презире и

мрзи”. Содомију, према хришћанима, Господ види као изругивање свом најдражем делу, Човеку (Адаму). Содомија је човеково скрнављење, не само симболично, већ и стварно, јер је њена консеквенца – ако би се универзализовала – самоуништење читавог људског рода. Св. Јован Златоуст чак вели да су мужеложници, у извесном симболичком смислу, „гори од убица” и „општи издајници”. „Огањ содомски”, каже Св. Јован Златоуст, служи да све оне који су лакомислени према овој врсти греха, „Бог уразуми”. Уништење Содоме и Гоморе је, по хришћанима, озбиљна опомена свим људима, и свако ко содомију подржава ризикује и сам Божију казну. Зато је дужност хришћанских отаца да вернике упозоравају на опасност од овога греха.

Наравно, у либералној држави Црква нема право да свој став о хомосексуалности намеће целом друштву. Али, ни либерална држава нема право да Цркви намеће свој вредносни систем. Позивање на одговорност архијереја због проповеди у цркви, у којој се износи део традиционалног верског учења, а без вређања икога поименице, директан је напад не само на слободу вероисповести, већ и на елементарну слободу говора. Митрополит Амфилохије је изрекао извесне опште вредносне судове, који могу да нам се допадају, или не допадају. Али, он има право да изриче те вредносне судове, не само зато што су они део учења његове цркве, већ и зато што слобода говора подразумева управо слободу изрицања свих општих вредносних судова.

Стога, атак поверенице за заштиту равноправности, Невене Петрушић, на митрополита Амфилохија није само директан напад на хришћанство, као вероисповест и вредносни систем. Он је директан напад и на елементарне грађанске слободе и темељне либералне вредности. Невена Петрушић је у овом

случају послужила само као проводик својеврсног НВО тоталитаризма (пошто је, како сама признаје, прихватила многобројне захтеве из НВО сектора, да се, због „говора мржње”, процесуира митрополит Амфилохије). Јавност се, наине, још приликом доношења Закона против дискриминације, као и приликом инсталирања Повереника за заштиту равноправности, са зебњом питала да ли ће ове нове установе донети повећање стварне заштите грађана од кињења и шиканирања, или је посреди ковање још једног буздована наших грађанистичких НВО за утеривање „политички коректног” мишљења Србима у главу.

Са овим потезом Невене Петрушић и та дилема је разрешена. Свештеници у својим црквама, професори у својим семинарима, домаћини за својим славским столом, коментатори на својим блогovima, више неће смети да изричу „политички некоректне” вредносне судове. Од сада ће свако од нас морати да води рачуна да нас нека НВО може пријавити, а Невена Петрушић јавно опоменути и дати на суд, само ако кажемо нешто што се у „другој Србији”, Вашингтону или Бриселу, сматра политички некоректним. Наши НВО душебрижници очигледно желе да нас све глајхшалтују – „утерају у корак”. Да мислимо исто, да верујемо исто и да радимо исто. Да ли наша власт – не само београдска, већ и бриселска и вашингтонска – заиста мисли да ће успети да тако пацификује овај народ?

То не знамо. Али, да је у питању опасан преседан, који угрожава не само нашу веру, већ и нашу слободу, то јако добро знамо. Зато је необична одбрана да се Митрополит не може гонити јер је црногорски држављанин. То је ипак, да будем груб, једна помало фишкалска гимнастика, једно извлачење недостојно озбиљности ситуације. Не, ово није питање ни држављанства, ни правне надлежности, па чак ни Цркве. Ово је

питање слободе. Ово је основно, грађанско питање. Јер, слободу имамо само онолико колико смо у стању да је бранимо и упражњавамо. И ако се сада јасно не супротставимо, када ћемо то учинити?”

ГОДИНА 2011.

После параде 2010. наставила се игра „топлог зеца” (бар кад су „евроатлантски медији”, империјалне НВО и њихови стављеници у питању) са онима који другачије мисле: као што смо видели, повереница за заштиту равноправности Невена Петрушић тражила је од митрополита Амфилохија, који је у проповеди на острву Луштица код Херцег-Новог исказао свој верски и архијерејски став о ономе што Свето Писмо назива „содомским грехом”, да се извини учесницима геј параде.

Међутим, 2011. године геј парада, упркос најјавама и притисцима дипломатских кругова САД и ЕУ, није одржана због безбедносних разлога (који су се иначе поклопили са почетком предизборне кампање чланица коалиције За европску Србију). И Двери – Покрет за живот Србије одустају од најављеног протеста јер је МУП забранио сва окупљања а Двери нису желеле да праве инциденте.

Те 2011. патријарх српски господин Иринеј обратио се јавности следећим саопштењем:

„Доста нам је понижавања и испуњавања страних жеља. Ова накардна слобода коју нам нуди 'парада поноса', страна је нашој историји, традицији и култури. Апелујемо и на све оне који намеравају да се супротставе овој паради ако се она одржи, да то не чине применом силе. (...) Молимо се Господу да на обе стране победи здрав разум.”

ГОДИНА 2012.

Невена Петрушић, на основу пријаве извесне ЛГБТ студенткиње, делила је пацке професору др Милану Брдару, запосленом на Универзитету Мегатренд, зато што је изјавио да се у његово доба хомосексуализам медицински дефинисао као болест. Наводно, он нема право да износи своја лична мишљења пред студентима кад је ЛГБТ тематика у питању. Професор Брдар јој математички прецизно одговара, а јавност стаје у одбрану универзитетске слободе говора.

Министарство просвете препоручује филм „Парада” геј лобисте Срђана Драгојевића за школско приказивање у Војводини.

А онда опет почиње прича о геј паради као нашем услову да уђемо у ЕУ, стижу нам претње типова какав је биши професор ОНО и ДСЗ Јелко Кацин, а домаћи парадери се решавају да се наругају хришћанству, отпочињући своје перформансе, попут „венчања” лезбијки у Кнез Михаиловој у суботу 29. септембра и припремајући се за богохулну изложбу, на којој је Господ Христос са Пресветом Богородицом стављен у контекст онога што хришћанство Православне Цркве назива, како рекосмо, „содомским грехом”.

Због свега тога патријарх српски господин Иринеј дао је листу „Ало” 29. септембра 2012. године следећу изјаву: „Немам ништа против да било ко исказује своје ставове, али да неко на овај начин благи свој град, државу, веру – то је једноставно срамота. Шта још треба да нам се деси па да надлежни реагују?”

„Политика” од 1. октобра најављује да су „геј полицајци” из Шведске заинтересовани да дођу у Београд и штите параду својих истомишљеника. Ако би се тако нешто десило, у шта не желимо да верујемо, био би то коначан доказ да Србија више није држава, него окупирана територија.

Предраг Аздејковић, који се ове, 2012. године, извињавао

(искрено?) због својих излива мржње према Богу и религији уопште, изјављујући да би рушио храмове, само да има власт, одавно је активан као изругивач туђих вредности. Тако је својевремено имао свој блог „Перица и вероучитељ”, на коме су свештеници и вероучитељи били проглашавани за педофиле, а била је дата и порнографска слика свештеника са надигнутим удом. (12) Под насловом „Српски православни блог” 22. октобра 2007. Аздејковић је објавио слику извесног дерана који мокри, а испод написао: „А сад и мало свете водике”. Међутим, Аздејковић је у то време превазишао и самог себе. Ево чиме – драмом „Важно је бити Издајник”, која препричано изгледа овако:

„Драму најављује плакат-фотомонтажа, израђен тако да оглашава наводну премијеру у Југословенском драмском позоришту, 28. јуна 2007. Средишње место плаката заузима слика српске државне заставе, са круном и орлом, како гори у пламену. Главни јунак драме је сам Предраг М. Аздејковић, који је оптужен за издају. Тужилац је Ивана Жигон, судија Добрица Ћосић, а двојица полицајаца су Драган Јочић и Душан Михајловић. Ту су још и Јелена Карлеуша, као бранилац, и Брана Црнчевић, као 'дух националистичке прошлости, садашњости и будућности'. Аздејковић је оптужен као издајник само зато што је имао секс са Албанцем. Он се тиме поноси и, упркос бичевању од стране 'двојице полицајаца у црним кожним униформама', прича све појединости својих сексуалних односа са Албанцем – колики му је уд, како су и где то радили итд. Мушкарци који га слушају почињу да се узбуђују, траже све нове и нове детаље и завлаче руке у панталоне. Једино присутне жене и времешни судија Ћосић осећају неку одвратност. Али се теше тако што из кесице једу 'неку браонкасту масу'. 'То је свето. То је лековито. Од српске деце са Космета', каже за то Ивана

Жигон. На крају, док Аздејковић објашњава сексуалну технику која се зове 'грудвање' – 'то вам је оно кад вам он сврши у уста, а ви после испљунете у његова и онда се љубите и гутате ту сперму, која се размазује по вашим уснама, образима и лицима' – више ни 'то свето (...) од српске деце са Космета' не помаже. И, док сви повраћају, у последњој реченици драме сазнајемо шта је по среди; 'Па ово су г...!'"(13)

Бобан Стојановић је на блогу „Зашто треба пљувати по нацији” 31. октобра 2006. објавио фотомонтажу на којој је глава патријарха Павла била стављена на тело полуголе певачице уз потпис „Чиме је Паја навукао Србе?”(14). У блогу „Патријарх Павле и чипкане гаћице” Стојановић је 27. јула 2007. писао: „Гојко Стојчевић, претендент на високу позицију живог свеца (неки кажу да већ то и јесте), одлуком да се Свевишњем приближи, одлучио је да се вазда бави туђим гаћицама, материцама, менструацијом и репродукцијом”(15). Стојановић је 29. септембра 2007 записао и ово: „Кад год вас нешто нервира – сексајте се! Сами са собом: уз порно часописе, веб сајтове, порниће, слике бивших љубавника... Посебно се сексајте: У време поста, док градом парадирају литије, док сахрањују Милошевића, док Ивана Жигон рецитује песме о Србији”(16).

Пошто је један од организатора богохулне изложбе већ поменути Бобан Стојановић покушао да брани овај срамни и увредљиви чин („Ало”, 29. септембар 2012), чланку о агресивној идеологији хомосексуализма и њеном насртају на основне вредности нашег друштва прилажемо и богословски додатак (којим госпођа Петрушић не би требало нестручно да се бави јер излази из домена грађанског и креће се у богословском кругу тема, што их је први покренуо дотични Стојановић.) Он је, наиме, новинарима листа „Ало” рекао:

„Изложба је изазвала полемике, пре свега због начина на који

третира лик Исуса Христа. Фотографије не представљају атак на православље. Ово јесте провокација хришћанском свету да размисли да ли у име хришћанске љубави има право да дискриминише и ускраћује права било коме. Ауторка је хтела да покаже да је и Христ био тај који је одбачене пригрлио, а не одбацивао. Овом изложбом је хтела да покаже да је Христ љубав према свима, одбаченима и прогнанима”.

Све традиционалне монотеистичке религије оштро одбацују пропаганду идеологије хомосексуализма као пропаганду греха, кршења Богом откривеног живота у складу с изворним назначењем човека.

Што се богословског аспекта ове приче тиче, он је више него јасан.

Христос јесте дошао међу грешнике, али грешнике који се кају за своје грехе, а не грешнике који су поносни на своје грехе. Он је ишао неправедно гоњенима и одбаченима, а не „парадерима” ЛГБТ идеологије да их „подржи”. Као, по учењу Цркве, Бог Који је постао Човек, Христос је био без икаквог греха. Зато је порука изложбе извесне ЕУ лезбијке, коју намећу Београду, највулгарније изругивање основама хришћанске вере и нема никакве везе са љубављу Божјом према покајаним грешницима. Толико о богословљу, којим агресивне ЛГБТ незналице не би требало да се баве.

ЗАВРШНА РАЗМИШЉАЊА

Србија је земља која изумире огромном брзином. Од пописа 2002. до пописа 2011. мање нас је за 400 хиљада, а сваке године умре 30 хиљада људи више него што их се роди. У таквој земљи сва пажња треба да буде усмерена на повећање наталитета и обнову и учвршћивање породичних вредности. (Рецимо, за похвалу је најава Владе Србије да ће труднице, породиље и деца

имати здравствено осигурање без обзира на статус у вези са запослењем.)

Зато, да поновим, јер је понављање мајка учења: геј парада не служи за то да хомосексуално оријентисани појединци остваре своја „људска права” и да се интегришу у друштво. Реч је о пропаганди идеологије хомосексуализма, то јест првом кораку у геј-маршу кроз државне институције, чији је циљ одобравање геј брака и право истих да усвајају децу.

Геј парада у Београду 2012. није никакво демократско право на протест, него средство притиска на власти и јавност Србије, употребљено од домаћих и светских тоталитарних геј лобија да би се разорила природна породица, традиционалне вредности (на првом месту православно хришћанство као вековна вера већинског народа у Србији), али и сама држава Србија, којој се стално намеће ЛГБТ парада као један од кључних услова за улазак у ЕУ у распаду.

У Србији огромна већина родитеља не жели да њихова деца (наша деца!) уче да је хомосексуална оријентација природна и да је то само „варијетет људске природе” јер такву тврдњу геј лобиста оповргавају не само традиционални морал, него и савремена наука. Разумевање за људе са хомосексуалним склоностима – то да; спречавање насиља према било коме – то да; али не, не и не идеологији хомосексуализма.

Полно опредељење је приватна ствар сваког човека, и руски јавни делатници су сасвим у праву кад траже да се забрани пропаганда хомосексуалне идеологије малолетницима (што је већ законски учињено у неким областима Русије). Сви ми, обични породични људи, који јесмо већинска Србија, тражимо заштиту природне породице и јавног реда и морала.

Као грађанин, верујем да ће власт државе Србије све ово имати у виду октобра 2012, о стогодишњици ослобођења Старе

Србије, а нарочито 6. октобра у Београду, кад Црква слави Зачеће Светог Јована Крститеља, славећи тиме један од најлепших Божјих дарова људима – дар рађања новог живота.

2012.

Напомене:

1. Слободан Антонић: „Вишијевска Србија”, Чигоја штампа, Београд 2011, стр. 319.

2. Исто, стр. 320.

3. Исто, стр. 321.

4. Исто, 203.

5. Исто, 204.

6. Исто, стр. 327.

7. Исто, стр. 330.

8. Исто, стр. 333.

9. Исто, 334.

10. Интеркултуралност + насиље у школама, Ужички центар за права детета, Ужице, 2010, стр. 6.

11. Слободан Антонић, Транзициони скакавци, Орфеус, Нови Сад, стр. 482.

12. Слободан Антонић: Културни рат у Србији, Завод за уџбенике, Београд, 2008, стр. 107.

13. Исто, стр. 33.

14. Исто, стр. 107.

15. Исто, стр. 108.

16. Исто, стр. 109.

„СЕКС-ПРОСВЕТ” И СРБИЈА

Хоће ли родитељи у Србији од државе добијати брошуре о томе како дечје полне органе треба стимулисати од прве године и певати им песмице? Хоће ли хомосексуалци - едукатори ући у наше школе да би, од првог основне, деца сазнала како је то нормалан „животни стил”? Европска унија улази у наше животе: не да би нам побољшала стандард и донела бољу будућност. Новопримљене чланице, попут Бугарске и Румуније, то најбоље знају. Европска унија значи наметање тзв. нових „вредносних оријентација”, које на велика врата улазе у нашу варош, тражећи да им се поклонимо (или да се уконио, што ће бити пре него ово прво.) „Ослобођење од предрасуда” довело је „најнапредније” државе ЕУ до крајњег моралног релативизма. У Немачкој, на пример „Федерални центар за здравствено васпитање” објавио је брошуру за родитеље деце до три године, у којој се, под насловом „Љубав, тело и играње доктора”, каже: „Очеви не поклањају довољно пажње клиторису и вагини својих ћерки/... /, мада је то једини начин да девојчице развију осећање поноса на своју полну припадност.” Мајке су криве зато што полним органима мушкарчића надевају имена од миља, док се то не чини с девојчицама, па оне имају комплекс ниже вредности. О именовану вагине треба да се постарају очеви, смишљајући „нежне називе” типа „посудица с медом”. Родитељи се подстичу да децу не спутавају у „неограниченој маструбацији”, осим ако им прети физичка повреда: „Тада девојчици треба рећи да се убудуће не повређује, објашњавајући јој да је стимулација гениталија у реду”. Федерални центар за здравствено васпитање, под непосредним надзором Министарства за породицу, објавио је и приручник за родитеље

деце у вртићу, понудивши им и збирку поучних песмица, у којима се, између осталог, налазе и овакви „наравоучитељни” стихови: „Кад додирујем своје тело, откривам шта имам. Имам вагину, јер сам девојчица. Вагина није само за пишкење. Кад је додирнем осетим задовољство.” Ове брошуре су обавезне у девет савезних држава Немачке. Користе се за обуку васпитачица и учитеља. Новинарка пољске „Жечпосполите”, Ана Рибинска, која је чланак о овоме објавила у свом листу 7. јула 2007, питала је за мишљење Екхарта Шефера, званичника немачког Федералног центра за здравствено васпитање. Он јој је одговорио: „Деца су сексуална бића и све време настоје да задовоље своје потребе. Родитељи који им то омогућују нису лоши, него су лоши они који то сматрају погрешним.” Србија која, на путу ка Европској унији, тоне у беду и безнађе, могла би да усвоји „најнапредније” европске моделе за разарање свих традиционалних, пре свега, породичних, вредности, сасвим на трагу немачких „брижника” здравственог васпитања, само да би се додворила онима који је не желе, а ка којима је њена власт води. Пошто се у Србији непрестано прича о „европским стандардима”, Предраг Аздејковић, један од челника домаћег хомосексуалног „Квирија центра” упутио је Министарству за људска и мањинска права захтев да се лекције о хомосексуализму, као „нормалном” животном стилу, уврсте у средњошколске уџбенике. У свему га је до сада подржавао само Чедо Јовановић и његов ЛДП, док су, по њему, остали политичари Србије „хомофобични”. Пошто је министар за људска и мањинска права, Светозар Чиплић, најавио антидискриминациони закон, који ће штитити не само етничке, него и „остале” мањине, Аздејковић је, у интервјуу датом „Стандарду” 15. августа 2008, најавио да се нада да ће србски уџбеници бити као холандски, у којима су „породице

представљене сликама два мушкарца или две жене са њиховом децом различите боје коже.” Аздејковић очекује да ће „гејови” и „гејице” моћи да иду по школама и пропагирају („објашњавају”) свој lifestyle. Што да не? У САД је процес већ одавно одмакао, па су деца изложена хомосексуалној пропаганди још од вртића. У америчком приручнику за наставнике „Како предавати о безбедном сексу”, ђацима ради „безбедности”, треба нонудити „некоитални секс”, „масажу тела, заједничко купање, мастурбацију, узајамну мастурбацију, сензуално храњење, фантазирањс, гледање еротских филмова, читање еротских књига и часописа”. У приручнику се и хомосексуални односи називају сасвим нормалним, а постоји и радни лист „Како бити хомосексуалац”. Стављање кондома се вежба навлачењем истог на банану, краставац или плави парадајз. (Кондом, тај мит XX века, једна је од највећих лажи која се нуди младима данас. Радна група америчког Министарства здравља је још почетком деведесетих година прошлог столећа, објавила извештај по коме не постоје клинички подаци о успешности кондома у заустављању полно преносивих болести. А др Николас Фјумара, својевремено на челу Дирекције за јавно здравство државе Масачусетс, изјавио је: „Кондом је ефикасан као заштита од гонореје уколико нема предигре, уколико је исти читав пре употребе, уколико је исправно стављен и исправно скинут. Међутим, мушки део популације није у стању да испуни чак ни овај први услов”. Др Роберт Редфилд, са Војно-истраживачког института „Волтер Рид”, стручњак за ретровирус, тврдио је: „Секс са зараженом особом уз употребу кондома није заштићен секс. Такав секс је /... / ВЕОМА, ВЕОМА ОПАСАН”). Критичар америчког државног школства, др Семјуел Блуменфелд, навео је последице сексуалног образовања у америчким школама: „Резултати су:

огроман пораст предбрачног секса међу ученицима праћен нежељеним трудноћама, абортусом, гајењем деце без једног родитеља, сексуално преносивим болестима, силовањем и чак убиствима сексуалних партнера, порастом перверзног понашања, дејим животом у беди, без очинског старања, емоционалним кризама, дрогирањем, депресијом, поплавом порнографије”. Сличне ствари су се десиле и у Јељциновој „лево-либералној” Русији. Чувени руски писац, Валентин Распутин, уочио је: „Нема сумње да се демократске слободе у Русији нису оствариле. Добиле су наopak вид, претвориле у сведопуштеноst и самовољу, отео их је криминал и капитал, постале су оруђе моралног и духовног насиља над човеком, сахраниле су заштитну функцију државе према грађанину. У оном виду у коме су се у Русији пројавиле слободе, оне су постале моћно средство моралног и физичког разарања народа и државе, уништења основа које их држе. Русија је претворена у земљу изокренутих вредности - економија, сталешко устројство, култура, морал: све ниско је на врху, а све узвишено на дну”. Руска Асоцијација за планирање породице имала је снажну подршку јељциноваца. За децу од 7 до 9 година издавани су приручници, дељени по школама, с темама: „Ваш пријатељ презерватив”, „Безбедан секс”, „Онанизам”, „Хомосексуализам”. Министарство просвете Русије одобрило је, често без знања родитеља, употребу таквих приручника у школи. Асоцијација за планирање породице, раширена у 140 земаља света, тако је наставила да испуњава Хитлерове русофобске планове. Сабор руских педагога јс 1997. упутио писмо депутатима Државне думе, подсећајући их на то: „Сличне погубне експерименте, као што се зна, спроводили су нацисти на окупираним територијама Источне Европе. Ево шта је писало у декрету донетом после окупације Пољске 1939: „Све мере,

које имају тенденцију да ограниче рађање, треба допуштати и подстицати. Абортусе /... / треба ослободити од забране. Средства за абортусе и контрацепцију треба јавно нудити, без икаквих ограничења. Хомосексуализам треба легализовати. Установама и лицима које се професионално „баве абортусима /... / не сметати”. Године 1941. Хитлер је декретом ту политику ширио и на друге земље Источне Европе. Србија је земља која огромном брзином нестаје. Сваке године умире тридесет хиљада људи више но што их се роди. У нашим медијима и школама очито је потребно више породичних вредности, више сведочења о љубави и жртви као основи породичног живота. Ако кренемо путем немачког „здравственог просвећивања” и америчког „сексуалног либерализма”, треба да знамо да нас ускоро неће бити. Биолошки, наравно; о моралу већ одавно и не говоримо.

2009.

ПОСЛЕ КОСОВА И ВОЈВОДИНЕ, ОДУЗИМАЋЕ И ВАШУ ДЕЦУ!

Године 1968, Херберт Маркузе, славни „еротски револуционар”, поручио је париским студентима: „Патологију треба прогласити за норму, а норму за патологију – и тако ћемо срушити буржоаско друштво”. То, што ће тако бити срушено СВАКО, а не само буржоаско друштво, Маркузе се није тицало. Као и многи интелектуалци, од Мараа наовамо, он се представљао као „пријатељ народа”, то јест као онај који, боље од самог народа, зна шта су његови интереси. Уосталом, сваки тоталитаризам је такав: ако нећеш да се утопиш у утопијску заједницу, ми ћемо те утопити, макар с каменом о врату.

А тоталитаризам, као што је доказао руски философ Иван Иљин, не зависи од облика, него од ОБИМА власти. Он је присутан свуда где држава хоће да надзире приватни живот својих грађана. Једна од најсрамнијих епизода из историје тоталитарних режима је повест о Павлику Морозову, дечаку који је потказао своје родитеље као непријатеље совјетског режима. Родитељи су послати у ГУЛАГ, а мали Павлик је ушао у све уџбенике Стаљиновог доба као пример „совјетског патриотизма”.

НАТО-измећари на власти у Србији, скупа са НВО делатницима сорошевског порекла у последње време се показују као евро – стахановци, ударнички спремни да ураде чак и оно што се не тражи, да би нас што пре поевроунијатили. Одричу се Косова и одвајају Војводину, доносе „pro-gay” законе, спремају се да легализују проституцију и да одузимају децу родитељима који их шљичну по стражњици (такав закон, који и најблаже телесно опомињање проглашава кривичним делом, постоји у

само двадесетак земаља света, али НАТО-ударници желе да покажу како су „напреднији” од „напредних”).

Значи, удариће на породицу, скупа са основним верским и моралним законима.

That’ s not all, folks, то јест: „Децо, волите ли брзу возњу?” (што рече teenage – ђаво у првом делу филма „Ми нисмо анђели”). Куда ће нас одвести брза возња с Мефистом прерушеним у возача на линији Београд – Брисел? Прошетајмо мало по свету, тек да знамо шта нас чека.

Европски суд за људска права наредио је 2009. године Италији да уклони распеће из свих државних школа на основу тужбе једне грађанке ове земље, која је истакла да та распећа сметају њеној деци, коју она васпитава атеистички. Грађанка је пореклом из Финске. Против одлуке Суда дигли су глас и Ватикан и премијер Берлускони и италијанска јавност, али... Али стразбуршки необољшевици се не дају: једна грађанка хоће да је јача од целе католичке Италије.

Да ли је то све?

Није, наравно. У Шкотској је изведена представа у којој је Христос представљен као „транссексуалац” (политички некоректно, рећи ћу: Боже, опрости!)

Пољски суд је наложио свештенику који је абортус упоредио са холокаустом, да се извини и плати казну. И то није обичан свештеник, него главни уредник највећег католичког недељника „Gosc Niedzielny”, Марек Ганцирчик; а и казна није била мала - 11000 долара. Свештеник је у једном од бројева свог часописа, октобра 2007, критиковао одлуку Европског суда за људска права. Суд је наложио држави Пољској да исплати 25000 евра жени која је 2000. године родила „нежељено” дете (девојчица је, у време писања чланка, била седмогодишње здраво дете), зато што су лекари одбили да јој обаве абортус, јер порођајем

здравље мајке не би било угрожено. (То је, по пољском закону, било легално.)

Или, скори случај из Велике Британије. Двадесетшестогодишња Кери Вултортон извршила је самоубиство сазнавши да не може да има децу. Хитна помоћ је стигла на време и могла је да је врати у живот, али то нису урадили, па је Кери умрла. Разлог? Године 2005, власти „гордог Албиона” усвојиле су „Акт о психичкој правној урачунљивости”, који право пацијента да умре по својој жељи ставља изнад лекарске обавезе да спасу нечији живот. Кери Вултертон је, у стању суицидног помрачења свести, оставила поруку да је не реанимирају.

У тој истој Великој Британији усвојен је нови правилник за наставнике, који им налаже, чак и ако предају у приватним хришћанским школама, да морају најпохвалније да говоре о исламу и хомосексуализму. Мулти-култи култ!

У негда католичкој Шпанији, Врховни суд је наредио да деца која одбијају да иду на часове грађанског васпитања, јер се на истима пропагира хомосексуализам (родитељи су им практикујући католици), морају да похађају дате часове, без обзира на верско убеђење.

У вртићима Литваније пропаганда хомосексуализма спроводи се у складу с пројектом „Gender Loops” у оквиру међународног програма „Gender Mainstreaming”. Литванским предшколцима се предлаже да анализирају бајку у којој се два принца заљубљују један у другог, венчавају се и постају краљ и краљ. Тражи се да се деци објасни „схватање важности сексуалне разноликости људи”. Само у Виљнусу је новом методу обучено преко 200 васпитача у вртићима.

На Украјини се, за 2010, планира увођење у школе факултативног курса „Толерантност”, циљ – васпитање деце у

духу толеранције према хомосексуалцима и људима другачије боје коже.

Али, најважније је одузимање деце у оквиру тзв. „јувенилног система права“: казните дете, оно вас пријави социјалним радницима – и ви у затвор, а дете у интернат или на усвајање. А ви га, рецимо, казните тако што му не дате да 24 сата игра видео игрице, или га спречите да излази у град до три по поноћи.

„Ви мислите – бунца маларија?” рекао би Мајаковски у „Облаку у панталонама”. Било је то, било – али не у Одеси, као у поеми Мајаковског, него, рецимо, у Француској, где је, од 2000. наомамо, родитељима одузето два милиона деце, чега се ужасавачак и председник Саркози, али каже да ту ништа не може учинити.

Или, рецимо, било је то, било, у Израелу, где сваке године родитељима држава одузме две хиљаде дечака и девојчица. Марина Сомодкина, посланик у Кнесету, говори како социјалне службе децу највише одузимају Јеврејима – репатријантима из Русије, при чему се „одузимање деце спроводи на основу потпуно наопаког схватања „дечје добробити”. Резултат је да социјалне службе отимају децу из нормативних породица, које им се обраћају у тренутку потешкоћа, не очекујући да могу да остану без детета.”

Како ће тек, у „political corectness”, евро –НАТО Србији одузимати децу националистима и антиевроинтеграцивцима! А? Шта мислите! „Неће ваљда”, говоре Срби већ две деценије, а они хоће, хоће, хоће! И те како хоће!

Руски публициста, Иван Леонов, јасно указује на опасност тзв. „јувенилног права”: „Под претњом се налази независност породице, право родитеља да одређују приоритете васпитања и устројства породичног живота, традиционалне односе деце и родитеља, засноване на послушању млађих старијима.

Родитељи не само да се фактички одстрањују од решавања заштите права своје деце, него постају објекат непрестаног надзора од стране „надлежних” органа.

На тај начин, социјалне службе, организоване самоуправе и невладине организације ће у суштини надзирати родитеље и њихово вршење родитељских дужности, а деца ће, у суштини, моћи да дижу тужбе против родитеља.”

Шта то, по Леонову, даље значи? То је „изградња технологије одузимања било ког детета из породице под изговором заштите његових интереса. Притом породица уопште не мора да буде асоцијална или таква да било чиме угрожава дете. Таква судбина може снаћи било коју породицу”.

ЕвроСрби, спремајте се: прво су вам одузели земљу од Вардара до Триглава; онда су вас протерали из Славоније, Барање, западног Срема, из Лике, са Кордуна, Баније и Книнске Крајине; отели су вам Дрвар и Горажде, прогнали вас из Мостара и Травника; на Косово идете с пасошем, а сад вам и Војводину претварају у иностранство.

После свега, хоће и децу да вам узму.

Владика Николај Велимировић је, у песми „Небеска Литургија”, пророковао да ће у Србији доћи на власт они „којих би се марва застидела / и вепрови дивљи посрамили”.

Они ће поробити Србе тако да неће смети „децу своју својом звати / ни слободно мислити ни дисати”.

Чини ли вам се да се то пророчанство испуњава?

Живи били, па видели!

ПАРАДА ПОНОСА: ПОСЛЕДЊИ ПОКУШАЈ ДА СЕ ЧУЈЕ ГЛАС РАЗУМА

Дана 27. септембра 2011, представник евроунијатских снага у Србији, Венсан Жовер, рекао је у листу „Прес” да организовање геј параде није услов да Србија уђе у Европску унију, али да то, ето, од нас тражи, ни мање, ни више, него Устав Србије (тобож, слобода јавног окупљања је неприкосновена итд).

Чито је да господин Жовер не зна да је нашим, као и сваким другим Уставом, слобода јавног окупљања ограничена, између осталог, вређањем јавног морала. Целокупно позитивно законодавство Србије дозвољава да се геј парада откаже, а сама Европска конвенција о заштити људских права и основних слобода каже: „Свако има право на слободу мирног окупљања (...) За вршење ових права неће се постављати никаква ограничења, осим оних која су прописана законом и неопходна у демократском друштву у интересу националне безбедности, ради спречавања нереда или криминала, заштите здравља и морала”.

У складу с тим, члан 11 Закона о окупљању грађана каже да „Надлежни државни орган може да забрани одржавање јавног скупа ради спречавања ометања јавног саобраћаја, угрожавања здравља, јавног морала или безбедности људи и имовине”.

У Србији је преко 90% грађана против пропаганде хомосексуализма под видом слободе окупљања, зато што грађани знају да је све то само почетак: следи увођење права на „геј брак”, а затим усвајање деце, док ће деца нормалним брачним паровима бити одузимана јер ће, према Закону, поступак да шљицнете дете по задњици, ако, рецимо, хоће да

стави руку на врелу ринглу, бити сматран кривичним делом.

Дакле, геј парада на срђе на јавни морал, дефинисан пресудом Уставног суда Србије („Избор судске праксе”, 5/2005): „Повреда јавног морала представља фактичко питање које се мора ценити у складу са схватањима грађана које преовлађује у одређеним срединама и временским периодима”. Јер, реч „морал” потиче од латинске речи за већинску обичајност једне средине.

Иако се неки већ одавно питају да ли скраћеница ДС значи „друштво содомфила”, а скраћеница СПС „савез педерофила Србије”, ипак, шансе да се најгоре спречи постоје и наведене су законске основе за то.

Прошле године је на парадирање ЛБГТ-а („летеће бригаде господина Тадића”, кажу циници) потрошено 1, 5 милиона евра, у држави која неадекватно лечи оболеле од рака (а највише је таквих, захваљујући НАТО бомбардовању, у Европи) и у којој тридесет хиљада људи годишње умре, више него што их се роди; било је 141 рањених полицајаца и демонстраната, а имовинска штета огромна.

Ове године су велике шансе, поготово због свега што се збива око Косова и Метохије, као и огромне економске кризе, да нереди буду још крвавији и штета још већа. Власт може да све то спречи – ако хоће. А ако неће, циљ јој је да, по налогу страних налогодаваца, у Србији спречи слободне изборе на којима ће бити смењена и нереди искористи као повод за ванредно стање, попут „Сабље” 2003. године, уводећи, у срцу Европе, фашистичку диктатуру као у Јужној Америци. Надамо се да до тога неће доћи, а ако дође, нека се зна: „Ничија није горела до зоре”.

НАВОЂЕЊЕ НА САМОУБИСТВО

Почетком децембра, у војном самачком хотелу на Звездари, у смрт је скочила породица Поњигер: отац Палко, официр у пензији, који је у наручју држао малог сина Милана (дете је преживело пад са шестог спрата), као и мајка Илонка. Наравно, нико не може да оправда самоубиство као метод решавања проблема, али Поњигерови, који су више од деценију и по чекали дете, и који су живели у хотелској гарсоњерици, добили су, од Војске, у којој је Палко некад био капетан, налог за исељавање, усред зиме. Томе је претходио тежак, сиротињски живот, као и покушај да се реши стамбено питање. Њихово самоубиство је, наравно, слика будућности породичне Србије, ако се под хитно нешто не промени, и ако се болест звана ЕУроза не буде лечила. Породица, као основна ћелија друштва, захтева нарочиту пажњу и заштиту, што је у складу са Универзалном декларацијом о људским правима (члан 16, став 3: „Породица је природна и основна ћелија друштва и има право на заштиту државе и друштва”), са Конвенцијом УН о правима детета („Породици, као основној јединици друштва и природној средини за развој свих њених чланова, а посебно деце, треба да буде пружена неопходна заштита и помоћ како би могла у потпуности да преузме одговорност у заједници”, као и чланом 5 овог документа, у коме јасно стоји да ће „стране уговорнице поштовати одговорности, ПРАВА и дужности родитеља, чланова шире породице или заједнице, КАКО ЈЕ ПРЕДВИЂЕНО ЛОКАЛНИМ ОБИЧАЈИМА”), и домаћим Законом о породици. Овде, међутим, неко жели да породицу замени државом.

Држави се може дозволити да у области породичних односа

интервенише само у изузетним случајевима. Међутим, по нацрту овог закона, родитељ постаје сумњиво лице које за свако физичко спутавање и ограничавање детета, чак и оно које је неопходно за дететову добробит, може бити кажњено, можда и одузимањем родитељског права. Предлагачи Закона насрнули су на здрав разум кад су физичко кажњавање детета изједначили са ЗЛОСТАВЉАЊЕМ. Злостављање је премлаћивање деце, а ударац по задњици је средство васпитања. По Зорану Миливојевићу, кад је у питању мало дете, телесна казна му помаже да запамти да не сме да понавља радње и улази у ситуације које могу да му угрозе живот и безбедност. Такође, кад је дете насилно и агресивно порема другој деци, ударцем који га заболи учимо га да не ради другима оно што само не воли да доживи. Родитељи нису чудовишта која једва чекају да премлаћују своје потомке, него одговорни људи који своју децу воле много више него што их воле државни чиновници. Нарочито их воле више него Војин Димитријевић, Невена Петрушић, Зорица Мршевић, Саша Јанковић, Наташа Кандић, Соња Бисерко, Миљенко Дерета и остали лумени нашег „људскоправашког сектора”. Забране физичког кажњавања нема ни у много развијенијим земљама, међу којима су Велика Британија, САД, Белгија, Италија, Ирска, Швајцарска, Француска. А ми, са милион незапослених и афричком бедом, треба да будемо „авангарда”. Додуше, то било сјајно средство за пуњење буџета: у Словенији је новчана казна за ударац детета по задњици шесто евра. Ето нове прилике да наши министри и њихови помоћници са својим страначким послушницима дођу до живих пара за спровођење њихових генијалних планова и програма!

Такође, преднацрт закона даје малолетнику права одраслог: дете од 15 година има право да родитељима забрани увид у свој

здравствени картон. Наш познати дечји психијатар, Светомир Бојанин, упозорава: „У петнаестој години дете довршава дозревање оних структура мозга (ретикуларни систем) који омогућава сажимање сазнајних процеса са максималном пажњом. Та пажња ће се формирати тек негде око 18 године када можемо рећи да је ниво сазнајних процеса дорастао свој пуни обим и капацитет. Оптеретити тај млади мислећи свет бременом које првезилази њихове способности, може да угрози само њихов развој и идентификациони процес. И ништа друго” („Православље”, 15. октобар 2011.). Да и не говоримо што се у преднацрту Закона, под видом права на слободан приступ информацијама о здрављу и здравим стилевима живота, уводи у школе сексуално васпитање, које је, у великом броју случајева на Западу само допринело разарању породице, чији је основ љубав и поштовање, а не разобручена сексуалност. Нарочито је битно, понављамо, да се у овај Закон уведе права деце – припадника тзв. „сексуалних мањина”, чиме се даља пропаганда хомосексуализма и лезбејства као прихватљивих „полних оријентација” неумитно наставља, што за резултат има праксу већ виђену у појединим земљама Запада где хомосексуалци долазе у вртиће да малој деци причају о лепотама „лезбигеј заједница”. У преднацрту закона, члан 5, тачка 4, стоји да деца имају и политичка права, иако основно политичко право, из кога производе и остала, право да се бира и буде биран, стичу само пунолетна лица. Тиме се врши срамна политизација детињства, а деца од 14 година добијају право на удруживање, при чему нико ни не мисли о заштити деце од деструктивних секти, које се често јављају управо као удружења грађана. („Мунова унификациона црква”, рецимо, има преко стотину маскирних организација и „удружења грађана”).

У тоталитарним државама, попут Стаљиновог Совјетског

Савеза, деца су била подстицана да шпијунирају и властима достављају родитеље (познат је пример Павлика Морозова). Овакви закони воде ка стварању тоталитарне државе, која ће породицу и личност држати под сталном стегом. А тоталитаризам није у ОБЛИКУ, него у ОБИМУ власти. Јер, и код Стаљина су стално били организовани некакви избори, и то се звало „народна демократија”; али, ОБИМ власти је био такав да је и породица стално била под надзором. Замислите сада власт жутокраких у Србији како нам предлаже да у станове уведемо видео-надзор, да би Војин Димитријевић и дружина могли да контролишу да ли смо дете ударили по стражњици.

Као што је рекао већ више пута цитирани Миливојевић: „Деца су будућност. Шта ће нам Косово ако су деца поремећена? Овај Закон је много важнији од тога да ли ће бити или неће бити геј параде. То је разлог да се демонстрира и изађе на улице. Када су на Новом Зеланду дали такав предлог, чак је сваки десети грађанин ове државе изашао на улицу и захтевао референдум”. Он сматра да о накардном квази-закону треба да се изјасне сви, а нарочито Црква, која брани идентитет овог народа.

У очекивању да ће Србија устати у одбрану породице, остајемо да се да се надамо у коначно буђење успаваних снага свих оних који у овој земљи живе, а желе да сачувају најузвишенији однос љубави, однос родитељ-дете, у коме има нечег што нас подсећа на рајско стање човечанства. Нећемо им дати да од Србије направе пакао.

ОРВЕЛОВСКА СРБИЈА

Ко год је читао Џорџа Орвела, зна шта је функција новоговора у његовој антиутопији: да измени мишљење људи тако што ће их уверити да је СЛОБОДА РОПСТВО, РАТ МИР, а НЕЗНАЊЕ МОЋ. Коначни циљ новоговора је одстрањивање ЗЛОМИСЛИ, сваке мисли усмерене против режима Великог Брата. И новогovor треба да се претвори у „паткоговор”, кад ће свима остати само стотинак-две речи којима ће се изражавати основне потребе човека претвореног у ропску животињу. Сви тоталитарци имали су свој НОВОГОВОР, мртвачи језик јавке и одзива, који је требало да замагли суштину збивања. И данас је тако: они кажу ТРАНСПАРЕНТНО да не би рекли ПРОВИДНО, и да не бисмо знали да је ТРАНЗИЦИЈА ПРЕЛАЗ, превођење жедних преко воде. Да нам је неко, кад смо дизали антикомунистички бунт 1991, рекао да ћемо ући у рециклирани титоизам жутокраких, не бисмо му сасвим веровали, мислећи да је таква врста лудила немогућа. Али, ево, поступци ове власти нас сваким даном све више запањују. Примера-колико хоћете.

Заштитник људских права у Србији, на свом сајту, објавио је, „Упутства за стандардизован и недискриминативан говор и понашање”. Реч је о налозима за понашање на радном месту. У оквиру овог орвелијанског текста, који нам објашњава како да не будемо дискриминативни према женама и особама са инвалидитетом, налази се (понајвећи, наравно), део о томе како да будемо толерантни и ЕУмилни и према ЛБГТ особама. Ту сазнајемо да око нас 10% људи нису хетеросексуални, и да им морамо приступати са највећом пажњом, ни не смејући да помислимо да су те особе „перверзне” или „промискуитетне”. Увредљиво је сматрати да све ЛБГТ особе желе да промене пол

(то желе само „трансродни“.) Забрањено је рећи: „Нисам један од њих“; „Нека раде шта год хоће, али нека не кваре децу“; „Сироти њихови родитељи, ни криви ни дужни, а она/ он је таква/такав“; „Све је то увоз са Запада“; „Шта би било кад би сви били такви?“, итд.

У образложењу овог текста, наводи се да је наше друштво веома „хомофобично“, због чега треба учинити све да се хомофобичност смањи. Један од начина је да колеге с посла толерентно схвате ЛБГТ проблеме и да им помогну у тешким тренуцима: „Њихови проблеми нису само сложени и тешки због негативног става друштва према њима, као и немогућности да своје дуготрајне емотивне заједнице а често и родитељство, и формално-правно озваниче. Пажљиво и колегијално је, дакле, уважити различитост искустава, саслушати тај део приватне приче, без погрешних и увредљивих претпоставки, без изолације, потсмеха или чак бојкота свега што није хетеросексуално обојено“. Такође, омбудсман нам поручује да ЛБГТ много воле децу, и једва чекају да почну да их усвајају: „Грешка је и претпоставка да ЛБГТ особе не желе, или, још горе, мрзе децу. И међу њима, баш као и међу хетеросексуалним особама, има пропорционално исто толико оних који чак страствено воле и желе, као и оних који не желе да имају децу, као што и у обе групације има оних који су добри и оних који су лоши родитељи. ЛБГТ особе нису неадекватни, а још мање „опасни“, родитељи и због своје сексуалне оријентације“. Једном речју, омбудсман је јасан: ако је, што би Хрвати рекли, „тому тако“, онда је крајње време да се Србија ослободи хомофобије тако што ће омогућити ЛБГТ дружини да озваничава своје емотивне везе и, наравно, да усваја децу. А деца ће бити одузимана од вас, нормални грађани Србије. „Блиц“ пише да је у Енглеској једном брачном пару били одузето ПЕТОРО ДЕЦЕ јер су ПРЕВИШЕ БУЦМАСТА

(родитељи, наравно, не брину о њиховом здравом животу). Домаћи жутокраки у Енглеској и другим тоталитарним, неонацистичким земљама, чији вођи доносе законе против човека и породице, виде узор који треба следити. Зато одузимање буцмасте (или мршаве, свеједно) деце и нас чека, ако се, уздајући се у Бога и Мајку Божју, у Светог Саву и кнеза Лазара, не будемо борили за Србију чија је мера и провера она Небеска, Вечна Србија, а не септичка јама тзв. „отвореног друштва”.

2011.

ХОЋЕ У УЦБЕНИКЕ!

У 117. броју „Стандарда” 2008. године, одмах после доласка на власт жутокраке коалиције Камерона Мантера (можда сте заборавили тог врхунског специјалца империјалне дипломатије, који је дошао, основао коалицију „ За Европску Србију” и одјахао у сутон, попут Таличног Тома), појавио се интервју са активистом покрета за права хомосексуалаца, Предрагом Аздејковићем, у коме је дотични најавио да ће се у школским уцбеницима, по узору на ЕУ, ускоро појавити текстови о толеранцији према „сексуалним мањинама”. Као добар пример таквих уцбеника, навео је оне холандске, у којима су представљене како разнополне, тако и истополне, заједнице са децом, при чему су сви различитих боја коже. Аздејковић је оштро напао професоре наших школа, који „шире хомофобију”, причајући да су „хомосексуалци болесни”. Он је указао и на потребу да имамо „геј медије”.

А затим је кренуло – усвојен је антидискриминациони закон, у коме је „полна оријентација” постала важна основа за будуће прогоне због „говора мржње” (то јест, неслагања са пропагандом хомосексуализма.) Одржана је и „парада поноса”, октобра 2010, на 95-годишњицу херојске одрбране Београда у Првом светском рату. Заштитница свих могућих и немогућих права у нас, Невена Петрушић, тражила је од митрополита Амфилохија да се извини ЛБГТ популацији зато што је, после београдских догађаја, износио хришћански став о хомосексуализму. А онда је, у свим новинама, објављена вест да је неком циљ да нови Грађански законик легализује „истополне бракове” и њихово право да усвајају децу. Борис Милићевић, члан Геј-стрејт алијансе и високи функционер

СПСа, у „Пресу” је изјавио: „Многи гејеви и лезбијке већ одгајају децу. Рецимо, геј мушкарац направи договор са партнерком која му роди дете, о којем он брине на сваки могући начин. Таквих случајева има колико год хоћете”. У изјави „Правди” Милићевић је рекао да је истополним браковима место у уџбеницима: „Уџбеници би по природи ствари требало да представљају реалност једног друштва и да не буду у супротности са науком и научним принципима. Данас у Србији имамо уџбенике где се ЛБГТ особе пореде са особама са патолошким поремећајима, а званична медицина је још пре 20 година јасно рекла да то није ни болест, ни поремећај”.

Ова прича наишла је на оштар отпор у јавности. Психотерапеут Зоран Миливојевић је, за „Прес”, изјавио: „У ситуацији када смо гледали окршај између противника геј параде и полиције у центру Београда и када имамо потпуну подељеност у Србији по овом питању, постављање такве тезе треба да се схвати као нека врста провокације. Уместо дијалога, предлагачи нове верзије закона покушавају да потуре више неприхватљивих теза за већину грађана Србије. Ту, поред геј бракова, мислим и на покушај да се забрани родитељима да телесно кажњавају дете”. Психијатар Јован Марић је, имајући разумевања за хомосексуално „партнерско домаћинство”, истакао да се не сме дозволити да усвајају децу, јер се у пракси само 5-10% њихових веза завршава трајном заједницом: „У 60% случајева њихове везе се свode на тренутна познанства и односе. Ту нема никакве љубави. Пракса, такође, показује да су гејеви изузетно промискуитетни. Америчка статистика показује да многи од њих имају у просеку 500 партнера током живота”. Он је додао: „Медицински је утврђено да код неких тинејџера у узрасту од 13 до 15 година постоји конфузија сексуалног идентитета. Тај поремећај има своју дијагностичку фиоку у

међународној медицинској класификацији, па и у нашој, као „поремећај сексуалног сазревања”. Та особа је и хомосексуална и хетеросексуална. Ове слободе на којима се сад инсистира би те тинејџере гурале у хомосексуалност”. Говорећи о могућности да хомосексуалци усвајају децу, психолог Жарко Требјешанин је за „Прес” изјавио: „Као психолог, не бих смео да кажем да би та деца била у истом положају као она која расту у хетерогеним заједницама. Морам признати да би одрастањем у геј заједници деца могла да буду на неки начин оштећена”. Психолог Ана Зорнић је, у изјави за „Правду”, истакавши да не сматра хомосексуализам болешћу, ипак рекла да би „ментални склоп деце која би одрасла на сликама истополних родитеља, или живела у таквим породицама, био би трајно нарушен, а она израсла у нестабилне и несигурне личности”.

Зато је прича о „паради поноса” обичан увод у оно што се овде заиста хоће. А о чему је реч? У свом тексту „„Геј права” као средство спољног притиска” („Геополитика”, септембар 2011), Слободан Антонић истиче да Империја наметање „геј права” користи као средство за притисак на све државе које треба поробити. Тако је, 4. јула 2011, некооперативни пакистански режим добио шамар, јер је у америчкој амбасади у Исламабаду, организована „журка за геј права”, где су присуствовали припадници „пакистанске ЛБГТ заједнице” (у овој традиционално исламској земљи сигурно их је на милионе, и сигурно им је неопходна транспарентност - ко ли је овде луд?). Религиозне организације блиске властима Пакистана оптужиле су (с пуним правом) САД за „културни тероризам”. Содомити у америчкој администрацији су, указује Антонић, добили најнепосреднију подршку Хилари Клинтон (кога би другог?), а основали су и своју лоби групу „Гејеви и лезбејке у агенцијама за спољне послове”. Хилари је 2010. од Конгреса добила

повећање буџета свог министарства ради још брижљивијег праћења ЛБГТ права у свим земљама света, нарочито у Африци (коју треба реколонизовати, зар не?). Антонић указује да је притисак Империје на посустали Тадићев режим, који се тетура ка новим изборима, само још једно средство уцене да буду кооперативнији кад је у питању коначна издаја Косова и Метохије. А после, шта их брига? Тадић и компанија могу и да оду, довешће они опет неку своју екипу. Жутокраки ће бити употребљени и одбачени као и сваки тоалет-папир (наиме, они толико вреде у очима својих господара; можда ни толико.) Зато се „геј-парадери” неће зауставити на паради. Они хоће да буду проглашени за узоре које треба приказати у уџбеницима. Они хоће да имају „бракове”. ОНИ ХОЋЕ ДА УСВАЈАЈУ ДЕЦУ... „Културни тероризам” који нас чека можда се опет заврши неким бомбардовањем – 1999. године Американци су бранили ОВК људска права, а можда ће, ускоро, да на нас баце бомбу јер нисмо спремни да својој деци кажемо како су ЛБГТ најлепши, најбољи и најпапетнији људи на свету, који су све то сами открили. Међутим, како каже цар Давид у псалмима, једни се уздају у коње, други у кола, а ми у Господа Бога својега; а тај Бог је благословио Адама и Еву у рају, и брак мушкарца и жене у Кани Галилејској. Зато ми знамо: бој не бије број, него Бог! Боже Правде, Ти што спасе од пропасти до сад нас, чуј и одсад наше гласе, и одсад нам буди спас!

КЊИГА БУДУЋНОСТИ СРБИЈЕ

Институт друштвених наука из Београда објавио је 2009. године књигу „Ка демократском друштву: истополне породице”. Аутор књиге је Зорица Мршевић, која је имала видну улогу у „омбудсманским” пројектима жутокраких властодржаца. Да је књига огледало наше будућности, показују и њени рецензенти: Маријана Пајванчић, професорка Уставног права са Правног факултета Универзитета у Новом Саду, Марија Драшкић, професорка породичног права са Правног факултета у Београду и судијка – судиница Уставног суда, као и Олга Цвејић, професорка Породичног права из Новог Сада. Рецензије су, свакако, биле позитивне; а то значи једно – чека нас оно што је у књизи описано. Наука наређује!

Зорица Мршевић описује пут ка легализацији хомосексуалних бракова: кохабитација, као у Француској, где „веселници” („gay”) имају права ванбрачне заједнице без деце; у појединим државама САД то се зове „домаће партнерство”. Следећа тачка дневног реда је регистровано партнерство (Чешка, Данска, Финска, Швајцарска, Нови Зеланд, Немачка, Норвешка, Луксембург, и „напредна” Словенија.)

Пар хомосексуалаца има право на све као и нормални брачници, осим да усваја децу. Коначни циљ содомизације, маскиране у глобализацију, је пак ИСТОПОЛНИ БРАК (има га у пет држава САД, у Холандији, Белгији, Шведској, Канади, Исланду, Великој Британији и Шпанији.) Ту хомосексуалци добијају право на усвајање деце.

Ауторка књиге поштено признаје да ЕУ не може никога да натера да озакони истополне заједнице, а камоли такав „брак” са усвајањем деце. Па ипак, Европски парламент стално

препоручује да се према „веселницима” („gay”) укину све врсте дискриминације, укључујући и забрану усвајања деце. (Чик погодите да ли ће жутокраки имати смелости да те препоруке – необавезујуће, господо!- не прихвате као наредбе!) А тек кад од Зорице Мршевић сазнају да се и Барак Обама залаже за њихове „бракове” и то да могу да усвоје децу, при чему се овај миротворац (с бомбардерима изнад Либије и трупама на северу Космета) залаже за то јер „милиони Американаца треба да поносно живе у слободи”- како да одоли срце њихово, пуно љубави према Обама, Хилари, Бајдену и другим просветитељима човечанства на ивици Трећег светског рата?

Свако признавање кохабитације и регистрованог партнерства не задовољава хомосексуалну мањину. Чим су у Ирској добили право на партнерство, већ сутрадан су организовали марш у Даблину, узвикујући: „Шта хоћемо? Брак. Када хоћемо? Сада!” Па је једна њихова борка рекла да давање неких права хомосексуалцима још увек не значи да су они равноправни. (Наравно, кад добију право да усвајају децу, они ће ићи даље; у САД постоји, сасвим легално, и у овом тексту већ поменуто, друштво звано NAMBLA - NORTH AMERICAN MAN-BOY LOVE ASSOCIATION, које се, наравно, залаже за легализацију педофилије, и редовно учествује у gay pride манифестацијама.)

Иако савремена наука одавно оповргава „веселнички” („gay”) мит о томе да је 10% човечанства хомосексуално (реч је, бар кад је САД у питању, о 3% мушкараца и 1, 5% жена са трајним хомосексуалним опредељењем), Зорица Мршевић се непрестано позива на „науку”, па нам показује како су и животиње повремено „хомосексуалне” (жирафе, мајмуни, китови и лабудови), па чак имају и „доживотна истополна партнерства”. Логика ове „научне аргументације” је веома дубока: угледајући

се на животињски свет, могли бисмо да упражњавамо прождирање мужа од стране жене (тако раде инсекти богомољке); или убијање туђе деце да би нам родитељи побијених малишана узгајили наше јединче (тако ради птица кукавица); или прождирање сопственог потомства (тако понекад ради мужјак-лав). Жалосно је што се наука у Србији претвара у јефтину пропаганду политички коректних ставова, а уместо цитирања Маркса и Енгелса имамо навођење ставова Барака Обама. Кад прочиташ рекламу „истополних бракова” кроз позивање на животиње, падне ти на памет онај графит, који се ругао рекламним кампањама лоше робе, питајући пролазнике зашто не једу оно што се углавном не једе, и додајући: „Зар се милиони мува варају?”

Од Зорице Мршевић сазнајемо да је наука „доказала” генетску условљеност хомосексуализма (при чему су они који су то доказивали и сами били хомосексуалци, попут Левеја), док се прећуткују она научна истраживања која доказују да је највећи број оних који су се у зрелом добу идентификовали као хомосексуалци био сексуално злоупотребљен од старијег хомосексуалца у детињству. Такође, ауторка све време у књизи тврди да деци ништа не смета ако су од детињства упозната са овом „полном оријентацијом” као нечим нормалним. Наравно, њена главна теза је да су хомосексуалци веома добри „родитељи”, и да деца у њиховим „браковима” немају никаквих последица по развој и срећну будућност. Такав поглед на свет уз једном „демократском друштву” свакако се мора наметати и кроз школски систем, па ускоро можемо очекивати оно што већ деценијама имамо у најнапреднијој од свих напредних земаља света, САД, чије су школе потпуно отворене за „веселнике” („gay”), како смо и видели.

Као и сви велики ЕУ инквизитори, Зорица Мршевић за

неприхватање генијалних ЛБГТ идеја оптужује „моралну панику” (коју, свакако, увек прави „морална већина”, тупоумни хетеросексуалци који рађају децу и жела да и њихова деца рађају децу), као и „фанатичну религиозну искључивост”, која је некад „анатемисала локомотиву”. Иако не нуди експлицитне методе за обрачун с „искључивцима”, ми их, у Србији, већ видимо: од митрополита Амфилохија грађанистички тоталитарци су тражили да се извини због тога што је, из православне перспективе, коментарисао „параду веселника” („gay”) октобра 2010. у Београду. Митрополит Амфилохије је, тим поводом, у марту 2011. јасно и гласно рекао: „Свако има право да живи како сматра исправним, али то не значи да је тај начин истински прави начин/... / Ја сам дужан и пред Богом и људима скренем пажњу и себи и другима да не иду путем који води у пропаст, осуђујући грех. /... / Црква мора да каже своју реч, а други одлучују да ли ће то прихватити. Не може Црква да прихвати настраност, неприродност живљења као принцип живљења. /... / Не осудих грешника, него грех, оно што унижава његово, моје и достојанство других људи, а његово је да ли ће то да прими или не”.

Тако размишља огромна већина грађана Србије, и то не само православних Срба, него и представника других традиционалних конфесија нашег простора. Зато Невени Петрушић, истомишљеници наше заговорнице исполних бракова, Зорице Мршевић, препоручујемо да, пре но што се обруши на некога из СПЦ, обави консултације и са осталима, почевши, рецимо, од муфтије Зукорлића, човека толеранције и будућности. Не баш будућности описане у књизи Зорице Мршевић, али ипак...

ГЕЈ ПАРАДА, ОПЕТ: ИЗАЗОВИ И ОДГОВОРИ *КОСОВСКА ДРАМА И ЗА-ГЕЈ-АВАЊЕ СРБИЈЕ*

Док нам се најбезочније пљује у душу, отимањем Косова и Метохије, и док званична Немачка, сасвим у складу са својом вековном „србофилијом”, тражи да „рехабилитујемо Кригера” да бисмо ушли у ЕУ, геј парада опет постаје тема свих медија, жељних још понеког скандала зарад продаје. Тако се мајемо питањем хоће ли лично Хилари Клинтон доћи да води ову „културну манифестацију”, коју је, крваве 2010, водио холандски борац за права педофила, скупа с ресорним, „људскоправашким”, министром Чиплићем, док им је изнад главе ношен латинични транспарент с натписом „Смрт држави”. Ту је и јавно кајање и нуђење оставке од стране Предрага Аздејковића, једног од кључних људи за организацију ове манифестације, који је изјавио како не подноси веру и Цркву, а упутио и оштре речи на рачун Бога. Иначе, Аздејковић, који каже да је сада тако говорио зато што се осећа угроженим од разних „гејомрзаца”, није нам објаснио да је такве ствари писао још док није био толико познат, нити од „гејомрзаца” омрзнут.

Другосрбијанска НВО утопија је „Геј Србија”, за време власти Тадића&другара, била на самој ивици остварења. Зато је, као и увек, неопходно да се на изазове упути одговор: јасан и прецизан, научно и етички заснован. Овог пута, то је учинила НВО „Српски сабор Двери”, објавивши зборник „Глобално заГЕЈавање/Тоталитарна идеологија хомосексуализма”.

КЊИГА ЗА ДАНАС

Основна идеја зборника сажета је на задњој корици књиге:

„Геј парада не служи да се ЛБГТ особе изборе за своја „људска права” и да се интегришу у друштво, напротив, својим агресивним инсистирањем да се геј парада пошто-пото одржи, ЛБГТ-активисти, лажно се представљајући да су они представници свих ЛБГТ-особа, управо продубљују сукоб између хетеросексуалаца и хомосексуалаца. Геј парада служи за промоцију идеологије хомосексуализма и представља прву степену у геј-маршу кроз српске институције који се завршава захтевима за брак и захтевима за усвајање деце од стране истополних партнера. Ако смо заиста свесни дубоке важности отвореног суочавања са овим проблемом и потребом да се брак и природна породица заштите по сваку цену, једини логичан закључак по питању хомосексуализма са друштвеног аспекта недвосмислено мора бити: разумевање за проблеме ЛБГТ- особа – ДА; афирмација идеологије хомосексуализма – НЕ”.

У уводном тексту зборника, „Друштвени аспект хомосексуализма”, Бранимир Нешић истиче да треба разликовати хомосексуалност, као сексуалну привлачност према особама истог пола, и хомосексуализам као идеологију. Јер, хомосексуализам јесте „тоталитарна идеологија”, која жели да „целокупном друштву, свеобухватно, наметне став да је хомосексуална склоност „природна” и да је у питању „варијетет” и да свако ко тако не мисли мора бити кажњен и медијски линчован. А управо је СВЕОБУХВАТНОСТ плана и надзора понашања популације једна од основних одлика сваког тоталитаризма”. По Владану Глишићу, аутору чланка „Одлике идеологије хомосексуализма”, иста је дубоко антисоцијална (урушава породичне улоге и породичне везе, које су основа социјалности), дубоко агресивна (што се, поред агресивног наметања своје приче и претњи инакомислећима, види по рекацијама геј-насилника у Калифорнији, када је, на

референдуму, одлучено да се њихове везе не могу сматрати легалним браковима), изразито редуccionистичка (човека своди само на сексуалност), склона колаборацији с окупатором (Хитлер је забранио хомосексуализам у Немачкој, али га је подстицао у окупираној Пољској), склона наметању потрошачког менталитета (избегавање трајних породичних обавеза чини геј популацију идеалним потрошачима, што се нарочито види у свету високе моде), изразито нехумана (води борбу против природне породице и уклапа се у глобалистичку мантру о благодетима „златне милијарде”). Биљана Ђоровић је у зборника објавила свој интервју са др Џудит Рисман, ауторком низа сјајних књига о коришћењу сексуалне револуције за циљеве глобализма, од којих је један од најважнијих уништење породице. Она је показала да иза политизације хомосексуализма стоји сексуално-индустријски комплекс, а да је монструозно истраживање Алфреда Кинсија, човека који је сексуално злостављао бебе да би доказао своје лажне тезе, финансирао директно клан Рокфелера (узгред буди речено, Кинси је творац мита да је 10% сваке популације хомосексуално.) Три изврсна чланка др Немање Зарића („Геј ген – мит или стварност”, „Манипулација медијима и људска права”, „Истина о хомосексуалном родитељству”) показују веома важне ствари: теза о билошкој предодређености за хомосексуално понашање је ненаучна; хомосексуалаца ни на Западу нема више од 3%; медијска манипулација је главно оруђе глобалистичких квазиелита у наметању геј понашања човечанству. Такође, Зарић показује резултате правих научних истраживања. У поређењу са децом венчаних билошких родитеља, деца хомосексуалних партнера: имају већу вероватноћу да примају социјалну помоћ; имају нижи ниво образовања; пријављују мањи степен сигурности и безбедности у својој породици; имају већу

вероватноћу да пате од депресије; учесталије су хапшена и, ако су женска, склонија су промискуитету. Мр Слободан Јанковић је написао одличну студију о хомосексуалности, педофилији и домаћем Закону за забрану дискриминације (Јанковић нам открива прави мрак подземља геј-покрета, као и чињеницу да је Кинси био пријатељ Кроулијевог ученика, сатанисте Кенета Ангера, који га је упућивао у тајне Кроулијеве „сексуалне магије”). Поптисник ових редова је у зборнику објавио текст „Породица: одбрана и последњи дани”. Југослав Кипријановић је, у тексту „Застава дугиних боја”, указао на злоупотребу хришћанских симбола од стране идеолога хомосексуализма (дуга је знак завета између Бога и људи, стављена на небо после потопа; а парола „Љубав, вера, нада”, која се злоупотребљава за параду 2012. односи се на три највеће хришћанске врлине, као и на Свету Софију Мученицу, и њене три кћери, Веру, Наду и Љубав, које су страдале за Христом.)

На крају, Бошко Обрадовић, у свом тексту „Парада идеологије хомосексуализма”, истиче да овде није реч о остваривању нечијих људских права, него о наметању система антипородичних „вредности”, и да хомосексуализам није аутентична појава, него „нупродукт владајуће светске освајачке и неоконизаторске идеологије”. Обрадовић додаје: „Сматрамо да нема хришћанина у Србији, па и припадника друге традиционалне верске заједнице, који за крај не би могао да понови следећи манифест: Верујем, Господе, и исповедам истине своје вере по свим догматским и светопредањским питањима, па тако и по питању идеологије хомосексуализма. Нити желим нити ми вера дозвољава да на бази тог свог става било кога малтретирам, угрожавам или дискриминишем на било који начин, али сам обавезан да своју веру исповедим, своју децу васпитавам и заједницу уређујем како ми је предато у

наследство. Макар ми због тога следовала кривична одговорност у Србији овога времена”.

Паметном је оволико доста. Надамо се да ће и они који су на власти у Србији данас, одговорнији од претходне, друго-србијанске гарнитуре, то схватити и да неће дозволити нову содомизацију Србије.

2012.

БУДУЋНОСТ „ЛГБТ БЕОГРАДА” ДРУЖЕ БРИСЕЛ, МИ ТИ СЕ КУНЕМО

Да је Мило Ломпар потпуно у праву, и да је у Србији промењена само власт, али не и режим, сведочи чињеница да се све креће по устаљеном, бриселско – вашингтонском, колосеку не само у политици и економији, него и кад су друштвене вредности у питању. Ако се сећамо (после свих медијских кампања затрпавања стварности у плитак гроб!), власт Бориса Тадића&компаније била је позната по свом „gay friendly” опредељењу, које је довело до крваве ЛГБТ параде октобра 2010 (под заставом на којој је писало „Смрт држави” ходали су заједно министар за људска и мањинска права, Чиплић, и ЕУ гаулајтер, Дежер).

А онда се испоставило да и нова власт, од које су сви очекивали да ће, макар у назнакама, бити „family friendly”, у оквиру своје преоријентације ка слављењу „Гвидовдана” уместо Видовдана наставља истим путем. Овог пута, спрема се јавна расправа о закону за регистровање истополних партнерских веза, које се још увек неће звати браком, али ће имати мноштво брачних права. Исти тај трик применио је Брозев режим кад су у питању ванбрачне заједнице – прво су пред државом добиле мноштво брачних права, да би у данашњим законима биле изједначене с брачним заједницама.

Др Марина Благојевић Хјусон из Института за криминолошка и социолошка истраживања истакла је, у интервју једном недељнику, да је недавно истраживање показало да код нас преко 60% мушкараца и жена сматра да је љубав важнија од новца, али и да је 68% мушкараца и 55% жена против ЛГБТ „бракова”. По њој, то је последица „политизације овог питања”,

мада је реч о нечему простијем - не треба да се „одупиремо томе да неки појединци и поједнике у име љубави одлуче да брину једно о другоме”.

Јавна расправа је намењена летњем добу, кад се људи опуштају на одморима. Док се власи сете кад с одмора дођу, оде воз.

СИМБОЛИЧКЕ ПОБЕДЕ

У међувремену, домаћи покрет „веселника”(gay) већ је остварио битну симболичку победу. У Краљице Наталије број 70 (бивша Народног фронта), у близини Вазнесењске цркве, Математичке гимназије, Учитељског факултета, Електротехничке школе „Никола Тесла”, Руског дома, и, што је у ЛГБТ културном рату најважније, породилишта, у језгру старог Београда, упркос протестима цркве, гимназије и станара зграде на дотичној адреси, почетком јуна отворен је „Егал порт”, место за окупљање „веселника” (gay). Циљ је да се ту, где на 380 квадратних метара треба да буде геј хостел, круизниг клуб за мушкарце и спортски центар, у будућности фомира „геј квартал”. На отварању, веселом и опуштеном, било је стотинак званица, међу којима, како преноси агенција „Мондо”, дипломатски представници Израела, САД и Немачке, наших проверених пријатеља и савезника. (Изгледа да нису били само заостали и конзервативни Руси).

Протести грађана неспремних на урушавање јавног морала се настављају.

КОНАЧНИ ЦИЉ ЈЕДНЕ „НАИВНЕ ПРИЧИЦЕ”

Недавно су руски интернет сајтови пренели ставове руско – америчке „боркиње за људска права” Маше Хесен, која је била међу челницима вашингтонске „Радио Слободе” за програм на

руском језику. Она је, као ЛГБТ активисткиња, на скупу себи сличних „слободара” у Сиднеју, изјавила: „Овде се не ради о правима хомосексуалаца на брак, већ о томе да институцију брака као такву треба демонтирати. Породица не треба да постоји даље у класичном облику”.

То вам је то, читаоци. Другу Новом Светском Поретку се жури да број становника планете сведе на „златну милијаду”, и то свим средствима – од „геј квартова” и „геј бракова”, преко дивљачког либерал-канибализма (пардон, капитализма) до Трећег светског рата. У Србији им, за сада, добро иде: од пописа 2002. до пописа 2011. мање нас је 400 хиљада.

И тако ће бити, све док се овде буде мењала власт, али не и режим.

2013.

ХОМИНТЕРНА И ГЕЈСТАПО

У Србију је стигло наређење Хоминтерне, једне од армија Вашингтерне: геј параде мора бити. У часу, кад је у први разред основних школа Србије уписано преко 6000 малишана мање него прошле године, а зна се да је од 2002. до 2011. становника мање 400 хиљада (неки су отишли ван земље, а не неки под земљу), београдска власт у служби Империје даје триста хиљада динара за геј журку (о томе писале „Наше новине” 11. септембра 2014), а ЛГБТ дружина обучава полицајце и социјалне раднике како да буду осетљиви на ЛГБТ проблематику (а неосетљиви на чињеницу да број сиромашних у Србији прелази милион). Зашто Хоминтерна, преко својих домаћих ЛГБТ испостава, обучава домаћу полицију? Па, хоће да је претворе у Гејстапо, који ће по Србији хапсити све оно што нису одушевљени Кончитом Вурст и не певају „Love Is In The Air”.

Оваквим својим поступцима НАТО колаборантски београдски режим се потпуно „аутовао”: ускоро ћемо, са све Суперменом Самодовољним на челу параде, имати легализацију „ЛГБТ бракова”, а одмах затим ће ови што би да марширају „од Владе до Скупштине” тражити да уђу у вртиће, школе (као што су већ, преко сексуалног васпитања, урадили у Војводини), са циљем да „усвајају” и „васпитавају” децу.

И све то о стогодишњици Првог светског рата.

Да су наши преци знали какви ће, столеће после Цера и Колубаре, доћи на власт у Србији, можда би плънули у лице будућности и не би узели пушку у руке. Рекли би: „Боље да нас нема, него да се такви на власти изроде, и да Србе претворе у изроде!”

Наравно да овде није реч о хомосексуалној полној

оријентацији (министра културе, министра просвете, било ког министра, министрице, државног секретарчића, или обичног грађанина Србије): овде је реч о политичком хомосексуализму, који служи Вашингтерни за убијање људи и народа, разарање породице и свођење човечанства на „златну милијарду”, милијарду их пута Бог сатро ако се не покају, зликовци банкстерски!

Реч је о крвавом неолибералном капитализму, који је усвојио канибалски Закон о раду, и који Србију дупке сахрањује.

И то је тако у читавој, од Бога и памети, отпалој Европи, чији су фанатици на власти у Београду.

А саветници су свим слугама Вашингтерне исти; што каже наш народ: „Курц и Гузенбауер – ето ти геј параде!”

2014.

ПОЛИТИЧКИ ХОМОСЕСУАЛИЗАМ, ДАНАС И ОВДЕ

Појам „политичког хомосексуализма” је у употребу увела др Наталија Нарочница, угледна руска историчарка и челница Фонда демократске перспективе, да би нагласила да савремена борба ЛГБТ покрета нема никакве веза са правима хомосексуалаца, него је реч о политичкој идеологији коју намеће глобалистичка Империја Вашингтон-Брисел, с тим да разори природну породицу, оствари планове о тзв. „златној милијарди” и наметне културу смрти уместо културе живота.

ХОМИНТЕРНА

Иза наметања политичког хомосексуализма, рекосмо, стоји Империја. То је јасно из изјаве једног од гаулајтера Новог светског поретка, Џозефа Бајдена, онога што је тврдио да су Срби „убице и силоватељи беба”, који је јуна 2014. рекао да је циљ власти САД да у целом свету наметну ЛГБТ идеологију као саму срж „демократије”, и да се Империје не тиче какве су традиционалне оријентације појединих народа и држава. Државе које не поштују права хомосексуалаца платиће цену своје „нехуманости”, додао је Бајден.

Али, од пре неколико година, свему томе постављена је препрека. И та препрека се зове Русија. Још 2009, Русија је у УН тражила да се људска права тумаче у контексту традиционалних моралних норми, у чему су је подржале многе земље света. У Русији се води одлучна борба за заштиту породичних вредности, почев од државне подршке рађању, која је имала утицаја на поправку демографске слике. Рецимо, за свако друго дете добија се родитељски додатак у противвредности десет хиљада долара, а за свако треће дете држава даје бесплатно земљиште за

изградњу стамбеног објекта. Такође, 2013. донет је закон о забрани рекламирања абортуса, као и закон о забрани пропаганде хомосексуализма малолетницима.

Због тог закона амерички председник Обама и британски премијер Камерон бојкотовали су отварање Олимпијаде у Сочију 2014. Није реч ни о каквом прогону хомосексуалаца, јер у Русији је ова врста сексуалног понашања декриминализована. Реч је само о томе да они своје ставове не могу да пропагирају међу МАЛОЛЕТНИЦИМА, као што се то ради у САД и ЕУ. Агресивност идеологије хомосексуализма огледа се, између осталог, и у томе што тзв. „ЛГБТ” популације нигде у свету нема више од 2-3%, а они покушавају да свој начин понашања силом наметну већинској популацији.

ГЕЈСТАПО

У земљама Европске уније почео је сурови прогон свих који се не слажу са идеологијом политичког хомосексуализма. Године 2013, када су у Француској легализовали „истополне бракове”, полиција је изашла да гуши вишемилионске демонстрације, а људи су хапшени и затварани. Има низ случајева да су представници традиционалних хришћанских конфесија, који се не слажу са ЕУкратском ЛГБТфилијом, извођени на суд и приморавани да се одрекну својих ставова. Под изговором „борбе против вахабизма”, Француска прати да ће забранити све „екстремистичке” организације, међу које су уврстили и традиционалне католике, лефевристе, који не признају Други ватикански концил, екуменизам и либерализам у сфери морала.

А СРБИЈА?

На ЕУ путу, Србији прете и Хоминтерна и Гејстапо.

У 80% школа Војводине, под влашћу „великог Србина”

Пајтића, а кроз тобожње „здравствено васпитање”, наметнут је уџбеник у коме, између осталог, пише и следеће: „Људи могу имати више од једне везе истовремено”; „Људи могу живети, заједно повремено или стално, договорити се да буду моногамни или да имају друге сексуалне партнере”; „Не постоје препоруке ни границе када се може најраније почети са сексуалним односом. У данашње време разне земље имају различите норме. Најнижа је у Холандији, и износи 12 година”; „Појам НОРМАЛАН у сексу је релативан”; „Да ли ћете имати секс како бисте добили неки поклон или новац”; „Људи би требало да имају право да траже развод. Он, међутим, може донети осећај олакшања и среће”; „Планирање породице у ужем смислу је: Право људи да имају жељени број деце (не више од 4); „Обрезањем гланс пениса постаје мање осетљив, па ово често доводи до продужавања сексуалне узбуђености”; „Хомосексуалност је романтична и позитивна варијација људске сексуалности”. Пајтићевци траже да се овај уџбеник, као обавезан, уведе у целој Србији.

МУП Србије је ове, 2014, добио акциони план обуке полицијских службеника МУП-а, а све у циљу стварања полицијских тренера и официра за везу МУП-а са ЛГБТ удружењима на свим нивоима. Акциони план подразумева и заједничко организовање округлих столова, семинара и друге врсте „едукативних” активности у наметању политичког хомосексуализма. Акциони план подразумева широку координацију и сарадњу са ЛГБТ удружењима ради одржавања „параде поноса”. Оно што је најзанимљивије у овом документу је да се активности из овог акционог плана финансирају из донација хомосексуалних и лезбејских удружења. На последњој страни документа може се видети да трошкове обуке снесу ЛГБТ удружења, где је специјално назначено удружење

ЛАБРИС са којим је потписан меморандум о сарадњи. Дакле, хомосексуална и лезбејска удружења финансирају МУП Републике Србије, а МУП добија улогу ширења идеологије хомосексуализма заједно са њима!

Правни историчар, др Зоран Чворовић, с тим у вези каже: „Србија је најбољи пример да је примена принципа позитивне дискриминације најефикасније средство не за унапређење, већ за уништење демократије као облика власти. Уместо да примена овог принципа буде изузетак и то само у случају националних мањина, како се не би подрио систем власти заснован на начелу један грађанин-један глас, позитивна дискриминација је постала правило на основу кога се у Републици Србији опредељују права и обавезе појединаца и формирају органи власти. Начело законитости које подразумева да је закон, речју једне грађанске декларације, исти за све, било да штити, било да кажњава, погажено је у име принципа позитивне дискриминације. Тако се грађанска и демократска Србија претворила у тоталитарну државу у којој различите привилеговане мањине дискриминишу бирачку и пореску већину. Злоупотреба принципа позитивне дискриминације доживљава ових дана врхунац државном промоцијом привилегованог правног положаја интересне групе, која једино исправно може да се идентификује термином „политички хомосексуализам”“.

Дакле, није реч о наводним правима хомосексуалаца, него о наметању противпородичне идеологије земљи у којој се не само огроман број грађана тој идеологији супротставља, него у којој становништво изумире огромном брзином – 400 хиљада људи је мање од пописа 2002. до пописа 2011, а школске 2014/2015. у први разред основних школа уписано је преко 6000 ђака мање него школске 2013/2014.

Уместо да се хитно ради на унапређењу културе живота у

Србији, пропагира се политички хомосексуализам тако што Министарство културе, на челу са „нестандардним” министром Тасовцем, који нема пара за „класичну” културу, даје 300 хиљада динара од новца пореских обвезника за изложбу „Заједничка снага”, која ће се одржати током трајања тзв. „Квир салона”; допушта да се деца предшколског узраста појаве у споту који најављује парада политичких хомосексуалца.

Да ли ће власт у Србији имати довољно снаге да чује гласове разума, и не послуша наређења Хоминтерне? Остаје да се види.

2014.

РУСИЈА И СРБИЈА ПРЕД ЛГБТ МАРШИРАЊЕМ
СВЕТСКИ ЕКОНОМСКИ ФОРУМ И ПРАВА
„ВЕСЕЛНИКА” (GAY)

Светски економски форум, одржан од 22. до 25. јануара ове године у Давосу у Швајцарској, имао је панел дискусију на тему ЛГБТ права (коју су, тек да се зна, спонзорисали и Мајкрософт и Тајм Ворнер). У расправи су учествовали, између осталих, Пол Сингер из „Елиот Менаџмент Корпорације” (један од главних финансијера америчких републиканаца, који је почео да се бори за истополне „бракове” од када му се син у 21. години „аутовао” као „геј”), Ден Леб, оснивач „Трећег становишта”, председник „Кампање за људска права” Чад Грифин, камеронска ЛГБТ активисткиња Елис Нком, и, наравно, Маша Хесен. Да, читаоче, у праву си: то је ОНА Маша Хесен, која је, на скупу себи сличних „слободара” у Сиднеју, својевремено изјавила: „Овде се не ради о правима хомосексуалаца на брак, већ о томе да институцију брака као такву треба демонтирати. Породица не траба да постоји даље у класичном облику”. Хесенова је била новинарка америчког „Радија Слобода”, ауторка књиге путинофобне пашквиле „Човек без лица: невероватни успон Владимира Путина” и апологије „Пуси Рајот”.

Ова „панел дискусија” јасно указује у ком правцу Друг Нови светски поредак наређује да се маршира, и показује Русији, једној од најважнијих учесница скупова у Давосу, да се Другу Новом поретку њено марширање у складу са традицијом одбране породичних вредности нимало не свиђа.

GAY FIRENDLY МИНИСТАР

Иако их нико не позива у Давос, него им се наређења издају

преко десеторазредних чиновника ММФ-а и Светске банке, наши политички патуљци вичу Другу Новом поретку, из свега гласа, „Разумем!” и спремни су да сарађују са његовим локалним гаулајтерима на штету Србије која нестаје у демографском колапсу. Ево најновијег примера.

Крај јануара у Србији (баш око школске славе, Светог Саве) донео нам је још једну ЕУ „посластицу”: активисткиње из лезбејског удружења Лабрис договориле су се са министром просвете Томиславом Јовановићем да се из наших уџбеника избаце сви садржаји „увредљиви” за хомосексуалне особе, и да се деци представе разни типови породице („самохрани родитељи, старатељске породице, породице без деце, право истополних породица на децу”), а да се, уз све то, афирмишу „истополна сексуално – емотивна оријентација, трансродност, трансполност и интерсексуалност”. „Лабрисовке” су исказале своју бригу за нашу будућност ставом да „развој једног друштва зависи од младих људи који завршавају школовање и постају део радне и интелектуалне снаге ове земље и зато је добро да се о тим генерацијама посебно води рачуна **НАРОЧИТО ИМАЈУЋИ У ВИДУ ЕВРОПСКИ КУРС ЗА КОЈИ СЕ ОПРЕДЕЛИЛА ОВА ВЛАДА**” (подвлачење В. Д.)

Тек толико да се зна куда ће ићи србско школство кад победи **GAY FRIENDLY** (пардон, ЕУ!) политичка опција на изборима 16. марта ове године.

ГЕЈ ЈУРИШНИЦИ И ОЛИМПИЈАДА У СОЧИЈУ

Уочи зимске Олимпијаде 2014, педесет двоје бивших и активних спортиста (од којих ће дванаесторо учествовати на такмичењима у Сочију), затражило је од власти Русије да преиспита закон о забрани пропаганде хомосексуализма малолетницима. Неки од њих су критиковали Међународни

олимпијски комитет и спонзоре игара због тога што нису извршили већи притисак на Путина како би ефекти закона били ублажени. Кампања „гејева” и „геј френдли” спортиста води се под паролом „Шести принцип”, јер Олимпијска пovelља својим шестим принципом гарантује да неће бити дискриминације. Кампању су покренуле организација „All Out” и „Athlete Ally”.

Међу потписницима „гејофилног” апела налазе се, између осталих, Сет Вескот, носилац златне медаље у дисциплини „сноуборд”, канадска биатлонка Розана Крофорд, мушка екипа возача боба из Аустралије, звезде тениса Мартина Навратилова и Енди Родик, фудбалер Грег Роџерс, итд. Меган Репиноу, носилац златне медаље у женском фудбалу са Олимпијаде у Лондону, рекла је: „Схватам и уважавам начело да Олимпијада није одговарајуће време и место за политичке изјаве, али ово је с оне стране уобичајених изјава. Живот и просперитет људи су у опасности, и то превазилази границе свега што Олимпијске игре представљају. Сматрам да је о томе битно да се говори, да се настави разговор за време тих игара, да се не дозволи прећуткивање те теме”.

Лондонски „Гардијан”, који је писао о овој иницијативи, навео је изјаву председника МОК Томаса Баха да спортисти имају право да о својим ставовима говоре на конференцијама за штампу, али политичке изјаве за време такмичења и примања медаља остају, и даље, забрањене. Димитрије Чернишко, „главнокомандујући” операције „Сочи 2014”, у име руске државе изјавио је да спортисти који желе да говоре против руског закона то ипак неће моћи да чине у Олимпијском селу, него у нарочитој „зони протеста”, 18 километара даље. Руске организације за заштиту „геј права” нису планирале пут у Сочи, како због цена карата и боравка у овом граду за време Олимпијаде, тако и због, како кажу, „бирокупатских препрека”.

Схватили су да у озбиљној држави, каква је Путинова Русија, „нема лабаво”.

Русија се није уплашила ни пред Давосом, ни пред геј олимпијцима. Што се Србије тиче, њене елите дрхте и тресу се од најмањег шушња, чак и оног лабрисовског... Тек толико да се зна.

2014.

„ТВОЈЕ ЛИЦЕ ЗВУЧИ ПОЗНАТО”:
ПРИЛОГ КРИТИЦИ ТРАНСВЕСТИЗАЦИЈЕ СРБИЈЕ

Реч „забава” у србском језику као да потиче од старосрбске речи „забитије”; „забитије” значи „заборав”. То је оно што је бачено „иза битија”, што се не види на хоризонту постојања. Увек када се питамо откуда толика потреба за забавом у нашем добу, морамо да се сетимо да то није случајно – данашњи човек свесно заглупљује самог себе да не би морао да се суочи са крајњим питањима постојања. Лакше му је да кроз живот пролази као идиот, и то у изворном значењу речи – човек који се не занима за послове заједнице. Усредсређен на себе и своје малено (а субјективно огромно ја), он иде од тренутка до тренутка, крије се иза бусија ефемерног, и, на крају, бива с њим оно што је Рилке описао у једној песми из „Часловца”: „Са вечношћу се курвасмо, а када/ Час порођаја дође, из нас пада/ Мртворођенче наше смрти...” Ми не умиремо као наши преци, који су са света носили „скрштене беле руке и праведна дела своја”. Нас нестаје, као винских мушица, и никаквог трага нема да смо смислено постојали. То је цена коју плаћамо за све забаве и удобности овога света...

Данашња поама за забавом, у часу кад се све руши, сасвим у складу са поруком Здравка Чолића („Пиће за младиће, банку за игранку, / а свет нек пропадне, није нека штета”) можда више од свега говори о апокалиптичности доба у коме живимо. Све се руши, а ми смо до гуше у спорту, поп-музици, шоу програмима. Нико себи не поставља елементарна питања. Сви, хипнотисани, зуре у мале и велике екране, и хране се ништавилком, одевеним у шљаштаву одећу, такозвани „гламур”.

Шта је спорт? Зашто један тенисер или фудбалер зарађују

толико новца? Зар су они, по доприносу свету и човечанству, изнад сељака, учитеља, судије, лекара? Шта гледалац добија од спорта? Шта је поп-музика са њеним спотовима, кревелењима, вулгарностима? Ко ме то помаже? Кога лечи? Да ли је то права уметност или јефтина симулација? Пита ли се ко? Углавном не. „ШОУ МАСТ ГОУ ОН” (ово је намерно ћирилицом!)

Пошто човек није саздан да живи бесловесно, он понекад тражи бар привид неке смисаоности у својим „забавама”. И онда му они (који се богате тако што га сваки дан хране заборавом не само Бога и душе, него и свега нормалног), господари медија, понуде излаз – то је хуманитарност. Правићемо забаву и уз то ћемо бити хумани.

И, ево, један такав, хуманитарни шоу, се завршио на Телевизији Прва, под насловом „Твоје лице звучи познато”. Глумци и певачи су се такмичили, да би све што зараде дали у хуманитарне сврхе. Нема збора: показали су све своје таленте – од певања и свирања до имитације познатих и славних. Сама њихова воља да своју зараду поклоне у хумане сврхе је – хумана...

У односу на то шта све Срби гледају, „Твоје лице звучи познато” би се, у најусловнијој условности, могло назвати чак и „пристојним” (обратимо пажњу на знакове навода!)

Па ипак, ипак...

Шта смо могли да видимо у овим шоуима?

Као и увек, много голих задњица, много простачких покрета куковима (што би рекао Мик Џегер: „Сва игра је замена за секс”), много алузија на „ниско доле”, и, више него до сада, разних врста трансвестије: мушкараца који се облаче у жене и жена које се облаче у мушкарце. Наравно, да би свако показао протејску природу своје певачко – глумачке вештине, то јест да он може да буде све што хоће („Пристао сам бићу све што хоће,

/ Ево продајем душу врагу своме”, певало је „Бијело дугме”). Али, шта је подтекст ових масовних шоу-пресвлачења?

Зна се: постепено навикавање људи да је трансвестисија нормална, да су полови променљиви, да је дошло ЛГБТ доба, и да ћемо на улицама Београда гледати гомилу содомитских клонова који су „геј” (весели), јер нам показују да им ништа не можемо, и да ће Србија, уместо иконе, бити септичка јама. Наравно да већина учесника овог „шоуа” није свесна тога – али, они који стоје иза „пројекта” јесу (углавном су у врху поклоници Великог Архитекте Универзума, и зато тако воле разне „грађевинске пројекте” у програму „инжињеринга људских душа”). Јер, како ћеш ти дивље Србе да научиш да је „геј о кеј” ако не покажеш поп-фаце како, бар у једном шоуу, мењају своје полне улоге, и постају оно што нису? А Великом Архитекти и његовим зидарима, који мисле да су слободни (не осећајући јахаче на својим плећима, оне што су гадаринско крдо потерали у море) ништа није милије него да се оствари сан старих луциферијанаца, кабалиста, да сви људи буду поново андрогин, Адам Кадмон, мушко које је женско и обратно, и да више нема никаквих разлика између мушкараца и жена под влашћу онога кога зидари чекају. Њега, последњег лажног месију у злу уједињеног човечанства, довешће им Велики Архитекта право у Трећи храм, који већ вековима зидају, рушећи Цркву Божју.

Зато, Срби (бар вас мало што вас је остало уз Светог Саву), памет у главу и Христа у срце – брзо ће расплет. Само да знамо шта се збива и да будемо уз кога треба.

МАРШ НА ДРИНУ И ПАРАДА ПОНОСА *ПОЛИТИЧКИ ХОМОСЕКСУАЛИЗАМ, ДАНАС И ОВДЕ*

Појам „политичког хомосексуализма” је у употребу увела др Наталија Нарочница, угледна руска историчарка и челница Фонда демократске перспективе, да би нагласила да савремена борба ЛГБТ покрета нема никакве веза са „правима хомосексуалаца”, него је реч о политичкој идеологији коју намеће глобалистичка Империја Вашингтон - Брисел, с тим да разори природну породицу, оствари планове о тзв. „златној милијарди” и наметне културу смрти уместо културе живота. У интервјуу за „Геополитику” који је потписнику ових редова дао наш угледни мислилац, др Миша Ђурковић, о овоме је јасно речено: „Истраживање показује да су наука, законодавство, судска пракса, медији, а све више и популарна култура па и регуларно образовање, стављени у функцију промовисања и насилног наметања хомосексуалне идеологије. У Скандинавији се деци у вртићима забрањује употреба речи отац и мајка. Читав јавни дискурс се насилно редефинише како би се подрила и уништила класична породична структура. Хомосексуализам се традиционално користи као инструмент за смањивање броја популације, за подривање одбрамбене способности земље, за нарушавање постојећих вредносних система и промовисање хедонизма, итд. Успут откривамо како све више дивља такозвано конструктивистичко лудило у науци, које тврди да је све конструкција и да су чак и сексуални и полни идентитет конструкти”.

„ГЕЈ ПАРАДА” И ДВЕ ГОДИШЊИЦЕ

Ове године, Србија обележава двеста година Хаџи Проданове

буне и сто година херојских битака Првог светског рата. Хаџи Проданова буна избила је у децембра 1814, као реакција србског народа на крвави зулум који је наступио после нове турске окупације Србије 1813, када је угушен Први србски устанак. Буна Хаџи - Проданова је дигнута у Трнави код Чачка, а Турци су успели да победе устанике – била је зима, и време није било погодно за борбу. Преко триста Срба одведено је, у ланцима, у Београд, да би били набијени на коље код Стамбол капије, тамо где је данас споменик Кнезу Михаилу и Народно позориште. Међу овим страдалницима за крст са три прста били су и Свети Пајсије, игуман трнавског манастира Благовештење, и Свети Авакум, ђакон овог манастира, деветнаестогодишњи младић коме су понудили да се потурчи да би сачувао живот. Свети Авакум је рекао да се неће потурчити и запевао (сведочи Сима Милутиновић Сарајлија): „Нема лепше вере од хришћанске, / Срб је Христов, радује се смрти”.

Ове године, сећамо се и стогодишњице херојске одбране наше отаџбине у Првом светском рату. Друга половина септембра 1914. донела је крваве борбе на Мачковом камену.

После пораза на Церу, који је за непријатеља био тежак морални ударац, непријатељска команда одлучује се за нову офанзиву против Србије. Године 1914. осмога септембра започета је офанзива позната као „битка на Дрини”. То је једна од најкрвавијих битака коју је водила српска војска у Првом светском рату. Кулминација битке на Дрини био је Мачков Камен на планини Јагодњи изнад Крупња.

У војној историји, борбе на Мачковом Камену, забележене су као најогорченије, најкрвавије и најдинамичније борбе. У очајничком рвању Мачков Камен је као магнет привлачио обе стране и прелазио у руке час једној, час другој страни и по неколико пута на дан.

Непријатељ у *Lezter Krieg*”-у објављује да се борбе на Мачковом Камену третирају као најкрвавије борбе „у целом српском походу”; а у Поћорековом дневнику је записано да га је штаб 16. корпуса 21. септембра известио, као команданта Балканских снага, да жестина борби на Мачковом Камену „превазилази све досадашње борбе”. У операциском дневнику 6. армије се такође каже да је борба на Мачковом Камену била „најжешћа и најогорченија од свих досадашњих”, „Срби су се бранили са нарочитом жилавошћу и предузимали су још жешће нападе”.

О жестини тих борби најречитије говоре обострани губици. Од 16. до 22. септембра у огорченом рвању и клању, борењу прса у прса, где су бајонети ломили кости ратника, кундаци разбијали лобање, зуби заривали у месо, а прасак бомби и граната загушивали бојну вику, поред војника изгинуо је велики број елитних официра. На Мачковом Камену и околним положајима погинуло је 115 српских официра а рањено 176 официра, међу којима и принц Ђорђе Карађорђевић. Укупни губици на српској страни је око 15. 000 бораца избачених из строја. Само 22. септембра непријатељ је тога дана пребројао 2000 мртвих од тога 1200 својих и 800 српских војника.

О овој бици до сада није много објављивано јер то није била победа српске војске. Остала је у сенци великих победа и на Церу и Колубари. Међутим, ова битка има велики значај, јер није дозволила непријатељу да за три дана, по Поћорековом наређењу овлада Јагодњом и Соколским планинама. После 13 дана тешке борбе непријатељ је тотално изморен и десеткован са укупним губицима 16000 избачених из строја.

Српски народ није дозволио да кости изгинулих ратника мученика остану разбацане на стратишту. Одужио се сенама својих очева достојним споменицима - цркви спомен-

костурници у Крупњу и капели на Мачковом Камену.

О последицама Мачковог Камена пише чувени србски јунак, а потоњи дипломата, Радоје Јанковић, у својој књизи „Дани и године” објављеној 1926 (друго издање – Магелан Прес, Београд, 2013): „У „Благојевића кафани” у Ваљеву, на мало прљавог простора, лежало ја на поду на стотину рањеника. /... / Одаја је ударала на устајалу крв. Неколицина, погођени у главу, са скорелим образима од крви низ лице или слепе очи, седели су будни, но непомични, гледајући угашеним очима преко спавајућих. Насред кафане лежао је мртав војник. На његовим опруженим ногама нашли су други узглавље /... / Долазе нови транспорти рањеника. Нико да их сачека и да се постара о распореду. Било их који су тако часовима лутали улицама, не знајући шта да раде. Други су истоваривали рањенике по улицама, јер им је наређено, под строгом претњом, да одмах врате кола за друге рањенике /... / Сутрадан била је недеља. Био је помен палима на Мачковом Камену и држане су дирљиве придике... Васцели дан је падала бездушна јесења киша... Ишла је зима... Рат недогледан... И крај свега тога нико у народу и не помисли да се, по сваку цену, мири са противником!”

А Београд, у коме септембра 2014. хоће геј параду? Како је Београд изгледао септембра 1914? Да чујемо Јанковића: „На Теразијама смо!... Тај средишњи простор Београда био је пуст, испроваљен гранатама, где су рупе ишле до подземних канала који су од потреса попуцали. Зграде околу биле су порушене. /... / Радост војске и народа од победе на Церу није се лепила на Београд, који и даље остаје на граници и под ударима противника. /... / Калемегдан је окресан, дрвеће у парку испребијано, старински бедеми Сингидунума смрвљени, гађани тешким, савременим оруђима, са тачно одмереног одстојања, и са још тачније неодмерене мржње.”

Туда сада, после двеста година од „Нема лепше вере од хришћанске” и сто година од „еуропског” бомбардовања Београда, треба да парадирају педери, тражећи да уђу у школе, што кроз уџбенике, што као предавачи о свом „животном стилу”, а затим кроз „легализацију брака”, са циљем да усвајају децу...

И тим се поносом поносе, и тако нам пљују у лице. А онај који им је, после продаје Косова 2013, све то дозволио, по наређењу Хоминтерне из Вашингтона и Берлина, прича како неће да угађа страним амбасадорима, и неће шетати на паради...

Он, изгледа, стварно мисли да нам је врана попила мозак.

КАКО ЈЕ ИЗГЛЕДАЛА СРБИЈА ПОНОСНА?

Описујући марш на Дрину и пролазак кроз Шумадију, Јанковић каже: „Зар наша мирисна поља и наши кићени брегови да постану тевтонски?/... / Зар да се сневеселе прела и обетине, да умукну гајде и двојнице и да се у колу никад више ватрено не поскочи? Да нам се снужде уштап и младина, да планинска врела буду без састанка, и да се уместо народне песме зацари притајени ропот?... Зар наши крепки људи да постану излишни у свету и животу? Никад!... Жетелац да се јада у своје руковети; љубав да се изопачи у разблуду, и да погну главе наше богомоље. Нас да гурну странпутицом, да нам уоброче школовање, да живот пуштају да капи тамо где би могао реком тећи?... Несрећници, нису и појмили на шта су подигли руку!... У гробље из сахрањених држава хтели су да унесу младу и свежу Србију; орлу да даду неба кроз решетку!... Народу, који је ускрсао о својој жилавости, о својем круху и својим храпавим песницама!... Идемо кроз Шумадију, кроз освештано огњиште народних слобода. Не водите странца на другу страну. Проведите га зеленом Шумадијом недељом око литургије. Дајте

му млека са павлаком, и нека разговара са нашим сељанима. Ништа му не показујте. Лепоте говоре саме. Мирише земља, као мајчино недро. Отавом биркају задовољна стада. Пољима опојно дише нана, и жути се волујско око, а по баштама упорно гледа у сунце верни сунцокрет. Младеж вас стидљиво погледа, а девојке обарају очи. Старци вас смирено поздрављају и прилазе да чују вести са бојишта, а на вратницама оних задругарских шумадијских домова стоји старица чиста као нафора. /... / Исто као и наши стари, са разделком у коси и зулуфима спреда, шири се господствена Шумадија, умивена и очешљана. Најлепша и најслободнија земља! Груда, где се зародила снага и слобода!... /... / Видокруг се непрестано мења. Шири се преко благих увала; онда настају косе, брегови, најзад осамљени ђубасти грмови; а у сивој даљини шумовита планина, мистично позађе где живи расни мит, или се сањиво проткива бајка... А напред Шумадије, као крин на уснама, као круна на челу, стоји величанствена црква на Опленцу/... / Као света страћара бди краљева задужбина над народом који ратује за слободу и за словенство. Бди, теши га и куражи са оне светле висине, по којим је уждио слободу Карађорђе... Још мало па ћемо прећи Колубару. /... / Настаје делокруг војске и захват далеког топовског звука/... /Аустрија је једном засвагда хтела да уништи независност Србије. Једина земља која се томе одупирала братски и заштитнички била је Русија, иста она Русија којој је владика Стратимировић писао, поводом првог српског устанка у Шумадији: „Да нема народа у поднебљу који би толико волео и ако био расположен према Русији и њеним владарима као Срби!”

Са том словенском, радосном надом на души растајемо се са Шумадијом и приближујемо се Ваљеву.”

ТО ЈЕ БИЛА ПАРАДА ПОНОСА – МАРШ НА ДРИНУ.

А сада?

Нека памте, они који бруку и грдило допуштају, речи Симона Франка, великог руског мислиоца: „Мртви ћуте. Њихова безбројна армија не устаје из гробова, не урла по митинзима, не пише резолуције. Па ипак, та армија мртвих је велика политичка сила читавог нашег живота, и од њеног гласа зависи судбина живих, можда многих покољења.

За слепе и глуве, за оне који живе само у овом тренутку, не сећајући се прошлости и не предвиђајући будућност, за њих мртви не постоје, и помињање њихове снаге и утицаја за њих је само бесмислено празноверно бунцање.

Али они, који умеју да виде и чују, који су свесни да садашњица није самодовољна, није од прошлости откинут живот садашњег дана, него пролазни трен живе пуноте, засићене прошлосту и бремените будућношћу, знају да мртви нису умрли, него су живи. Каква год да је њихова судбина тамо, са оне стране границе овога света, они живе у нашим душама, у подсвесним дубинама велике, надличне народне душе...

Њихове душе јасно говоре о једном – о Отаџбини, о заштити државе, части и достојанству земље, о лепоти подвига и срамоти издаје. У тој дубини народног духа, они се немо буне против издаја са предумишљајем и без предумишљаја, против демократизованог мародерства, против несавесног пировања на њиховим гробовима, против разграбљења родне земље, окупане њиховом крвљу. Али наша дужност је – пажљиво послушквати тајанствени, час добронамерни, час страховити смисао њиховог ћутања.”

Амин и амин!

УМЕСТО ЕПИЛОГА

МАРКИЗ ДЕ САД КАО УЧИТЕЉ ГЛОБАЛИСТА / ПОВОДОМ ЈЕДНЕ ИЗЛОЖБЕ У ПАРИЗУ *ДВЕСТАГОДИШЊИЦА СМРТИ ДЕ САДА КАО ПОВОД*

Од 14. октобра 2014. до 25. јануара 2015. у париском Музеју д Орсе одржана је велика изложба „Маркиз де Сад. Напад на Сунце”, поводом двестагодишњице његове смрти. Изложба се рекламира овако: „Алфонс Донатен де Сад (1740 – 1814) потпуно је изокренуо историју како књижевности, тако и уметности, прво као забрањени писац, а затим и као жива легенда. Маркиз је довео у сумњу прихваћене норме, односе, прекомерност, представе о лепоти и ругоби, узвишеност и слике о телу. Он нам одузима уобичајени поглед и укида све религиозне, идеолошке, моралне и друштвене преграде. Изложба у музеју Орсе нарочиту пажњу посвећује сликама описаним у делима де Сада. На примеру дела Гоје, Жерикоа, Енгра, Ропса, Родена, Пикаса видећете свирепост, самосвесност жеље, девијације, крајности, чудне и чудовишне ствари, страст као основу прекомерности и замишљено преуређење света”. Комесарка изложбе, Ани ле Брун, истиче како је Де Сад умео да споји „ужасе и љубав”. И све то за 11 евра, а поводом двестагодишњице смрти човека по коме је скован појам „садизам”, и који је тражио да га сахране на његовом имању, али да ту засаде дрвеће да му се гроб не би познавао, и да би његово име било избрисано из сећања човечанства. Изложбу рекламира спот голих мушких и женских тела у балетски стилизованој садомазохистичкој оргији.

Али, ово неће бити текст о лудаку који је у својим књигама

описивао све могуће злочине као „зачине наслади”, и који је величао педофилију, некрофилију и сличне „лепоте порока”. Ово је текст о Де Саду као метафизичко – политичкој појави, коју савремени Запад велича јер је потонуо у сенилно варварство пред своју пропаст, у коју би желео да увуче и човечанство.

КО ЈЕ ДЕ САД?

То је онај што је у „Жилијети” писао: „Волим своје пороке и мрзим сваку врлину; ја сам заклето непријатељ свих религија, какве год да су, и не плаше ме ни болести, ни животне несреће, ни сама смрт; кад будеш као ја, бићеш срећна”. И још: „Нема ни Бога, као што нема ни Тавола, пакла и раја, и наша једина дужност у том свету јесте дужност према нашим жељама, које треба да утољавамо без обзира на интересе и жеље оних који нас окружују”... А ево и савета који је дао владарима (сад вам је јасно одакле риалити шоуи и порнографија као кључни медијски садржаји данас): „Животно важан задатак политике сваке власти је у томе да подстиче максимално развраћање нације: док човек исцрпљује своје тело и душу у насладама слатког и погубног разврата, он не осећа тежину својих ланаца, и ви на њега можете стављати нове окове, а да он то ни не примети. На тај начин, права суштина државне власти је стостуко умножавање средстава за магарчење и развраћање народа. Отворено учињено зло, изазовна раскош безброј јавних кућа, свеопшта амнестија за злочине почињене у пламену страсти – то су средства да се плебејци држе на узди”.

О БУНТУ ПРОТИВ БОГА

Познати егзистенцијалистички филозоф, Албер Ками, бавио се природом богоборства у свом делу „Побуњени човек”.

За разлику од пуке мржње, која је саморазорна, побуна је

метафизички позив којим се неки човек диже „против свог положаја и читавог стварања”. Према томе, по Камију, „метафизички побуњеник није сигурно атеист, као што се мисли, него је нужно богохулник. Он напросто хули и то у име реда проказујући у Богу оца смрти и највишу саблазан”.

А то је логично, јер побуна је, по Камију „замислива једино против некога”.

Маркиз де Сад био је архетипски лик побуне, јер се усудио да каже да сва створења земље нису ништа према једној јединој људској жељи. Његова револуционарна пожуда значила је „порицање другог и укидање саосећања”, што неминовно води тоталитаризму: „У Садовој републици ограђеној бодљикавом жицом постоје само механизми и механичари”, каже Ками. А пошто нема Другог, све се завршава у самозадовољавању: „Прометеј окончава у Онану.” И заиста: сам Де Сад, како сведочи Мајкл Џоунс у својој студији „Libido Dominandi/ Сексуално ослобађање и политичка контрола” највећи део живота провео је мастурбирајући; разврат, покушај да се Други искористи као предмет сопствене пожуде, и није ништа друго до самозадовољавање. Ту нема Љубави. А где нема Љубави, нема ни Слободе, ни Истине.

НЕ ЕРОТИКА, НЕГО ПОЛИТИКА

Угледни србски философ, др Милан Брдар, указивао је, у својој „Хроници разорене Троје”, на то да у србомрзачком лудилу НАТО Империје има система. Он доказује да Маркиз де Сад, радикални идеолог западног просветитељства, није писао о еротици, него о политици, која је данас руководна идеолошка матрица Запада и кад су Срби у питању: „Данас није довољно „сарађивати”, показујући спремност на добровољно ропство. Морамо, преко тога, да се ентузијастички залажемо да

„добијемо оно што заслужујемо”. На пример, да нам отму Косово/... / А ако се то деси, да се не бунимо, него да аплаудирамо ономе ко ће то да нам уради, да кажемо да је то права ствар, да смо то заслужили, и да показујемо ентузијазам тако што ћемо скочити одмах да нацртамо границу, пре него што они кажу где је.” Није довољно покорити се као у турском ропству: „У реду, мораш да будеш роб, али понашај се као то ниси, понашај се као да си сарадник, стратешки партнер, јер сви смо у радосној заједници. Споља мора да влада радост. Смешкамо се ми, морате се смешкати и ви, без обзира колико је врућа ватра коју смо вам подложили”. И то је оно што наши политичари раде (част изузетима!) од 5. октобра 2000. до данас: смешкају се силоватељима, и свој народ приморавају да им се смешка. Они који господаре светом желе да од Србије створе, како рече Мило Ломпар, „колонију кривице”. Разлози су јасни: Срби су, како је још 1994. говорио Дејвид Гомперт из RAND корпорације, члан Трилатералне комисије, носиоци вируса који треба уништити. Вируса слободе.

СИЛОВАЊЕ СРБИЈЕ, ДЕСАДОВСКИ МОДЕЛ

По Слободану Антонићу, методологија злостављања Србије изгледа овако:

1. Нема коначне листе захтева које треба испунити да би злостављач био задовољан;
2. Захтеви који се постављају су неодређени, да би жртва стално осећала кривицу због неиспуњавања истих;
3. Од жртве се тражи да погађа скривене жеље и намере злостављача („Шта је још услов ЕУ? Шта је то што се не тражи отворено од Србије (јер се није тражило ни од других земаља), али се очекује да Србија испуни? Геј парада? Још новца из буџета људскоправашким НВО-оима? Конфедерални статус за

Војводину? Још једна награда Србљановићки и Басари?”;

4. Жртва не сме ни да мисли, ни да говори, о злостављању које јој Запад приређује јер „кроз ћутање и сарадњу жртве перверзни злостављач постаје легитимни ВАСПИТАЧ несрећне жртве”;

5. Жртвино самопоуздање мора бити уништено кроз распамећивање – она мора себе почети да окривљује за своју „неспособност” да уђе у ЕУтопију;

6. Жртва мора да изгуби идентитет тако што ће њена историја бити претумачена као историја кривице; то јест, по Антонићу: „Србији се проналази антисемитизам у раном 19. веку, фашизам у раном 20. веку, а корени геноцидности и етничког чишћења датирају се чак у 14. век”;

7. Кад жртва „схвати” да је крива, она мора себи да одреди казну и позове злоставитеља да „испуни правду” извршењем казне;

8. Жртва не сме имати никакву вредност – ни пред собом, ни пред светом, да се не би видео прави изглед монструма који је малтретира...

Све је ово Запад учио од свог великог учитеља, коме се организовали изложбу у Паризу. Јер, Де Сад, као и Хитлер је, између осталог, плод Европе отпале од Христа, коју је Владика Николај звао Бела Демонија.

ОТПОР, ОТПОР, ОТПОР!

Неопходан је шамар силоватељима. По Антонићу, први корак у супротстављању Великом Инквизитору је јачање самовести и самопоуздања (у култури, пре свега), затим активан отпор агресији злоставитеља и њихових домаћих помагача, и, на крају, јасно откривање и друштвена осуда како србофоба са стране, тако и њихових локалних саучесника у злостављању.

Зато: сви под стег!

„Геополитика”, 2015.

Конац дела и Богу слава!